Nr. 1 BESTSELLER *SUNDAY TIMES*

RUTH HOGAN

WCMMIIL

DE OBIECTE PIEIIIE

Un roman de debut fermecător şi emoţionant, ce explorează felul în care ne regăsim pe noi înşine, precum şi legăturile surprinzătoare dintre noi şi obiectele cărora le atribuim magie şi sens.

Anthony Peardew este colecţionarul de obiecte pierdute. În urmă cu 40 de ani, a pierdut un obiect care îi fusese încredinţat de logodnica lui, Therese. În aceeaşi zi, ea a murit pe neaşteptate, iar el a încercat să se consoleze colecţionând obiecte pierdute de alţii şi scriind poveşti despre ele. Când i se apropie sfârşitul, Anthony îi transmite această misiune asistentei sale, Laura, care va încerca să înapoieze obiectele pierdute proprietarilor.

RUTH HOGAN

COLECŢIONARUL

DE OBIECTE PIERDUTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

HOGAN, RUTH

Colecţionarul de obiecte pierdute / Ruth Hogan.

— Bucureşti: RAO Distribuţie, 2018 ISBN 978 – 606 – 006 – 152 – 6

821.111

RAO Distribuţie

Str. Bârgăului nr. 9 – 11, sect. l, Bucureşti, România www.raobooks.com www.rao.ro

RUTH HOGAN

The Keeper of Lost Things

Copyright © 22017 by Ruth Hogan

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză GRAAL SOFT

© RAO Distribuţie, 2018

Pentru versiunea în limba română

2019
ISBN 978 – 606 – 006 – 152 – 6
Lui Bill, credinciosul meu camarad, şi Prinţesei Tilly Bean

„Acela care nu îndrăzneşte să apuce spinul Nu ar trebui niciodată să râvnească la trandafir”.

Anne Brontë

1

Charles Bramwell Brockley călătorea singur şi fără bilet în trenul de 14.42 de la London Bridge spre Brighton. Cutia de biscuiţi Huntley & Palmers din tablă în care se afla se clătină periculos pe marginea scaunului, atunci când trenul trepida şi se opri în Haywards Heath. Dar chiar când cutia se înclină spre podeaua vagonului, o pereche de mâini sigure o apucară.

Bărbatul era bucuros că se află acasă. Padua era o vilă victoriană solidă din cărămidă roşie, cu o verandă încadrată de caprifoi şi clematită atârnătoare. Holul de la intrare răcoros, plin de ecouri şi în care mirosea a trandafiri, te întâmpina după strălucirea neobosită a soarelui de după-amiază. Îşi lăsă geanta jos, puse la loc cheile în sertarul mesei din hol şi îşi atârnă pălăria de panama pe suportul de pălării. Era extenuat, dar liniştea casei îl alina. Liniştea, nu tăcerea. Se auzea ticăitul constant al unui ceas cu pendul şi murmurul îndepărtat al unui frigider antic, iar undeva, în grădină, cânta o mierlă. Dar casa era lipsită de zumzetul tehnologiei. Nu exista computer, televizor, nici vreun DVD sau CD-player. Singurele legături cu lumea exterioară erau un vechi telefon de bachelită în hol şi un radio, în bucătărie, lăsă robinetul să curgă până când apa era rece ca gheaţa, iar apoi îşi umplu un pahar. Era prea devreme pentru gin cu lămâie şi prea cald pentru ceai. Laura terminase pe ziua de azi, dar lăsase un bilet şi o salată cu şuncă în frigider, pentru cină. Draga de ea! Dădu pe gât paharul de apă.

Ajungând din nou în hol, scoase din buzunarul pantalonilor o cheie şi descuie o uşă grea de stejar. Îşi luă geanta de pe podea şi intră în cameră, închizând uşor uşa în spatele lui. Rafturi şi sertare, rafturi şi sertare, rafturi şi sertare. Trei pereţi erau complet acoperiţi, fiecare raft era

plin, iar fiecare sertar fusese umplut cu amalgamul trist a patruzeci de ani ce fuseseră adunaţi acolo, etichetaţi şi găzduiţi. Ferestrele franţuzeşti erau acoperite de perdele de dantelă ce filtrau lumina puternică a soarelui de amiază. O singură rază pătrundea prin spaţiul lăsat liber şi străpungea întunericul, presărată de fire de praf. Bărbatul luă din geantă cutia de biscuiţi Huntley & Palmers din tablă şi o puse cu grijă pe o masă mare de mahon, singura suprafaţă din cameră ce era liberă. Ridicând capacul, cercetă conţinutul, o substanţă gri, deschisă la culoare, ce avea textura nisipului. În urmă cu mulţi ani, împrăştiase ceva similar în grădina de trandafiri din spatele casei. Doar nu era vorba de rămăşiţe umane. Lăsate în tren, într-o cutie de biscuiţi?! Puse la loc capacul. Încercase să le predea la gară, dar controlorul de bilete, convins fiind că era vorba doar de gunoi, îi sugerase să arunce cutia în cel mai apropiat coş.

— Aţi fi uimit ce gunoaie lasă oamenii în trenuri, spusese el, invitându-l să plece cu un ridicat din umeri.

Pe Anthony nu îl mai surprindea nimic, dar mereu un obiect pierdut, fie mare sau mic, îl emoţiona. Scoase dintr-un sertar o etichetă maro de bagaje şi un stilou cu peniţă de aur. Scrise cu grijă, cu cerneală neagră, data, ora şi locul – foarte exact:

Cutie metalică de biscuiţi Huntley & Palmers conţinând rămăşiţe umane?

Găsită în al şaselea vagon din faţă, trenul de 14.42 de la London Bridge la Brighton.

Decedat necunoscut. Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace.

Lovi uşor capacul cutiei, cu grijă, căutându-i un loc pe unul dintre rafturi, şi apoi împinse cutia la locul său. Auzind bătaia pendulului de pe hol, realiză că era timpul pentru gin cu lămâie. Luă câteva cuburi de gheaţă din frigider şi le duse în camera dinspre grădină pe o tavă argintie de băuturi, într-un pahar verde de cocktailuri, alături de un vas mic cu măsline. Nu îi era foame, dar spera ca acestea să îi stârnească pofta de mâncare. Nu

voia s-o dezamăgească pe Laura, renunţând la salata pe care i-o preparase cu grijă. Puse jos tava şi deschise fereastra spre grădina din spatele casei.

Gramofonul era un obiect frumos din lemn, cu un corn impozant, auriu. Ridică acul şi îl aşează cu grijă pe discul de culoarea lemnului-dulce. Vocea lui Al Bowlly pluti prin aer şi răzbătu până în grădină, luându-se la întrecere cu mierla.

The very thought ofyou.[1]

Fusese cântecul lor. Se aşează într-un fotoliu din piele, cu spătar înalt pentru a-şi odihni mâinile şi picioarele lungi şi slabe. Când era în floarea vârstei, statura lui ajungea la înălţimea spătarului. Era pe atunci o prezenţă impresionantă, dar odată cu bătrâneţea carnea i se împuţinase, iar pielea aproape i se lipise de oase.

Ţinând paharul într-o mână, îl închină în cinstea femeii a cărei fotografie o avea în mâna cealaltă.

— Noroc, fata mea dragă!

Luă o înghiţitură şi sărută îndelung, drăgăstos, sticla rece a fotografiei, iar apoi o puse înapoi pe măsuţa de lângă fotoliu. Nu era o frumuseţe clasică, ci o femeie tânără, cu păr ondulat şi ochi mari, întunecaţi, ce străluceau chiar şi într-o fotografie veche, alb-negru. Avea o prezenţă încântătoare, ce încă răzbătea până la el, după atâţia ani, şi îl captiva. Era moartă de patruzeci de ani, dar reprezenta încă viaţa lui, iar moartea ei îi dăduse lui scop. Făcuse din Anthony Peardew colecţionarul de obiecte pierdute.

2

Laura fusese pierdută, rătăcind fără speranţă. Rămăsese pe linia de plutire doar datorită unei combinaţii nefericite de Prozac, Pinot Grigio şi pentru că ignorase

1 Melodie celebră ce a făcut parte, de-a lungul timpului, din repertoriul unor cântăreţi precum Billie Holiday şi Nat King Cole. Melodia a fost lansată în 1934, în interpretarea lui Al Bowlly. (n.red.)

lucrurile ce se petreceau în jur. Lucruri precum aventura lui Vince. Anthony Peardew şi casa lui o salvaseră.

Când ajunse şi parcă maşina lângă casă, calculă cât timp era de când lucra acolo – cinci, nu, aproape şase ani. Acum şase ani stătea în sala de aşteptare a doctorului, frunzărind nerăbdătoare revistele, când un anunţ din *Lady* îi atrăsese atenţia:

Menaj eră/Asistentă personală pentru domn scriitor.

Vă rugăm aplicaţi în scris, la Anthony Peardew – CP 27312.

Intrase în sala de aşteptare cu intenţia de a mai cere medicamente care să îi facă existenţa nefericită suportabilă şi plecase de acolo hotărâtă să aplice pentru un post care, după cum s-a dovedit, avea să-i schimbe viaţa.

Când întoarse cheia în broască şi păşi pe uşa din faţă, liniştea casei o îmbrăţişa ca întotdeauna. Merse în bucătărie, umplu ceainicul şi îl puse pe plită. Anthony îşi făcea plimbarea de dimineaţă. Ea nu îl văzuse deloc ieri. Fusese la Londra să îşi vadă avocatul. Aşteptând să fiarbă ceainicul, frunzări prin teancul ordonat de documente pe care i le lăsase în grijă: câteva facturi de plătit, nişte scrisori la care să răspundă şi solicitarea de a-i face o programare la medic. Simţi o strângere de inimă. Încercase să nu îl vadă cum se trecuse în ultimele câteva luni, ca un portret lăsat prea mult timp în lumina nemiloasă a soarelui, ce-şi pierde claritatea şi culoarea. Când o intervievase cu atâţia ani în urmă, era un bărbat înalt, musculos, cu un păr bogat şi negru, ochi ca de tanzanit[2] şi o voce ca a lui James Mason. îl crezuse mult mai tânăr decât era, la cei şaizeci şi opt de ani ai lui.

Laura se îndrăgostise atât de domnul Peardew, cât şi de casă, de îndată ce intrase pe uşă. Iubirea pe care o simţea nu era dragoste propriu-zisă, ci mai mult iubirea unui copil pentru unchiul preferat. Puterea lui blândă, felul liniştit de a fi şi aerul de orăşean get-beget, toate acestea erau calităţi pe care ea învăţase să le aprecieze la un

2 Piatră preţioasă de culoare albastru-deschis, descoperită în Tanzania, (n.red.)

bărbat, chiar dacă puţin cam târziu. Prezenţa lui îi ridica mereu moralul şi o făcea să îşi preţuiască viaţa într-un fel în care nu o mai făcuse de mult. El era o constantă liniştitoare, ca Radio 4, Big Ben şi „Land of Hope and Glory”. Dar întotdeauna uşor distant. Avea o latură pe care nu o arăta niciodată, un secret pe care îl păstra mereu. Pe Laura, acest lucru o încânta. Intimitatea, fie aceasta fizică sau emoţională, o dezamăgise mereu. Domnul Peardew era angajatorul perfect, ce devenise ulterior Anthony, un prieten drag. Dar unul care nu se apropia niciodată prea mult.

Cât despre Padua, şervetul pus pe tavă a fost cel care a determinat-o pe Laura să se îndrăgostească de casă. La interviu, Anthony îi făcuse un ceai. 1 – 1 adusese în camera dinspre grădină: un ceainic cu învelitoare, cană de lapte, zaharniţă şi cleşti, căni şi farfurii, linguriţe de argint, strecurătoare de ceai şi suport. Toate acestea, aşezate pe o tavă pe care se afla un şervet de un alb pur, din în cu tiv de dantelă. Şervetul a fost crucial. Şi-a dat seama că Padua era o casă unde toate aceste lucruri, inclusiv şervetul, făceau parte din viaţa de zi cu zi, iar domnul Peardew ducea exact genul de viaţă la care tânjea Laura.

După ce se căsătoriseră, Vince o tachinase din cauza încercărilor ei de a introduce asemenea lucruri în casa lor. Dacă era vreodată nevoit să îşi facă singur ceaiul, lăsa plicul de ceai folosit pe scurgător, indiferent de câte ori îl rugase Laura să îl arunce la coşul de gunoi. Bea lapte şi suc de fructe direct din cutie, mânca având coatele pe masă, ţinea cuţitul ca pe un pix şi vorbea cu gura plină. Luate separat erau lucruri minore, ca multe alte lucruri neînsemnate pe care le făcea şi le spunea şi pe care Laura încerca să le ignore, dar care, cu toate astea, îi rodeau sufletul. De-a lungul anilor, deveniseră tot mai multe şi mai dese, ceea ce înăsprise inima femeii şi o îndepărtase de aspiraţiile pe care le dobândise în scurtele perioade petrecute în casele prietenilor de la şcoală. Când tachinările lui Vince s-au transformat în batjocură, un

şervet de tavă a devenit un obiect demn de luat în râs. Ca şi Laura.

Interviul avusese loc în ziua în care ea împlinea treizeci şi cinci de ani, şi fusese surprinzător de scurt. Domnul Peardew o întrebase cum prefera ceaiul, iar apoi l-a turnat. Urmaseră alte câteva întrebări de fiecare parte înainte ca el să îi ofere Laurei slujba şi ea să o accepte. Fusese pentru ea cadoul perfect, iar speranţa renăscuse.

Şuieratul ceainicului îi întrerupse şirul amintirilor. Laura luă ceaiul, împreună cu o perie de praf şi nişte praf de curăţat, şi se duse în camera dinspre grădină. Acasă detesta să facă curăţenie, mai ales pe când împărţea căminul cu Vince. Dar aici era un act de iubire. Când sosise pentru prima oară, casa şi lucrurile din ea erau uşor neglijate. Nu murdare sau ponosite, doar vag trecute cu vederea. Multe camere nu erau locuite. Anthony îşi petrecea mare parte din timp în camera dinspre grădină sau în birou şi nu avea niciodată oaspeţi în restul dormitoarelor. Încet, cu blândeţe, cameră cu cameră, iubirea Laurei readusese casa la viaţă. Cu excepţia biroului. Nu intrase niciodată acolo. Anthony îi spusese de la început că nimeni în afară de el nu intra în birou, iar când el nu era acolo, stătea încuiat. Ea nu adusese niciodată în discuţie acest aspect. Dar toate celelalte camere erau mereu curate şi luminoase, pregătite pentru oricine avea să se bucure de ele, chiar dacă nu venea nimeni niciodată.

În camera de la grădină, Laura luă fotografia cu rama de argint şi lustrui sticla şi argintul până străluciră. Anthony îi spusese că pe femeie o chema Therese, iar Laura ştia că trebuie s-o fi iubit foarte mult pentru că fotografia ei era una din singurele trei pe care le puteai zări în toată casa. Celelalte două erau copii ale unei fotografii cu Anthony şi Therese împreună, una aflându-se pe o măsuţă lângă patul lui, iar cealaltă pe masa de toaletă din dormitorul mare, din spatele casei. De când îl cunoştea, nu îl văzuse niciodată mai fericit ca în acea fotografie.

Când Laura l-a părăsit pe Vince, ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să arunce la gunoi fotografia lor de nuntă, mare, înrămată. Dar nu înainte să calce pe ea, frecând sticla spartă de faţa lui zâmbitoare, cu tocul. Selina de la „Service” avea să se căpătuiască cu el. Era un ticălos nenorocit. Pentru prima oară, recunoştea şi ea asta. Lucru care n-o făcuse să se simtă mai bine. O întristase, gândindu-se că irosise atâţia ani cu el. Dar, ţinând cont că n-avea studii finalizate, vreo ocupaţie şi alte mijloace de a se întreţine singură, nu prea avusese de ales.

Când îşi termină treaba în camera dinspre grădină, Laura traversă holul şi urcă scările, ţinându-se de balustrada aurie, în timp ce urca. Îşi punea adesea întrebări în legătură cu biroul, desigur. Dar respecta intimitatea lui Anthony, la fel cum el o respecta pe a ei. La etaj, cel mai mare dormitor era şi cel mai frumos şi avea o fereastră mare care dădea spre grădina din spate. Era camera pe care Anthony o împărţise odată cu Therese, dar acum el dormea în camera de alături, ceva mai mică. Laura deschise fereastra ca să aerisească. Trandafirii din grădina de dedesubt erau în plină floare, unduiri de petale stacojii, roz şi crem, fiind înconjuraţi pe margine de bujori fâlfâitori şi, din loc în loc, de nemţişori de grădină. Mirosul de trandafiri plutea în aerul cald, iar Laura trase adânc în piept parfumul îmbătător. În această cameră mereu mirosea a trandafiri. Chiar şi în mijlocul iernii, când grădina era îngheţată şi adormită, iar ferestrele erau pecetluite de îngheţ. Laura îndreptă cuverturile ce erau deja aranjate şi bătu pernele de pe canapea. Setul pentru masa de toaletă, din sticlă verde, străluci în lumina soarelui, fiind deja şters de praf. Însă nu totul în cameră era perfect. Micul ceas albastru de email se oprise din nou. Arăta 11.55 şi nu mai ticăia. În fiecare zi se oprea la aceeaşi oră. Laura se uită la ceasul ei şi resetă limbile ceasului. Întoarse cu atenţie rotiţa din spate, până când ticăitul uşor se reluă, apoi îl puse la loc pe masa de toaletă.

Sunetul uşii de la intrare închizându-se fu semnalul că Anthony se întorsese din plimbarea lui. Fu urmat de

descuierea, deschiderea şi închiderea uşii de la birou. Era o succesiune de sunete foarte familiară Laurei. În bucătărie, făcu un ibric de cafea pe care îl puse pe o tavă împreună cu o cană şi o farfurie, un urcior argintiu pentru frişca şi un platou cu biscuiţi digestivi. Trecu prin hol, bătu uşor la uşa biroului, şi când se deschise, îi pasă tava lui Anthony. Părea obosit, mai mult slăbit decât înviorat de plimbarea sa.

- îţi mulţumesc, draga mea.

Observă tristă că mâinile lui tremurară uşor când îi luă tava.

- Doriţi ceva anume la prânz? întrebă cu convingere.
- Nu, nu. Sunt sigur că orice decizie ai lua va fi ceva delicios.

Uşa se închise. Întorcându-se în bucătărie, Laura spălă cana murdară care apăruse în chiuvetă – lăsată, fără îndoială, de Freddy, grădinarul. Acesta începuse să lucreze la Padua în urmă cu doi ani, dar se intersectau rareori, spre dezamăgirea Laurei, care ar fi vrut să îl cunoască mai bine. Era înalt şi brunet, dar nu atât de chipeş cât să fie un clişeu. Avea o cicatrice abia vizibilă care se întindea vertical între nas şi buza de sus şi îi încreţea puţin gura într-o parte, dar cumva asta îl avantaja, în loc să fie ceva respingător, oferind zâmbetului său un farmec anume, pieziş. Când se întâlneau era destul de amabil, dar nu mai mult decât cereau regulile politeţii, aspect care nu o încuraja pe Laura să încerce să-i câştige prietenia.

Laura luă în primire teancul de documente. Urma să ia scrisorile acasă şi să le scrie la laptop. Când începuse să lucreze pentru Anthony, întâi îi corecta manuscrisele şi le transcria apoi la o maşină electrică de scris, veche, dar el nu mai scria de câţiva ani, iar ea ducea dorul acelor vremuri. Când era mai tânără se gândise c-ar putea face din scris o carieră; scriind romane sau, poate, la vreun ziar. Avusese tot felul de planuri. Era o fată isteaţă ce obţinuse o bursă la şcoala locală de fete şi, ulterior, un loc la universitate. Ar fi putut – ar fi trebuit – să îşi facă o viaţă mai bună. Însă l-a întâlnit pe Vince. La şaptesprezece ani

era încă vulnerabilă, necoaptă; nesigură de valoarea ei. Era fericită la şcoală, dar bursa o făcea mereu să se simtă puţin nelalocul ei. Tatăl ei, muncitor în fabrică, şi mama ei, vânzătoare, erau atât de mândri de fiica lor deşteaptă! Găseau bani – adunaţi de ici şi colo – să cumpere fiecare obiect necesar pentru uniforma ei scumpă. Lucruri inutile şi nemaiauzite, precum pantofi de interior şi de exterior. Totul trebuia să fie nou. Nimic la mâna a doua pentru fata lor, iar ea era recunoscătoare, era cu adevărat. Cunoştea prea bine sacrificiile pe care le făcuseră părinţii ei. Dar nu era suficient. Faptul că era deşteaptă şi arătoasă nu era niciodată suficient pentru ea cât să se poată strecura şi să se simtă în largul ei în mijlocul celor care frecventau şcoala. Acolo erau fete pentru care vacanţele în străinătate, mersul la teatru, cinele dansante şi weekendurile petrecute pe mare reprezentau ceva obişnuit. Sigur că îşi făcuse prietene, fete bune şi generoase, iar ea le acceptase invitaţiile de a sta în casele mari, cu părinţi buni şi generoşi. Case în care ceaiul se servea în ceainice, pâinea prăjită pe suporturi, untul era servit pe farfurii speciale, laptele în urcioare şi gemul cu o linguriţă de argint. Case cu nume în loc de numere, care aveau terase, terenuri de tenis şi grădini cu plante sculptate. Şi şervete pentru tăvi. Văzuse un alt stil de viaţă şi era încântată. Avea speranţe tot mai mari. Însă laptele la sticlă de acasă, margarina în cutie, zahărul la pungă şi ceaiul la cană îi atârnau ca nişte pietre în buzunare, o trăgeau în jos. La şaptesprezece ani, se blocase undeva în spaţiul dintre cele două lumi şi simţea că nu mai aparţine nicăieri cu adevărat. Iar apoi l-a cunoscut pe Vince.

Era mai mare decât ea, chipeş, sigur pe el şi ambiţios. Era flatată de atenţiile lui şi impresionată de siguranţa lui. Vince avea o siguranţă de nezdruncinat. Îşi găsise chiar şi o poreclă: Vince Invincibilul. Era dealer de maşini şi conducea un Jaguar roşu E-Type, un adevărat clişeu pe roţi. Părinţii Laurei erau îngrijoraţi, dar nu spuneau nimic. Speraseră ca pentru ea educaţia să fie cheia către o viaţă mai bună, mai bună decât a lor. Să-şi

trăiască viaţa din plin, nu să se chinuie. Nu s-or fi priceput ei la şervete de tavă, dar ştiau că genul de viaţă pe care şi-l doriseră pentru Laura nu se rezuma la bani. Nici în cazul Laurei, viaţa nu limitase niciodată la bani. Pentru Vince Invincibilul însă, viaţa reprezenta doar bani şi statut, în curând, tatăl Laurei îi găsi propria poreclă lui Vince Darby: VD[3].

După mulţi ani nefericiţi, Laura se întreba adesea ce văzuse Vince la ea. Era o fată drăguţă, dar nu frumoasă şi în mod sigur nu combinaţia de dinţi, ţâţe şi cur pe care o prefera el de obicei. Fetele cu care se întâlnea Vince de regulă îşi dădeau chiloţii jos la fel de natural precum vorbeau. Poate că o considerase o provocare. Sau o noutate. Orice variantă lua în calcul, fusese suficient pentru el cât să creadă că va fi o soţie bună. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că cererea lui în căsătorie fusese mânată de dorinţa unui plus de statut, pe cât era de dorinţa fizică. Vince avea mulţi bani, dar asta nu-i era de ajuns ca să intre în masonerie sau să fie ales preşedintele clubului de golf. Cu bunele ei maniere şi educaţia dobândită la şcoala privată, Laura urma să-i confere lui Vince o notă sofisticată, însă acesta avea să-şi dea seama că se înşelase amarnic. Dar nu la fel de mult ca Laura.

Când a aflat prima oară despre aventura lui Vince, îi fusese uşor să arunce asupra lui toată vina, prezentându-l drept mitocanul oraşului, ca într-un roman de Austen, cu Laura în rolul eroinei virtuoase, rămasă acasă ca să tricoteze învelitoare pentru rola de hârtie igienică sau funde pentru bonetă. Dar undeva în sinea ei, Laura ştia că se minte singură. Disperată să găsească un refugiu în faţa realităţii ce nu-i mai convenea, îi ceruse medicului antidepresive, dar acesta insistase ca ea să vadă un psiholog înainte. Laura considerase asta un pretext. La psiholog, se aşteptase să dea de o Pamela timidă, între două vârste, îmbrăcată în poliester, de la care să obţină reţeta. A dat în schimb de o Rudi, blondă, la costum,

3 Joc de cuvinte. în engleză VD este şi prescurtarea de la *venereal diseases,* boli venerice. (n.tr.).

aprigă, care a forţat-o să înfrunte realitatea neplăcută. I-a spus Laurei să îşi asculte vocea interioară, ce-i scotea în evidenţă adevărurile incomode şi venea cu argumente neplăcute. Rudi numea asta „antrenarea limbajului interior" şi spusese că va fi o „experienţă foarte plăcută" pentru Laura. Laura o denumi confruntarea cu Zâna Adevărului şi i se păru la fel de plăcută de parcă ar fi ascultat un disc zgâriat.

Zâna Adevărului avea o natură foarte bănuitoare. O acuza pe Laura că s-a supus presiunii generate de aşteptările părinţilor, că s-a măritat cu Vince ca să evite să meargă la facultate. Era de părere că Laura s-a temut să meargă la universitate de teama unui eşec şi c-a evitat să fie pe cont propriu ca să n-o dea în bară. Evocase şi amintirea nefericită a avortului spontan al Laurei, precum şi încercările acesteia de a avea copii, scop devenit o obsesie, şi care n-a fost atins, în cele din urmă. De fapt, Zâna Adevărului o neliniştise pe Laura. Dar când şi-a primit Prozacul, a încetat s-o mai asculte.

Ceasul de pe hol bătu ora unu, iar Laura începu să adune ingredientele pentru prânz. Bătu ouă, amestecându-le cu brânză şi cu mirodenii proaspete din grădină, vărsă amestecul într-o tigaie fierbinte pe aragaz şi privi cum bolboroseşte, se umflă şi apoi se aşază într-o omletă pufoasă şi aurie. Tava era pregătită, cu un şervet apretat, alb, de in un cuţit şi o furculiţă de argint şi un pahar de şocată. La uşa biroului, ea făcu schimb cu Anthony primind resturile cafelei lui de dimineaţă. Biscuiţii erau neatinşi.

Eunice

Cu patruzeci de ani în urmă… mai 1974

Se hotărî să ia pălăria albastru cobalt. Bunica ei îi spusese odată că puteai pune urâţenia cuiva pe seama genelor şi ignoranţa pe seama educaţiei, dar nu exista absolut nicio scuză pentru a fi anost. Şcoala fusese anostă. Eunice fusese o fată deşteaptă, dar neliniştită, pe care

lecţiile o plictiseau prea tare, ca să facă performanţă. Îşi dorea mai mult entuziasm, o viaţă mai plină. Biroul în care lucra era anost, plin de oameni anoşti, ca şi munca ei: scris şi îndosariat la nesfârşit. Părinţii ei spuneau că este o muncă respectabilă, dar acesta era doar un alt cuvânt pentru anost. Singura ei evadare era în filme şi cărţi. Citea de parcă viaţa ei depindea de asta.

Văzuse reclama în *Lady:*

Se caută asistentă pentru publicist consacrat. Salariu jalnic, dar munca deloc anostă!

Slujba era evident făcută pentru ea, aşa că aplică în aceeaşi zi.

Interviul era programat la 12.15 la prânz, iar ea – şi rezervase suficient timp să ajungă acolo, aşa că putea parcurge restul drumului în voie, atentă la privelişte a şi sunetele oraşului, ce aveau să se transforme în viitoare amintiri. Străzile erau aglomerate, iar Eunice pluti prin mulţimea omogenă de oameni, remarcând ocazional câte o figură care, dintr-un motiv sau altul, se distingea în valul nedefinit. Dădu din cap aprobator la vederea chelnerului care fluiera şi mătura trotuarul din faţa restaurantului The Swish Fish şi viră ca să evite o coliziune neplăcută cu o turistă grasă şi transpirată, prea ocupată să studieze ghidul ca să se uite şi pe unde merge. Remarcă bărbatul înalt care aştepta la colţul străzii Great Russell[4] şi îi zâmbi, pentru că arăta drăguţ, dar îngrijorat. Când trecu pe lângă el observă fiecare detaliu. Era bine făcut şi chipeş, cu ochi albaştri şi o privire blândă. Îşi verifica nerăbdător ceasul şi privea în susul şi în josul străzii. Era evident că aştepta pe cineva care întârziase.

Eunice încă mai avea timp. Era doar 11.55. Îşi continuă plimbarea. Gândurile i se îndreptară spre interviul ce urma şi persoana care avea să-l susţină. Spera să fie cineva asemenea bărbatului pe care îl lăsase aşteptând la colţ. Dar poate că era o femeie, o femeie aprigă, ţepoasă, încordată ca o agrafă de hârtie, cu părul prins în coc şi rujată cu roşu. Când ajunse la uşa verde,

4 Stradă din Londra unde se află celebrul British Museum (n.red.)

lucioasă, de la adresa ce-i fusese indicată pe strada Bloomsbury, abia observă mulţimea adunată pe trotuar, peste drum şi sunetul îndepărtat al unei sirene. Apăsă soneria şi aşteptă, cu spatele drept, picioarele lipite, fruntea sus. Auzi sunetul paşilor care coborau scările şi uşa se deschise.

Eunice se îndrăgosti de bărbat imediat ce îl văzu. Părţile corpului său nu se făceau remarcate luate individual: înălţime medie, constituţie medie, păr şaten-deschis, chip plăcut, doi ochi şi două urechi, un nas şi o gură. Dar împreună se transformau ca prin magie într-o capodoperă. O luă de mână de parcă ar fi salvat-o de la înec şi o trase sus pe scări în urma lui. Rămas fără suflare de la efort şi entuziasm, i se adresă, pe măsură ce înaintau pe scări:

— Tu trebuie să fii Eunice. Încântat de cunoştinţă. Spune-mi Bomber. Aşa îmi spune toată lumea.

Biroul din capul scărilor în care intrară era mare, luminos şi foarte bine organizat. Rafturi şi sertare tapetau pereţii, iar sub fereastră se aflau trei dulapuri cu arhiva. Eunice descoperi cu surprindere că erau etichetate „Tom”, „Dick” şi „Harry”.

- După tuneluri, explică Bomber, urmărindu-i privirea şi observând expresia de uimire de pe chipul ei. Expresia rămase.

- *Marea evadare?* Steve McQueen, Dickie Attenborough, saci de noroi, sârmă ghimpată şi o motocicletă? zâmbi Eunice.

- L-ai *văzut,* aşa-i? Absolut minunat!

El începu să fluiere melodia tematică.

Eunice se hotărâse deja. Era evident locul de muncă potrivit. Ba chiar era în stare să se lege cu lanţuri de unul din dulapurile de arhivă, ca să nu-l piardă. Din fericire, nu fu nevoie. Faptul că văzuse *Marea evadare* şi că era fană se pare că era suficient. Bomber pregăti un ibric de ceai în bucătăria mică de lângă birou, ca să îi sărbătorească numirea. Un zgomot ciudat de păcănit de roţi îl urmă când reveni în cameră. Sunetul venea de la un mic terier bej cu

alb cu o ureche pe jumătate ridicată şi o pată brună pe ochiul stâng. Era fixat într-un cărucior de lemn cu două roţi pe care îl trăgea după el mergând cu picioarele din faţă.

- Acesta este Douglas. Mâna mea dreaptă. Ei bine, câinele.

- Bună ziua, Douglas, îl salută Eunice solemn. Bader[5], presupun.

Bomber bătu uşor în masă, încântat.

- Am ştiut din start că tu eşti ce-mi trebuie. Acum, cum preferi ceaiul?

Cât timp serveau ceaiul şi biscuiţii (Douglas îşi bea ceaiul dintr-o farfurie), Eunice află că Bomber îl găsise pe Douglas abandonat când era căţeluş, după ce fusese lovit de o maşină. Veterinarul îl sfătuise să îl eutanasieze, dar Bomber l-a luat acasă.

- Am făcut chiar eu căruţul. E mai mult un Morris 1.000 Traveller decât un Mercedes, dar îşi face treaba.

Căzuseră de acord ca Eunice să înceapă lucrul săptămâna următoare pe un salariu care era mai degrabă foarte potrivit decât „jalnic" şi ca îndatoririle ei să includă cam orice era de făcut. Eunice era euforică. Dar când îşi aduna lucrurile să plece, uşa se deschise şi în cameră intră femeia-agrafă. Era un ansamblu colţuros de nas, coate şi genunchi, neîndulcit vreun pic de învelişul de carne şi cu o faţă pe care, de-a lungul anilor, se întipărise un zâmbet dispreţuitor.

- Văd că e încă în viaţă, şobolănelul deformat, exclamă ea, arătând spre Douglas cu ţigara în timp ce îşi lăsă geanta pe un scaun. Zărind-o pe Eunice, un zâmbet schimonosit îi apăru pe chip.

- Dumnezeule, frate! Nu-mi spune că ţi-ai găsit o ţiitoare.

Scuipă afară ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un sâmbure de strugure. Bomber i se adresă cu o mină plictisită şi răbdătoare.

5 Douglas Bader, pilot al Forţelor Regale Aeriene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, rănit într-un accident în urma căruia şi-a pierdut ambele picioare. (n.tr.)

- Aceasta este Eunice, noua mea asistentă. Eunice, aceasta este sora mea, Porţia.

O măsură din priviri pe Eunice cu ochii ei reci şi cenuşii, dar nu îi oferi mâna.

- Ar trebui să spun că sunt încântată să te cunosc, dar probabil ar fi o minciună.

- Asemenea, răspunse Eunice.

Abia se auzise, iar Porţia deja îşi îndreptase atenţia spre fratele ei, dar Eunice putea să jure că îl văzu pe Douglas dând din coadă. îl lăsă pe Bomber cu sora lui odioasă, coborî scările şi ieşi în lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază. Ultimul lucru pe care îl auzi când închise uşa în spatele ei fu rostit de Porţia, pe un ton cu totul schimbat, dar tot neplăcut, linguşitor:

- Acum, dragă, când îmi vei edita cartea?

La colţul străzii Great Russell se opri o clipă, amintindu-şi de bărbatul la care zâmbise. Spera ca persoana cu care se întâlnea să nu-l fi lăsat prea mult să aştepte. Chiar atunci, prin praful şi mizeria de la picioarele ei, îi atrase privirea strălucirea unui obiect de aur şi sticlă. Se aplecă, luă obiectul mic şi rotund din canal şi îl strecură în buzunar.

De fiecare dată era la fel. Privind în jos, fără a-şi ridica ochii spre cer, cerceta trotuarele şi canalele. Spatele îl ardea, iar ochii îi erau umezi, plini de praf şi de lacrimi. Iar apoi se prăbuşea din nou în întuneric, în cearşafurile umede şi mototolite ale patului. Visul era mereu acelaşi. Căuta la nesfârşit şi nu găsea niciodată singurul lucru care i-ar aduce, în sfârşit, liniştea.

În casă se lăsase întunericul adânc, moale, al unei nopţi de vară. Anthony îşi coborî picioarele din pat şi rămase în poziţia asta, scuturându-se de rămăşiţele visului, care persistau în minte. Trebuia să se scoale. Somnul nu avea să mai revină, noaptea asta. Coborî scările, iar scârţâitul lemnului străbătu ca un fior oasele ce-l dureau.

Nu avu nevoie de lumină până ajunse în bucătărie. Îşi făcu un ceai la ibric şi îl luă în birou, iar prepararea acestuia îl linişti mai mult decât atunci când îl bău. Lumina palidă a lunii se prelinse pe marginile rafturilor şi se focaliză în centrul mesei de mahon. Sus pe un raft, în colţ, capacul auriu al cutiei de biscuiţi licări spre el când traversă camera. Luă cu atenţie cutia şi o aşeză în cercul strălucitor de lumină, de pe masă. Dintre toate lucrurile găsite vreodată, acesta îl tulbura cel mai tare. Pentru că nu era „ceva”, ci „cineva”, de asta era absolut sigur. Încă o dată, scoase capacul şi cercetă conţinutul, aşa cum făcuse în fiecare zi în ultima săptămână, de când o adusese acasă. Găsise cutiei de metal mai multe locuri, în incinta biroului, aşezând-o undeva sus sau într-un loc ascuns privirii, dar atracţia ei rămăsese irezistibilă. Nu o putea trece cu vederea. Îşi băgă mâna în cutie şi trecu uşor nisipul gri, aspru, printre vârfurile degetelor. Amintirea îl străbătu, tăindu-i respiraţia şi răscolindu-l ca o lovitură în stomac. Încă o dată, ţinea moartea în mâini.

Viaţa pe care ar fi putut-o avea împreună era o fantezie chinuitoare, la care Anthony visa câteodată. Până acum ar fi putut fi bunici. Therese nu adusese niciodată în discuţie faptul că dorea copii, deoarece porniseră amândoi de la premisa că vor avea cu siguranţă suficient timp la dispoziţie. O iluzie nefastă, după cum s-a dovedit. Ea mereu îşi dorise un câine. Anthony rezistase cât putuse, arătându-se îngrijorat cu privire la stricăciunile din grădina de trandafiri şi gropile ce aveau să apară în peluză. Dar ea l-a dat pe brazdă în cele din urmă, aşa cum făcea întotdeauna, cu un amestec fatal de farmec şi încăpăţânare pură. Au stabilit să ia câinele din Battersea, la o dată care, în cele din urmă, căzu în prima săptămână după moartea ei. Anthony îşi petrecuse ziua aceea rătăcind prin casa goală, agăţându-se cu disperare de orice rămăşiţă a prezenţei ei, urma lăsată de capul ei pe pernă, firele de păr din perie sau o pată de ruj stacojiu pe un pahar. Urme mărunte, dar preţioase, ale unei vieţi acum stinse. În lunile mizerabile ce au urmat, Padua a păstrat

ecourile existenţei ei între zidurile sale. Anthony intra într-o cameră cu senzaţia că ea doar ce ieşise de acolo cu câteva momente în urmă. Zi de zi se juca de-a v-aţi ascunselea cu umbra ei. Asculta muzica ei în camera dinspre grădină, prindea din zbor râsul ei în grădină şi îi simţea sărutul pe gură în întuneric. Dar încet-încet, imperceptibil, infinitezimal, îi dădu pace. îl lăsă să îşi construiască o viaţă fără ea. Urma care persistă şi rămase până în ziua de azi fu mirosul de trandafiri ce se făcea simţit în cele mai neaşteptate locuri.

Anthony îşi şterse pudra gri de pe vârfurile degetelor şi puse la loc capacul pe cutie. Într-o zi şi el va ajunge aşa. Poate că de aceea îl tulbura atât de tare cenuşa. El nu trebuia să se piardă, ca acest suflet amărât din cutie. El trebuia să fie cu Therese.

Laura era trează, cu ochii închişi, încercând fără succes să adoarmă. Grijile şi îndoielile pe care le ţinuse la distanţă de-a lungul zilei se furişau înapoi spre ea la adăpostul întunericului, destrămând iţele vieţii confortabile ca moliile un pulover de caşmir. Sunetul unei uşi trântite împreună cu vocile şi râsetele zgomotoase din apartamentul alăturat distruseră şi ultima şansă de a mai adormi. Cuplul care se mutase alături ducea o viaţă socială trepidantă şi extrem de plină, în detrimentul celorlalţi rezidenţi. La câteva minute după ce se întorseseră, însoţiţi de alţi aproximativ zece petrecăreţi, pereţii subţiri ai apartamentului Laurei începură să vibreze pe ritmuri de tobe şi başi, ce nu se mai opreau.

- Doamne Sfinte, nu din nou!

Laura se dădu jos din pat şi bătu din călcâie pe marginea divanului, neputincioasă. Era a treia oară pe săptămâna asta. Încercase să cadă la pace cu ei. Îi ameninţase cu poliţia. În final, spre ruşinea ei, recursese la înjurături. Răspunsul lor era mereu acelaşi: o mulţime de scuze urmate de promisiuni deşarte, după care nu se schimba nimic. Pur şi simplu o ignorau. Poate că ar trebui să le taie cauciucurile de la Golf-ul GTI sau să le pună

bălegar de cal în cutia poştală. Zâmbi în sinea ei, în ciuda furiei. De unde să fi făcut rost de bălegar de cal?!

În bucătărie, Laura încălzi într-o oală lapte ca să prepare o ciocolată fierbinte şi cu altă oală bătu cu exasperare în peretele petrecăreţilor. O bucată de tencuială se desprinse şi căzu pe podea.

- Drace!

Se încruntă acuzator la oala pe care încă o ţinea strâns în mână. Se auzi sâsâitul laptelui ars după ce conţinutul celeilalte oale a fiert şi a dat pe dinafară.

- Drace! Drace! Drace!

După ce curăţă şi încălzi alt lapte, Laura se aşeză la masă, ţinând strâns cana fierbinte. Simţea cum deasupra ei se adună norii şi cum pământul îi fugea de sub picioare. Urma o furtună, era sigură de asta. Nu erau doar vecinii care o tulburau, era şi Anthony. În ultimele câteva săptămâni se schimbase ceva. Declinul lui fizic era gradual, inevitabil odată cu vârsta, dar mai era ceva. O schimbare de nedefinit. Simţea ca şi cum s-ar fi îndepărtat de ea ca un iubit dezamăgit care îşi face valiza în secret, pregătindu-se să plece. Dacă îl pierdea pe Anthony, atunci va pierde şi Padua, ce împreună cu el îi oferea un refugiu în faţa nebuniei lumii.

De la divorţ, cele câteva repere în funcţie de care se ghidase în viaţă se îndepărtaseră. Renunţase la universitate şi la şansa unei cariere în scris pentru a se căsători cu Vince şi sperase să aibă copii şi tot ce urma să îi ofere maternitatea, iar mai apoi, poate, avea să obţină o licenţă de la Open University. Dar nu se întâmplase nimic din toate astea. Rămăsese gravidă o singură dată. Perspectiva unui copil le salvase temporar căsnicia şi aşa fragilă. Vince nu se zgârcise deloc şi pregătise camera copilului într-un singur weekend. În săptămâna următoare, Laura avortase spontan. Următorii câţiva ani şi-i petrecuseră încercând din răsputeri să înlocuiască copilul care nu apucase să se nască. Sexul devenise ceva groaznic şi un exerciţiu de supunere. Se supuseseră tuturor intervenţiilor necesare invazive, inutile şi nedemne pentru

a descoperi unde era problema, dar toate rezultatele erau normale. Vince deveni mai mult furios decât trist că nu putea să aibă ceea ce credea că îşi dorea. În cele din urmă şi spre uşurarea Laurei, nu mai făceau deloc sex.

Atunci ea începuse să îşi planifice evadarea. Când se măritase cu Vince, el insistase că nu era nevoie ca ea să muncească, iar când fu limpede că ea nu va deveni mamă, lipsa de experienţă şi a unei calificări se dovediră un handicap serios când a început să îşi caute un loc de muncă. Or, ea avea nevoie de un loc de muncă, pentru că avea nevoie de bani. Avea nevoie de bani, ca să-l părăsească pe Vince. Îşi dorea doar cât era necesar ca să aibă un apartament al ei şi să se poată întreţine; să fugă de acasă într-o zi când Vince era la muncă şi apoi să divorţeze, când s-ar fi aflat la o distanţă sigură. Dar singurul loc de muncă pe care îl putea obţine era cu jumătate de normă şi prost plătit. Nu era suficient, aşa că se apucă de scris, visând la un bestseller. Lucra la romanul ei în fiecare zi timp de ore întregi, ascunzând mereu de Vince orice urmă. În şase luni manuscrisul fu gata şi, cu mari speranţe, Laura începu să îl trimită agenţilor. Şase luni mai târziu, teancul de scrisori de respingere şi emailuri era aproape la fel de gros ca romanul însuşi. Era deprimant de consistent. Scriitura Laurei avea mai mult stil decât consistenţă. Scria „frumos”, dar intriga ei era prea „potolită”. În disperare de cauză, răspunse la un anunţ de angajare dintr-o revistă de femei. Garanta un venit scriitorilor care reuşeau să conceapă poveşti scurte, care să se încadreze într-un anumit format, pentru o publicaţie de nişă cu tot mai mulţi cititori. În cele din urmă, Laura plăti avansul pentru apartament cu banii obţinuţi de pe urma unor povestiri erotice siropoase, mai multe scrieri jenante şi destul de consistente publicate de *Feathers, Lace and Fantasy Fiction* – „o revistă pentru femei fierbinţi cu dorinţe arzătoare”.

Când începuse să lucreze la Padua, încetase să mai scrie. Din fericire, nu mai avea nevoie de povestiri pentru a-şi asigura un venit, iar romanul ei sfârşi la gunoi. Nu mai

avea nicio urmă de încredere pentru a începe altul. În momentele cele mai întunecate, se întreba în ce măsură îşi pregătise propriile eşecuri. Devenise oare o laşă, ce se temea de succes, de teamă să nu cadă? La Padua, alături de Anthony, nu trebuia să se gândească la asta. Casa era fortăreaţa ei emoţională şi fizică, iar Anthony, cavalerul ei în armură strălucitoare.

Atinse cu vârful degetului pieliţa ce se formase la suprafaţa ciocolatei calde, după ce se răcise. Fără Anthony şi Padua, ar fi pierdută.

Anthony agită amestecul de gin cu lămâie din pahar şi ascultă sunetul cuburilor de gheaţă ce se ciocneau în lichidul incolor. Era abia amiază, dar alcoolul rece îl retrezi la viaţă, era exact ce trebuie. Luă o înghiţitură şi apoi puse paharul pe masă, printre obiectele etichetate pe care le scosese dintr-unul din sertare. Îşi lua la revedere de la obiecte. Se simţea mic în scaunul de stejar noduros, ca un băiat care poartă haina tatălui său, dar conştient fiind de propria sa micime, nu se temea. Pentru că acum avea un plan.

Când începuse să adune lucruri pierdute, cu mulţi ani în urmă, nu prea avusese unul. Voia doar să le păstreze într-un loc sigur, în caz că acestea s-ar putea reîntâlni cu oamenii care le pierduseră. De multe ori nu ştia dacă ceea ce găsea era un lucru de nimic sau o comoară. Dar exista cineva, undeva, care ştia. Apoi începuse din nou să scrie, ţesând poveşti scurte în jurul obiectelor pe care le găsea. De-a lungul anilor îşi umpluse sertarele şi rafturile cu fragmente din vieţile altor oameni şi cumva ele îl ajutaseră să-şi repare propria viaţă, atât de zdruncinată, şi-l împliniseră. Era departe de a fi perfect, după ce trecuse prin atâtea – viaţa lui încă purta cicatricile trecutului, era fărâmiţată şi diformă, dar merita trăită. O viaţă cu petice de cer albastru printre cenuşiu, ca peticul de cer pe care îl ţinea acum în mână. îl găsise în rigola de pe strada

Copper, în urmă cu doisprezece ani, potrivit etichetei. Era o piesă dintr-un puzzle; albastru-deschis cu o pată albă pe margine. O simplă bucată de carton colorat. Cei mai mulţi oameni nici nu l-ar fi observat, iar cei care îl vedeau l-ar fi luat drept gunoi. Dar Anthony ştia că pentru cineva, valoarea sa putea fi inestimabilă. Întoarse piesa de puzzle din palmă. Unde îi era locul?

Piesă de puzzle, albastră cu pată albă.

Găsită în rigolă, strada Copper, 24 septembrie…

Numele nu li se potriveau. Maud era aşa un nume modest şi firav, cu totul diferit faţă de femeia care îl deţinea. Dacă o descriai ca fiind stridentă ar fi fost un compliment. Iar Gladys, un nume atât de vioi şi vesel, avea până şi cuvântul „glod” (bucuros) inclus în el. Dar biata femeie căreia îi fusese atribuit avea rareori vreun motiv să fie bucuroasă. Surorile trăiau împreună, nefericite, într-o casă cu terase, elegantă, de pe strada Copper. Fusese casa părinţilor lor şi locul unde amândouă se născuseră şi crescuseră. Naşterea lui Maud nu fusese un câştig pentru lume: era gălăgioasă, neatrăgătoare, cerşind mereu atenţie. Fiind primul copil la părinţi, o răsfăţaseră până când devenise prea târziu pentru a mai putea salva vreo urmă de sensibilitate sau altruism din caracterul ei. Fusese şi rămăsese singura persoană care conta din lumea ei. Gladys însă era un copil tăcut, liniştit, care se descurca bine, deşi mama ei abia putea să îi acopere nevoile de bază, deoarece se străduia să facă faţă solicitărilor epuizante ale surorii ce era cu patru ani mai mare. Când, la optsprezece ani, Maud găsi un pretendent aproape la fel de dezagreabil ca ea, familia scoase la unison un oftat de uşurare, pentru care nici măcar nu se simţiră vinovaţi. Logodna şi mariajul lor erau încurajate cu entuziasm, mai ales când ieşi la iveală că logodnicul lui Maud trebuia să se mute în Scoţia, din cauza afacerilor. După o petrecere de nuntă costisitoare şi somptuoasă, pe care Maud iniţial şi-o dorise şi apoi o criticase, plătită în întregime de părinţii ei, aceasta se duse să dea piept cu un oraş necunoscut din vestul îndepărtat al Scoţiei, iar viaţa de pe strada Copper

deveni liniştită. Gladys şi părinţii ei erau fericiţi, ducându-şi viaţa în linişte. Mâncau cartofi şi peşte la cină, vinerea şi sandviciuri cu somon şi salată de fructe cu frişca la cutie, la ceaiul de duminică. Mergeau la film în fiecare seară de joi şi la Frânton în fiecare vară, timp de o săptămână. Uneori, Gladys se ducea să danseze cu prietenii ei la centrul cultural comunitar. Îşi cumpărase un peruş, îi pusese numele Cyrilşi nu se măritase niciodată. N-a fost alegerea ei, ci simpla consecinţă a faptului că nu a avut niciodată ocazia. Găsise bărbatul potrivit, dar, din nefericire, femeia potrivită pentru el se dovedise a fi una dintre prietenele lui Gladys. Gladys îşi făcuse singură rochia de domnişoară de onoare şi ciocnise şampanie în cinstea lor, vărsând lacrimi amare. Rămăsese prietenă cu amândoi şi deveni naşa celor doi copii ai lor.

Maud şi soţul ei nu aveau copii.

— O treabă a naibii de bună, îi spunea tatăl ei lui Cyril, dacă subiectul era abordat vreodată.

Pe măsură ce părinţii ei îmbătrâneau şi îşi pierdeau din puteri, Gladys avea tot mai mult grijă de ei. Îi îngrijea, îi hrănea şi îi spăla, le crease un climat de confort şi siguranţă. Maud era în Scoţia şi trimitea ocazional câte un cadou inutil. Dar când în cele din urmă părinţii au murit, i se păru stresant să participe la înmormântare. Conţinutul contului de economii de la oficiul poştal fu împărţit egal între cele două surori şi, în semn de recunoştinţă faţă de devoţiunea ei, părinţii îi lăsaseră casa lui Gladys. Dar testamentul era însoţit de un codicil catastrofal. Acesta stipula că, dacă vreodată Maud rămânea fără adăpost, putea să locuiască în casa de pe strada Copperpână când circumstanţele se îmbunătăţeau. Fusese considerată o prevedere bine-venită, ce acoperea o împrejurare pe care părinţii ei o credeau extrem de improbabilă şi, din acest motiv, le fusese uşor să introducă acest punct. Dar „foarte improbabil” nu însemna „imposibil”. Când soţul lui Maud a murit, a lăsat-o fără adăpost, fără niciun ban şi mută de furie. Pierduse la jocurile de noroc tot ce agonisise şi, decât să o înfrunte pe Maud, preferase să moară.

Maud se întoarse pe strada Copper – un vas de vitriol sub forma unei femei bătrâne. Viaţa tihnită, fericită, de care se bucura Gladys fu distrusă din clipa în care Maud sosi la uşa de la intrare cerându-i surorii ei bani ca să plătească şoferul de taxi. Fără vreo urmă de recunoştinţă, Maud aduse cu sine nefericirea, ce se transformă într-un un oaspete permanent. Apelând la repertoriul consacrat, presărat de elemente de tortură, îşi chinuia sora cu orice ocazie. Îi punea zahăr în ceai, deşi ştia foarte bine că Gladys nu-l bea aşa, uda excesiv plantele din casă şi lăsa în urma ei numai dezordine şi haos. Refuza să ridice un deget ca să ajute la treburile casei şi stătea toată ziua degeaba, devenind din ce în ce mai grasă şi plină de emfază, mâncând prăjituri, făcând puzzle-uri şi ascultând radioul dat la maximum. Prietenii lui Gladys nu o mai vizitau, iar ea pleca de acasă de câte ori îşi făcea curaj. Dar la întoarcere era mereu întâmpinată de câte o pedeapsă: un ornament preţios ce se spărsese „accidental" sau o rochie preferată ce fusese arsă inexplicabil cu fierul de călcat. Maud speriase până şi păsările din grădină, pe care sora ei le hrănea plină de dragoste, atunci când lăsa resturi de mâncare pentru pisica vecinilor. Gladys nu ar fi putut niciodată să nesocotească dorinţele părinţilor, şi ori de câte ori încerca să discute sau să seam *potrivească surorii ei, i se răspundea cu dispreţ sau violenţă. Pentru Gladys, Maud era un gândac dăunător, un parazit nepoftit care îi invadase casa şi care îi spulberase fericirea.*

Şi ciocănea. La fel ca un gândac dăunător, ciocănea.

Ciocănea cu degetele grase în masă, pe mânerul fotoliului, pe marginea chiuvetei. Ciocăneala deveni cea mai rea tortură dintre toate: neîncetată şi invazivă, o bântuia pe Gladys zi şi noapte. Macbeth poate că pusese cruce somnului, dar Maud ucisese pacea. În ziua aceea stătea la masa din sufragerie şi ciocănea în masă, în timp ce contempla puzzle-ul uriaş pe jumătate terminat din faţa ei. Era tabloul The Hay Wain de Constable – o reproducere monstruoasă din o mie de piese şi cel mai mare pe care încercase vreodată să-l facă. Stătea aplecată în faţă, ca o

broască, deasupra puzzle-ului, un exces de fese ce se revărsa peste marginile unui scaun care gemea sub greutatea ei, şi ciocănea.

Gladys închise încet uşa de la intrare în urma ei şi porni în jos pe strada Copper, zâmbind în timp ce vântul sufla şi învârtea frunzele încreţite de toamnă prin rigole. În buzunar, degetele ei pipăiau marginile unei bucăţi mici de carton, tăiate la maşină, albastră, cu o pată mică, albă.

Degetele lui Anthony mângâiară marginile piesei de puzzle pe care o ţinea în palmă. Se întrebă în viaţa cui reprezentase, cândva, o mică parte. Sau poate nu atât de mică. Poate că pierderea sa fusese disproporţionat de mare în comparaţie cu dimensiunea, făcuse lacrimi să curgă, furii să se dezlănţuie sau frânsese inimi. Aşa se întâmplase în cazul lui Anthony şi al lucrului pe care îl pierduse cu atât timp în urmă. Pentru restul lumii era o zorzoană, mică şi fără valoare, dar pentru Anthony avea o valoare inestimabilă. Pierderea sa se transformase într-un chin zilnic, ce se insinua ca o bătaie pe umăr: amintirea nemiloasă a promisiunii pe care o încălcase. Fusese singura promisiune pe care Therese o scosese vreodată de la el, iar el dăduse greş. Aşa că începuse să adune lucrurile pe care le pierdeau alţi oameni. Era singura lui şansă de izbăvire. Era îngrijorat pentru că nu găsise o cale de a aduce laolaltă obiectele şi stăpânii lor. Încercase să facă asta de-a lungul anilor: anunţuri în presa locală şi în buletinele de ştiri şi chiar anunţuri în coloanele cotidienelor, dar nu primise răspuns de nicăieri. Iar acum rămăsese foarte puţin timp. Dar el spera ca în sfârşit să fi găsit pe cineva care să preia totul: cineva suficient de puternic şi de deştept care să aibă idei noi; cineva care ar găsi o cale de a returna obiectele pierdute acolo unde le era locul. Îşi vizitase avocatul şi făcuse modificările necesare în testament. Se lăsă pe spătarul scaunului şi se întinse, simţind barele tari de lemn cum îi apăsau spinarea. Sus pe raft, cutia de tablă de biscuiţi strălucea sub lumina soarelui de amiază. Era atât de obosit! Simţea că rămăsese mai mult decât se cădea, dar oare făcuse suficient? Poate

că venise timpul să stea de vorbă cu Laura, să îi spună că pleca. Lăsă piesa de puzzle să cadă pe masă şi luă paharul de gin. Trebuia să îi spună repede, înainte să fie prea târziu.

Eunice
Iunie 1974

Eunice puse cheile de la cutia de bani la locul lor şi închise sertarul. Sertarul ei. De la biroul ei. Lucra deja de o lună pentru Bomber, iar el o trimisese să cumpere gogoşi glazurate pentru ei trei, ca să sărbătorească. Luna trecuse repede, iar Eunice sosea mai devreme şi pleca mai târziu în fiecare zi, petrecând mai mult timp în locul şi în compania celor care o făceau să întrezărească posibilităţi nebănuite, în aceste câteva săptămâni şi-a dat seama că Bomber era un şef corect şi generos, pasionat de munca lui, de câinele său şi de filme. Era şi idolul ei, când venea vorba de matinee. Avea obiceiul de a cita replici din filmele sale preferate, iar Eunice îi urma exemplul. Gusturile sale erau ceva mai contemporane, dar el o învăţa să aprecieze unele dintre cele mai bune filme ale Ealing Studios, iar ea deja îi stârnise suficient interesul încât să vadă două filme noi ce fuseseră lansate la cinematograful local. Erau de acord că *Kind Hearts and Coronets* era minunat, iar *Scurta întâlnire* tragic, *Exorcistul* era şocant, dar partea cu capul care se învârte era puţin amuzantă, *Omul de răchită* înfricoşător, *The Optimists of Nine Elms* magic şi *Nu privi acum* de atmosferă şi bântuitor, dar expunea în mod excesiv fesele dezgolite ale lui Donald Sutherland. Eunice chiar se gândea să-şi cumpere o haină roşie, cum era aceea purtată de pitic în film, şi să înceapă să bântuie. Şi, desigur.

Marea evadare era perfect. Bomber spunea că lucrul cel mai minunat, în cazul cărţilor, era că semănau cu nişte filme care ţi se derulau în minte. Eunice mai aflase şi că lui Douglas îi plăcea să iasă la o mică plimbare pe la ora 11.00 ziua, mai ales dacă traseul trecea pe lângă brutăria care vindea delicioasele gogoşi glazurate şi că mereu mânca

glazura mai întâi şi apoi gogoaşa. Şi, în sfârşit, aflase că Porţia cea plină de otravă era la fel de odioasă ca un castron de măruntaie putrede.

Bomber era în bucătărie, preparând ceaiul, iar Douglas îl sâcâia tropăind cu saboţii lui maronii, insistând să primească o gogoaşă glazurată. De la fereastră, Eunice privea strada dedesubt, azi plină de viaţă, dar care paralizase deodată din cauza unei morţi: pietonii şi traficul se opriseră pe loc din cauza unei inimi care încetase să bată pentru totdeauna în faţa ochilor lor. Potrivit doamnei Doyle de la brutărie, Eunice fusese acolo. Dar nu văzuse nimic. Doamna Doyle îşi amintise însă exact data şi ora şi fiecare detaliu al întâmplării. Fană înrăită a serialelor poliţiste de la televizor, se mândrea cu faptul că ar putea fi oricând un martor ocular excelent, dacă ar fi fost nevoie. Doamna Doyle îi inspecta atent pe clienţii necunoscuţi, memorând detalii precum ochi cu strabism, mustăţi subţiri, dinţi de aur şi cărări pe stânga, pe care le considera semne ale unui caracter moral îndoielnic. Iar femeile cu pantofi roşii şi genţi verzi nu erau niciodată de încredere. Şi nici tânăra care murise nu fusese, îmbrăcată într-o haină de vară albastru-deschis cu pantofi şi geantă asortate, se prăbuşise şi murise chiar acolo în faţa brutăriei doamnei Doyle, lângă locul unde se serveau cele mai bune prăjituri şi torturi. Se întâmplase în ziua interviului lui Eunice, la ora 11.55 fix. Doamna Doyle era sigură de oră pentru că avea o tavă de prăjituri Bath la cuptor, care trebuiau scoase la ora douăsprezece.

— S-au ars toate, îi spusese doamna Doyle lui Eunice. Eram prea ocupată să sun la ambulanţă ca să-mi amintesc de prăjituri, dar nu am dat vina pe ea. Nu a fost vina ei că a picat lată şi a murit, biata de ea. Ambulanţa a venit suficient de repede, dar când a ajuns, deja murise. Moartea n-a lăsat niciun semn, ca să vezi. Atac de cord bănuiesc. Bert al meu spune că a fost un anevrism, dar eu pun pariu c-a fost atac de cord. Sau o comoţie.

Eunice îşi amintea o mulţime adunată şi o sirenă auzindu-se la depărtare, dar asta era tot. O întrista că ziua

cea mai bună din viaţa ei fusese ultima zi a altcuiva, iar tot ce o separase de moartă fuseseră câţiva metri de pavaj.

- Ceaiul e gata! Bomber puse tava pe masă. Să fac eu oficiile?

Bomber turnă ceaiul şi puse gogoşile cu glazură pe farfurii. Douglas ţinea gogoaşa între labe şi începu să lucreze la glazură.

- Acum, fată dragă, spune-mi ce părere ai despre ultima ofertă a bătrânului Pontpool. E bună de ceva sau s-o dăm la vale?

Era felul lui Bomber de a se referi la teancul revărsat de manuscrise respinse. Teancul de poveşti refuzate devenea invariabil atât de înalt, încât cădea pe podea înainte să îl arunce la gunoi cineva. Percy Pontpool aspira să devină un autor pentru copii şi Bomber o rugase pe Eunice să se uite pe ultimul său manuscris. Eunice mesteca gânditoare gogoaşa glazurată. Nu avea nevoie de timp ca să se decidă ce gândea, ci se gândea doar cât să fie de sinceră. Oricât de amabil era Bomber, era totuşi şeful ei, iar ea era totuşi fata cea nouă ce încerca să demonstreze că îşi merita locul. Percy scrisese o carte pentru fetiţe numită *Tracey se distrează în bucătărie.* Printre aventurile lui Tracey se număra spălatul vaselor împreună cu Daphne, cârpa de spălat vase, maturatul podelelor cu Betty mătura, spălatul ferestrelor cu Sparkle buretele şi curăţarea cuptorului cu Wendy, buretele de sârmă. Din păcate, ratase ocazia de a o pune pe Tracey să desfunde chiuveta cu Porţia pompa de desfundat, ce putea fi o circumstanţă atenuantă. Una peste alta, Tracey se distra la fel de mult ca un ponei într-o mină de cărbune. Eunice îşi imagina că Percy lucra deja la o continuare numită *Howard se distrează în magazie,* cu dalta Charlie, Freddy fierăstrăul şi Dick şurubelniţa.

Era o porcărie sexistă. Eunice îşi traduse gândurile în cuvinte.

- îmi e greu să îmi închipui un public potrivit pentru ea.

Bomber aproape că se înecă cu gogoaşa. Luă o înghiţitură de ceai şi îşi recompuse pe chip o expresie serioasă, în ton cu momentul.

- Acum, spune-mi ce crezi cu adevărat.

Eunice oftă.

- E o porcărie sexistă.

- Exact! spuse Bomber şi înşfăca manuscrisul jignitor de pe biroul lui Eunice, aruncându-l prin aer spre colţul în care se revărsaseră manuscrisele respinse. Se prăbuşi în grămadă cu o bufnitură înfundată. Douglas îşi terminase gogoaşa şi adulmeca în speranţa că pe farfuriile prietenilor săi rămăseseră firimituri.

- Despre ce este cartea surorii tale?

Eunice îşi dorise din prima zi să întrebe asta, dar înainte ca Bomber să răspundă, se auzi soneria de la parter.

Bomber sări în picioare.

- Trebuie să fie ai mei. Au spus că vor veni în vizită, când trec prin oraş.

Eunice era dornică să întâlnească perechea care produsese nişte urmaşi atât de diferiţi unul de altul, iar Godfrey şi Grace erau o dublă încântare. Bomber era un amestec perfect al caracteristicilor lor fizice, având nasul acvilin şi gura generoasă a tatălui şi ochii cenuşii şi ageri ai mamei sale. Godfrey arăta splendid în pantaloni de catifea de culoare roz somon, cu o haină până la talie, galben canar, papion asortat şi o pălărie de panama destul de uzată, dar încă decentă. Grace purta o rochie elegantă de bumbac cu un imprimeu care ar fi fost mai potrivit pentru o canapea, o pălărie de paie cu multe flori mari şi galbene pe bor şi pantofi eleganţi cu toc mic, confortabili. Geanta de piele maro pe care o ţinea ferm de braţ era mare şi suficient de rigidă cât să lovească orice potenţiali hoţi care, era ea convinsă, pândeau pe fiecare alee şi intrare din oraş, aşteptând să atace oameni de la ţară, ca ea şi Godfrey.

- Asta trebuie să fie fata cea nouă. Grace pronunţă „fată” ca să rimeze cu „pată”. Ce faci, draga mea?

- îmi pare bine să vă cunosc.

Eunice luă mâna ce-i fusese întinsă: moale, dar cu o strânsoare fermă.

Godfrey clătină din cap.

- Dumnezeule mare, femeie! Nu aşa trebuie să procedezi cu tinerii aceştia.

O apucă pe Eunice cu ambele braţe şi o îmbrăţişa strâns, aproape ridicând-o de la sol, iar apoi o sărută ferm pe ambii obraji. Ea simţi zgârieturile firelor de barbă rămase în urma bărbieritului şi un iz de apă de colonie.

Bomber îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi.

- Tată, eşti un neruşinat. Cauţi orice scuză să săruţi fetele.

Godfrey îi făcu cu ochiul lui Eunice.

- Ei bine, la vârsta mea trebuie să profiţi de orice ocazie. Fără supărare.

Eunice îi făcu la rândul său cu ochiul.

- Nicio supărare.

Grace îşi sărută fiul cu afecţiune pe obraz şi apoi se aşeză cu grijă ca să discute cu el, refuzând elegant, cu un gest al mâinii când i se oferiră ceai şi gogoşi glazurate.

- Acum, am promis că o să întreb, dar refuz să mă amestec…

Bomber oftă. Ştia exact ce urma.

- Se pare că sora ta a scris o carte pe care vrea să o publici. Nu am citit-o – nici măcar nu am văzut-o, de fapt –, dar ea spune că te încăpăţânezi şi refuzi să îi dai atenţia cuvenită. Ce ai de spus în apărarea ta?

Eunice fu uşor intrigată de urma zâmbetului ce se zări pe gura lui Grace, în timp ce rostise cuvintele pe un ton atât de serios. Bomber traversă camera spre fereastră ca un avocat al apărării ce se pregătea să se adreseze juraţilor.

- Prima parte este fără îndoială adevărată. Porţia a scris ceva ce ea denumeşte carte şi, într-adevăr, vrea ca eu să o public. A doua parte este ceva neadevărat şi răutăcios pe care îl neg cu toată puterea.

Bomber bătu cu palma în birou, ca să sublinieze aparenta lui indignare, înainte să izbucnească într-un râs zgomotos şi să se lase pe scaun.

- Ascultă, mamă, am citit-o şi este groaznică. În plus, a fost scrisă de altcineva mai întâi şi prima variantă a ieşit mai bine decât a ei.

Godfrey îşi încruntă sprâncenele şi pufni dezaprobator.

- Vrei să spui că a copiat-o?
- Ei bine, ea spune că este un „omagiu”.

Godfrey se întoarse spre soţia sa şi clătină din cap.

- Eşti sigură că ai adus de la spital copilul care trebuie? Nu înţeleg cu cine seamănă ea.

Grace făcu o încercare mai degrabă disperată de a apăra portiţa folosită de fiica ei.

- Poate că nu şi-a dat seama că povestea ei seamănă cu a altcuiva. Poate că a fost pur şi simplu o coincidenţă nefericită.

N-a ţinut.

- Frumoasă încercare, mamă, dar se numeşte *Şoferul doamnei Clatterly* şi este despre o femeie numită Bonnie şi soţul ei Gifford, care a rămas paralizat în urma unui joc de rugby. Ea ajunge să aibă o aventură cu şoferul ei, Mellons, un nordic dur şi în mod bizar tandru, cu un defect de vorbire şi care are peşti tropicali.

Godfrey scutură din cap nevenindu-i să creadă.

- Sunt sigur că fata asta a fost scăpată în cap.

Grace îl ignoră pe soţul ei, dar nu îl contrazise şi se întoarse spre Bomber.

- Ei bine, atunci e clar. Sună destul de groaznic. Dacă aş fi în locul tău, l-aş arunca la gunoi. Nu pot să apăr lenea şi dacă nici nu se deranjează să îşi inventeze propria poveste, atunci n-are la ce să se aştepte. Bomber îi făcu cu ochiul, în semn de recunoştinţă.
- Cea mai bună prietenă a unui băiat este mama lui.

Grace se ridică şi se reînarmă cu geanta de mână.

- Haide, Godfrey. E timpul pentru Claridge.

Ea îl sărută pe Bomber de la revedere şi Godfrey îi strânse mâna.

- Mereu luăm ceaiul acolo când venim în oraş, îi explică ea lui Eunice. Au cele mai bune sandviciuri cu castraveţi din lume.

Godfrey îşi ridică pălăria salutând-o pe Eunice.

- Nici ginul cu lămâie nu e rău.

7

Picătura rubinie se adună pe vârful degetului şi apoi căzu pe poalele rochiei noi, galben pal. Laura înjură, îşi supse degetul cu furie şi îşi dori să fi purtat jeanşi. Adora să umple casa cu flori proaspete, dar frumuseţea trandafirilor se dovedi că are un preţ, iar vârful spinului era încă prins în deget. În bucătărie, tăie frunzele din josul tulpinilor şi umplu două vaze mari cu apă la temperatura camerei. Un buchet era pentru camera de la grădină şi altul pentru hol. În timp ce tăia şi aranja florile, se tot gândea la conversaţia pe care o avusese cu Anthony în dimineaţa aceea. O rugase să „vină şi să stea de vorbă" cu el în camera de la grădină înainte să plece acasă. Se uită la ceas. Se simţea de parcă fusese chemată în biroul directorului şcolii. Era ridicol, doar era prietenul ei. Dar… Ce era acest „dar" care nu-i dădea pace? Afară cerul era încă albastru, dar se simţea mirosul furtunii în aer. Luă una dintre vaze, respiră adânc şi o duse afară pe hol.

Grădina de trandafiri încremenise şi fusese cuprinsă de linişte. Aerul era greu din cauza furtunii care se apropia. Din biroul lui Anthony nu răzbătea niciun sunet. Dar aerul era plin de poveşti. O rază de lumină scăpără dinspre soarele pătat de nori şi trecu prin draperiile ce fuseseră trase, aruncând o lumină sângerie pe un raft aglomerat, chiar lângă cutia de biscuiţi.

Piatră preţioasă roşie

Găsită în curtea bisericii Sf. Petru, după-amiază târziu, 6 iulie…

Mirosul de gardenii îi amintea mereu Liliei de mama ei în rochia Schiaparelli de culoarea liliacului. Biserica Sf. Petru era plină de florile lor ca de ceară, iar parfumul pe

care-l răspândeau umplea aerul răcoros care întâmpina prietenii şi rudele care veneau de afară, din soarele feroce de după-amiază. Cel puţin florile fuseseră alegerea Elizei. Lilia era bucuroasă să stea jos. Pantofii noi o strângeau, dar vanitatea ei nu făcea concesii artritei şi bătrâneţii. Femeia cu pălăria ridicolă trebuie să fi fost mama lui. Jumătate dintre ocupanţii stranei din spatele ei vor rata întreaga nuntă. Un anunţ din partea vicarului ridică în picioare adunarea, iar mireasa sosi în rochia ei urâtă, ca o ciupercă, strângând cu disperare braţul tatălui ei. Inima Liliei tresări.

Ea îi oferise Elizei rochia Schiaparelli. Aceasta o adora, dar mirele nu fusese de acord.

— Dumnezeule mare, Lizzie! Nu poţi să te măriţi în rochia unei femei moarte.

Liliei nu îi plăcuse niciodată alesul Elizei. Henry. Nu putea să aibă încredere într-un bărbat care avea acelaşi nume cu un aspirator. Prima oară când s-au întâlnit îi aruncase o privire din spatele nasului său lung şi borcănat, într-o manieră care sugera clar că pentru el femeile peste şaizeci de ani nu contează. Îi vorbea cu un ton răbdător exagerat, asemenea cuiva care încearcă să înveţe un căţeluş recalcitrant să nu îşi mai facă nevoile în casă. De fapt, în timpul acelui prim prânz în familie, atât de atent pregătit şi în spatele căruia stăteau atâtea intenţii bune, Lilia a avut certitudinea că nimeni din familie nu îndeplinea standardele – desigur, cu excepţia Elizei.

În ochii lui, cele mai mari atuuri ale acesteia erau frumuseţea şi blândeţea. O, el complimentase suficient mâncarea.

Puiul fript era aproape la fel de delicios ca al mamei sale, iar vinul era „chiar destul de bun”. Dar Lilia se uita la el cum priveşte cu dezamăgire o urmă mică pe furculiţă şi o pată imaginară pe paharul de vin. Chiar şi atunci, Eliza îşi explica şi îi scuza comportamentul, aşa cum procedează o mamă nerăbdătoare cu un copil neastâmpărat. Lilia era de părere însă că picioarele lui dolofane aveau nevoie de o bătaie bună. Dar nu îşi făcea griji cu adevărat, pentru că

nu se gândise niciodată că va dura. Henry era un fel de apendix supărător al familiei, dar ea putea să facă faţă, pentru că el era doar temporar. Oare?

Eliza fusese o copilă atât de ageră, hotărâtă să îşi urmeze propria cale. Purta fusta de ocazie cu cizme de cauciuc când mergea la pescuit de tritoni, în izvorul din spatele grădinii. Îi plăceau sandviciurile cu banană şi ton şi odată şi-a petrecut o zi întreagă mergând cu spatele „doar ca să vadă cum e". Dar totul s-a schimbat când mama ei, fiica Liliei, a murit când Eliza avea doar cincisprezece ani. Tatăl ei se recăsătorise şi îi oferise o mamă vitregă complet funcţională. Dar nu au fost niciodată apropiate.

Mama Liliei o învăţase două lucruri: să se îmbrace pentru ea şi să se mărite din dragoste. Mama ei reuşise să facă primul lucru, dar nu şi pe al doilea, şi regretase asta toată viaţa. Lilia a învăţat bine această lecţie. Hainele fuseseră mereu pasiunea ei, era o poveste de dragoste care nu dezamăgea niciodată. La fel era şi mariajul ei. James lucrase ca grădinar la casa lor de la ţară. Creştea anemone în nuanţe de bijuterii, dălii ca nişte pompoane şi trandafiri catifelaţi care miroseau a vară. Lilia era uimită că un astfel de bărbat, vânjos şi puternic, cu mâini de două ori mai mari decât ale ei putea să aducă la viaţă asemenea boboci şi flori delicate. Se îndrăgostise. Eliza îşi adorase la rândul ei bunicul, dar Lilia rămase văduvă când ea era mică.

Ani mai târziu, a întrebat-o odată pe Lilia de unde ştia că el era bărbatul cu care ar trebui să se mărite, iar Lilia i-a spus: pentru că o iubea necondiţionat. Perioada în care îşi făcuseră curte a fost lungă şi dificilă. Tatăl ei nu era de acord, iar ea era încăpăţânată şi nerăbdătoare. Dar indiferent care ar fi fost temperamentul ei, cât de arsă de soare era pe faţă, cât de groaznic gătea, James o iubea oricum. Au fost căsătoriţi şi fericiţi patruzeci şi cinci de ani, iar ea încă îi simţea zilnic lipsa.

Când mama ei a murit, Eliza a rămas fără un scop în viaţă, rătăcind ca o sacoşă goală de hârtie, suflată de vânt dintr-un loc în altul. Şi aşa a fost până când într-o zi sacoşa

s-a prins într-un gard de sârmă ghimpată: Henry. Henry era manager de fonduri de hedging şi toată lumea spunea că asta nu era o slujbă în adevăratul sens al cuvântului. Era cultivator de bani, creştea bani. De Crăciun, acesta i-a făcut cadou Elizei lecţii de gătit cordon bleu şi a dus-o la coafeza mamei sale.

Lilia aştepta ca totul să se termine. În martie, de ziua ei, i-a cumpărat Elizei haine scumpe care o făceau să arate ca o altă persoană şi i-a înlocuit Mini-ul drag cu o maşină nouă, decapotabilă, cu două locuri, pe care se temea să o conducă, pentru ca nu cumva s-o zgârie. Şi totuşi, Lilia aştepta ca totul să se termine. În iunie, a dus-o în Dubai şi a cerut-o în căsătorie. Ea şi ar fi dorit să poarte inelul mamei sale, dar el spusese că diamantele erau „demodate". I-a cumpărat unul nou, cu un rubin de culoarea sângelui. Lilia a fost mereu de părere că ăsta era un semn rău.

Eliza urma să sosească în curând. Lilia se gândea că vor sta sub măr. Era umbros acolo şi ei îi plăcea să asculte bâzâitul adormit al albinelor şi să miroasă iarba ce se încălzise. Eliza lua mereu ceaiul cu Lilia în după-amiezile de sâmbătă. Sandviciuri cu somon şi castraveţi şi tarte cu cremă de lămâie. Din fericire, în cele din urmă sandviciul cu ton şi banană fusese scos din lista de preferinţe. Era o după-amiază de sâmbătă când ea îi adusese Liliei invitaţia la nuntă şi o întrebase ce ar fi crezut mama ei despre Henry; l-ar fi plăcut şi ar fi fost de acord cu căsătoria lor? Eliza arăta foarte tânără, în ciuda părului excesiv aranjat şi a hainelor sale noi şi ţepene, şi era atât de nerăbdătoare să primească binecuvântarea şi atât de dornică să o asigure cineva că vor fi „fericiţi până la adânci bătrâneţi". Lilia fusese o laşă. Minţise.

Henry se întoarse şi o văzu pe Eliza înaintând emoţionată spre altar şi zâmbi. Dar pe chipul său nu se citea tandreţe. Era zâmbetul unui bărbat care primeşte o maşină nouă şi la modă, nu al unui mire care se topeşte când îşi vede mireasa. Când ajunse lângă el şi tatăl ei îi puse mâna într-a lui, acesta păru plin de el. Preotul anunţă

că urma imnul. În timp ce corul se străduia să cânte Guide Me, Oh Thou Great Redeemer[6], Lilia simţea cum panica bolboroseşte în ea ca dulceaţa într-o cratiţă, când urmează să dea pe-afară. Sâmbăta, Lilia folosea mereu vesela bună de ceai, iar tartele cu cremă de lămâie erau mereu aşezate pe un suport de prăjituri de sticlă. Sandviciurile erau gata şi ibricul fierbea, gata să fie turnat în ceaşcă. Era mica ei petrecere de ceai şi menţinuseră acest ritual încă de când murise mama Elizei. Azi, Lilia avea un cadou pentru ea.

Liniştea este întotdeauna un lucru periculos. Tăcerea este ceva solid şi demn de încredere, dar liniştea este ceva care mocneşte, ca o pauză încărcată, ce invită la bucluc. Vicarul a dat startul, bietul om. O căutase cu lumânarea. Pe când Lilia era mică, în timpul războiului, aveau o casă în Londra. În grădină era un adăpost Anderson, dar nu îl foloseau mereu. Uneori, se ascundeau doar sub masă – era o nebunie, ştia, dar trebuia să fi fost acolo ca să înţelegi. Când ploua cu bombe, cel mai mult se temeau nu de lovituri şi bubuituri sau de exploziile care spărgeau timpanele, ci de linişte. Liniştea însemna că acea bombă era pentru tine.

— Dacă vreo persoană prezentă astăzi aici are vreun motiv pentru care…

Vicarul lansase bomba. Se făcu linişte, apoi Lilia o detona, în timp ce mireasa fugi înapoi pe culoar, singură, faţa ei era luminată de un zâmbet strălucitor de uşurare. Arăta cu adevărat radiantă.

Eliza îi dăduse inelul înapoi. Dar rubinul îi căzuse în ziua nunţii şi nu a fost găsit niciodată. Henry rămăsese înmărmurit. Lilia îşi imaginase faţa lui, de culoarea pietrei ce se pierduse. Acum trebuiau să fi fost în Dubai. Eliza ar fi vrut să meargă în Sorrento, dar nu era destul de luxos pentru Henry. În cele din urmă, a luat-o pe mama lui cu el. Iar Eliza venea la ceaiul cu Lilia. Pe scaun era cadoul ei. Învelită în hârtie argintie de împachetat şi legată cu o fundă lila, era rochia Schiaparelli. El nu o iubise, oricum.

6 Imn religios, ce este cântat în Marea Britanie cu diferite ocazii, (n.red.)

Anthony ridică fotografia înrămată de pe masa de toaletă a lui Therese şi o privi. Fusese făcută în ziua logodnei lor. Afară, cerul de cărbune era brăzdat de fulgere. De la fereastra dormitorului ei, privi afară spre grădina de trandafiri, unde primele picături rotunde de ploaie stropeau petalele de catifea. Nu o văzuse niciodată pe Therese purtând rochia, dar în anii lungi petrecuţi fără ea încercase adesea să îşi imagineze ziua nunţii lor. Therese era atât de entuziasmată! Alesese flori pentru biserică şi muzică pentru ceremonie. Şi desigur, cumpărase rochia. Invitaţiile fuseseră trimise. Se imagina aşteptând-o emoţionat la altar. Ar fi fost atât de fericit şi de mândru de mireasa lui frumoasă! Ea ar fi întârziat, de asta nu se îndoia. Şi-ar fi făcut intrarea într-un mod spectaculos, în rochia ei de mătase cu volane şi sifon, de culoarea mătăsii de porumb, o alegere neobişnuită pentru o rochie de mireasă, dar şi ea era o femeie neobişnuită. Extraordinară. Ea spusese că se potrivea cu culoarea inelului lor de logodnă. Acum rochia era învelită în hârtie de împachetat şi îngropată undeva într-o cutie din pod. El nu putea să o privească, dar nici să se despartă de ea. Se aşeză pe marginea patului şi îşi îngropa faţa în mâini. El fusese în biserică în ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta. Era ziua înmormântării lui Therese. Şi chiar dacă ea nu mai era, aproape că o auzea cum spune că măcar costumul său nou fusese purtat cu folos.

Laura îşi azvârli cheile pe masa din hol şi îşi dădu jos pantofii. În apartament se făcuse cald, aerul era îmbâcsit şi deschise fereastra din sufrageria sărăcăcioasă înainte să îşi toarne un pahar mare de vin alb, rece ca gheaţa, din frigider. Spera ca vinul să îi aline mintea tulburată. Anthony îi spusese atâtea lucruri pe care nu le ştia, iar informaţiile îi trecură prin minte ca un vânt sălbatic ce trece printr-un câmp de orz, lăsându-l răscolit. Ea şi-l imagina cum aşteptase acolo cu atâţia ani în urmă, uitându-se la ceas şi căutând chipul lui Therese în mulţime sau o frântură a hainei sale bleu. Simţea panica bolnăvicioasă care îi înflorise în stomac, pe măsură ce

minutele treceau, precum o picătură de cerneală într-un castron cu apă, iar ea tot nu venea. Dar nu va cunoaşte niciodată angoasa care îi îngheţase sângele, îi înnodase măruntaiele şi îi tăiase respiraţia, pe care trebuie s-o fi simţit el când, urmând sirena ambulanţei, a găsit-o prăbuşită, moartă pe pavaj. El îşi amintea fiecare detaliu: fata cu pălăria de un albastru-deschis care îi zâmbise la colţul străzii Great Russel, ceasul său arătând ora 11.55 când a auzit prima oară sirena, mirosul de ars de la brutărie şi rândurile de prăjituri şi torturi din vitrină. Îşi amintise sunetul traficului, vocile în şoaptă, pătura albă care îi acoperea faţa şi că soarele nemilos continua să strălucească, chiar şi atunci când negura îl copleşise. Detaliile morţii lui Therese, odată împărtăşite, făcură ca între Anthony şi Laura să se nască o intimitate care o onoră şi o nelinişti. De ce, după aproape şase ani, îi spusese asta acum? Şi mai era ceva, de care era sigură. Ceva ce rămăsese nespus. El se oprise înainte să termine.

Anthony îşi puse picioarele în pat şi se întinse, uitându-se la tavan, amintindu-şi nopţile preţioase pe care le petrecuse acolo cu Therese. Se întoarse pe-o parte şi îşi aşează braţele ca într-o îmbrăţişare goală, amintindu-şi de vremea când spaţiul fusese umplut de carnea ei caldă, vie. Afară, tunetele bubuiau, iar lacrimile pe care şi le permitea atât de rar i se scurgeau pe obraji. Era deja epuizat de o viaţă încărcată de vină şi doliu. Dar nu putea să regrete viaţa fără Therese. Ar fi preferat de un milion de ori să o fi petrecut cu ea, dar să renunţe la viaţă când ea a murit ar fi fost cea mai mare greşeală; să arunce darul care ei îi fusese furat ar fi fost un gest de laşitate şi nerecunoştinţa. Aşa că a găsit o cale de a continua să trăiască şi să scrie. Durerea surdă a pierderii groaznice nu l-a părăsit niciodată, dar cel puţin viaţa lui avea un scop care îi oferea o speranţă preţioasă, chiar dacă precară, pentru ce ar putea urma după ea. Moartea era sigură. Reunirea cu Therese, nu. Dar acum, cel puţin, îndrăznea să spere.

Vorbise cu Laura în acea după-amiază, dar încă nu îi spusese că pleca. Intenţionase să facă asta, dar îi privise

odată chipul îngrijorat şi cuvintele i se topiseră în gură. În schimb, îi spusese despre Therese şi ea plânsese pentru amândoi. Nu o mai văzuse plângând până atunci. Nu urmărise deloc asta. El nu căuta simpatie sau, Doamne fereşte, milă. Încerca doar să îi ofere un motiv pentru ce urma să facă. Dar cel puţin lacrimile ei erau dovada că făcuse alegerea corectă. Ea putea să simtă durerea şi bucuria altora şi să le recunoască valoarea. Contrar impresiei pe care o lăsa adesea, nu era doar o spectatoare a vieţilor altora, ci simţea nevoia să se implice. Capacitatea ei de a purta de grijă era instinctivă. Era cea mai mare calitate a ei şi cea mai mare vulnerabilitate, fusese rănită, iar el ştia că asta lăsase o urmă. Nu îi spusese niciodată, dar ştia oricum. Ea îşi construise o viaţă nouă, îi crescuse o piele nouă, dar undeva acolo era un petic ascuns, încă roşu, strâns şi încreţit şi dureros la atingere.

Anthony privea fotografia care stătea pe pernă lângă el. Nu erau pete pe sticlă sau pe ramă. Laura avea grijă de asta. Îngrijea fiecare parte şi bucăţică a casei cu o mândrie şi o tandreţe care nu se puteau naşte decât din iubire. Anthony vedea toate acestea şi ştia că alesese bine. Ea înţelegea că totul avea o valoare cu mult mai mare decât banii; că lucrurile aveau o poveste, o memorie şi, cel mai important, un loc unic în viaţa din Padua. Pentru că Padua nu era doar o casă, era un loc sigur, unde te puteai vindeca. Un sanctuar pentru Ungerea rănilor, uscarea lacrimilor şi reconstruirea viselor – oricât de mult ar fi durat asta. Oricât de mult ar fi fost necesar pentru ca o persoană frântă să fie suficient de puternică pentru a înfrunta din nou lumea. Iar el sperase că alegând-o pe ea să îi termine misiunea, ar putea-o elibera. Pentru că el ştia că ea este în exil în Padua – unul confortabil şi autoimpus, dar totuşi un exil.

Afară, furtuna încetase şi grădina era curată. Anthony se dezbrăcă şi pentru ultima oară se strecură sub îmbrăţişarea răcoroasă a cuverturilor patului pe care îl

împărţise cu Therese. În noaptea aceea, visul nu a mai apărut, iar el a dormit liniştit până în zori.

Eunice
1975

Bomber o luă strâns de mână pe Eunice, iar Pam se dădu înapoi îngrozită văzând mobila mai degrabă neobişnuită. Părea să fie făcută din oase umane. Se întoarse să fugă, dar morocănosul de Leatherface o prinse şi chiar când urma să o străpungă pe biata fată cu un cârlig de carne, Eunice se trezise.

Văzuseră *Masacrul din Texas,* la un club de cinema, seara trecută şi amândoi fuseseră cu adevărat îngroziţi. Dar nu coşmarul îi întrerupse somnul lui Eunice. Ci un vis devenit realitate. Se dădu jos din pat şi se grăbi spre baie, unde zâmbi fericită spre reflexia ei puţin ciufulită. Bomber o luase de mână. Doar pentru o clipă, dar chiar o luase de mână.

Ceva mai târziu, în drum spre birou, Eunice îşi propuse să fie mai precaută. Da, Bomber era prietenul ei, dar era şi şeful ei, iar ea avea totuşi o treabă de făcut. În dreptul uşii verzi de pe strada Bloomsbury, Eunice se opri o clipă şi inspiră adânc înainte să urce în grabă scările. Douglas veni să o întâmpine cu entuziasmul său obişnuit, iar Bomber strigă din bucătărie:

- Ceai?
- Da, te rog.

Eunice se aşeză la birou şi începu să sorteze studioasă corespondenţa.

- Ai dormit bine?

Bomber îi puse o cană aburindă în faţă şi spre groaza ei, Eunice simţi cum roşeşte.

- Asta e ultima oară când te las să alegi filmul, continuă el, fără să remarce sau poate ignorând cu bună ştiinţă jena ei. Nu am dormit deloc azi-noapte, chiar dacă l-am avut pe Douglas să mă apere şi am stat şi cu veioza de lângă pat aprinsă!

Eunice râse şi simţi cum faţa ei îşi recăpăta culoarea obişnuită. Bomber reuşea mereu să o facă să se simtă confortabil. Restul dimineţii a trecut la fel de repede ca de obicei şi la prânz Eunice ieşi să ia sandviciuri de la doamna Doyle. În timp ce mâncau împreună caşcaval şi murături pe pâine de graham, privind pe fereastră, Bomber îşi aminti ceva.

- Nu ai spus că duminica viitoare e ziua ta?

Eunice simţi din nou valul de căldură.

- Da, aşa e.

Bomber îi dădu o bucată de caşcaval lui Douglas, care saliva plin de speranţă la picioarele lui.

- Faci ceva fabulos?

Iniţial, acesta fusese planul. Eunice şi Susan, cea mai bună prietenă a ei de la şcoală, au căzut de acord că pentru a-şi sărbători cea de-a douăzeci şi cincea aniversare, care era la câteva zile distanţă, trebuie să se ducă în Brighton pentru o zi. Lui Eunice nu îi plăcuseră niciodată petrecerile, iar părinţii ei erau mai mult decât fericiţi să plătească excursia în loc să închirieze un local cu bar şi un DJ păros. Dar Susan îşi găsise un iubit, un doppelgänger1 al lui David Cassidy care lucra la Woolworths, iar acesta se pare că pregătise o surpriză pentru ziua ei. Îşi ceruse multe scuze, dar alesese totuşi iubirea nouă în detrimentul vechii prietenii. Părinţii lui Eunice se oferiseră să

Dublură (n. red.)

vină cu ea, dar nu era chiar ceea ce-şi dorea. Bomber i se adresă cu un aer visător.

- Vin eu! se oferi el. Asta dacă nu te deranjează ca bătrânul tău şef să fie a cincea roată la căruţă.

Eunice era încântată. Dar încerca din răsputeri să nu arate.

- Bine. Presupun că pot să suport asta. Zâmbi. Sper doar să poţi ţine pasul cu mine!

Sâmbătă dimineaţa, Eunice se duse la coafor pentru a se tunde şi coafa, iar apoi la manichiură. După-amiaza, după ce a verificat pentru a unsprezecea oară prognoza

meteo pentru duminică, a probat fiecare obiect din garderobă, în fiecare combinaţie posibilă, în cele din urmă s-a hotărât asupra unei perechi de pantaloni evazaţi mov cu talie înaltă, o bluză cu imprimeu floral şi o pălărie mov cu un bor uriaş, pleoştit, care să se asorteze cu unghiile ei proaspăt vopsite în mov.

- Cum arăt? îi întrebă ea pe mama şi pe tatăl ei, în timp ce se plimba prin sufragerie, trecând din când în când prin faţa televizorului la care ei urmăreau *The Two Ronnies.*

- Arăţi foarte bine, dragă, răspunse mama ei.

Tatăl ei încuviinţă aprobator, dar nu spuse nimic. De-a lungul anilor, învăţase că era mai înţelept să lase părerile despre modă pentru doamnele casei.

În noaptea aceea Eunice abia dormise, dar când aţipi, îl visă pe Bomber. Mâine avea să fie o zi extraordinară!

9

Părea să fie o zi absolut obişnuită. Dar în săptămânile ce urmară, Laura îşi cercetă memoria, căutând indicii trecute cu vederea şi semne care ar fi putut scăpa neobservate. Sigur nu-i scăpase un amănunt care anunţa ceva groaznic? se gândea adesea că ar fi trebuit să fie catolică. Se descurca atât de bine cu vina!

În dimineaţa aceea, Anthony ieşise să facă plimbarea obişnuită. Doar că nu-şi luase geanta, cum făcea de obicei. Era o dimineaţă frumoasă şi când s-a întors Laura s-a gândit că arăta bine, aşa relaxat nu-l mai văzuse de mult timp. Nu se dusese în birou, ci o rugase să îi aducă o ceaşcă de cafea în grădină, unde ea îl găsi vorbind cu Freddy despre trandafiri. Când Laura puse tava pe masa din grădină, evită intenţionat să-l privească în ochi pe Freddy. Nu se simţea confortabil în prezenţa lui, poate pentru că îl considera atrăgător. Era un tip sigur pe sine şi binecuvântat atât cu farmec, cât şi cu un aspect fizic

plăcut, ceea ce o neliniştea pe Laura. Era oricum prea tânăr pentru ea, se gândi, iar apoi râse de ce-i trecuse prin minte.

- ’neaţa, Laura. Ce zi frumoasă!

Acum era nevoită să se uite la el. Îi zâmbea şi îi susţinu privirea constant. Jena ei o făcu să pară tăioasă şi neprietenoasă.

- Da, frumoasă.

Roşea. Nu era o nuanţă flatantă, rozalie, ci una ca de marmură, stacojie, stridentă, care o făcu să arate de parcă tocmai îşi scosese capul din cuptor. Se grăbi înapoi în casă. Răcoarea şi calmul din

Padua o făcură să-şi recapete repede echilibrul şi urcă la etaj ca să schimbe florile de la balustrade. Uşa spre dormitorul principal era deschisă, iar Laura intră să verifice dacă totul era în ordine. În ziua aceea, mirosul de trandafiri era copleşitor, chiar dacă ferestrele erau închise. Ceasul din holul de la intrare anunţă miezul zilei, iar Laura îl verifică automat pe al ei. Ceasul cu pendul o lua înainte, iar ea îşi tot propusese să aducă pe cineva să îl repare. Ceasul ei indica ora 11.54 dimineaţa şi brusc se ivi un gând. Luă ceasul de email albastru de pe masa de toaletă a lui Therese şi privi cum secundarul ticăia ritmic în jurul cadranului. Când ajunse la douăsprezece se opri. Mort.

Anthony servise prânzul în camera de la grădină, iar când Laura luă tava, fu încântată să vadă că mâncase aproape tot. Poate că acel ceva care îl tulburase în ultimele luni se rezolvase sau poate că sănătatea i se îmbunătăţise după vizita la medic. Se întrebase şi dacă faptul că îi împărtăşise povestea lui Therese îl ajutase în vreun fel. Orice ar fi fost, ea se bucura. Şi era uşurată. Era minunat să îl vadă arătând atât de bine.

Îşi petrecu după-amiaza sortând corespondenţa lui Anthony. El încă mai primea bani de pe urma scrisului şi ocazional era invitat să citească în câte-un grup local de lectură sau la o librărie. După câteva ore de citit, Laura se lăsă pe spătarul scaunului. Gâtul îi era amorţit şi o durea

spatele. Îşi frecă ochii obosiţi şi îşi propuse, pentru a suta oară, să ţină minte să meargă la un control de ochi.

În cele din urmă, biroul îl ademeni irezistibil pe Anthony, iar Laura îl auzi cum intră şi închise uşa după el. Introduse documentele pe care le avea în faţă în plicuri şi apoi ieşi în grădină ca să-şi poată întinde picioarele şi să simtă soarele pe chip. Era după-amiaza târziu, dar soarele era încă fierbinte şi zumzetul albinelor pe florile de caprifoi vibra în aerul sufocant. Trandafirii arătau magnific. Boboci de toate formele, mărimile şi nuanţele se îngemănau şi creau o mare strălucitoare de miros şi culoare. Peluza era un pătrat perfect de un verde luxuriant, iar pomii fructiferi şi tufele din spatele grădinii înmugureau anunţând o vară târzie abundentă. În mod limpede, Freddy avea un har când era vorba de cultivat plante. Când Laura venise să lucreze pentru Anthony, singura parte a grădinii care era îngrijită cu drag era grădina de trandafiri. Peluza era presărată cu petice de pământ şi plină de buruieni, arborii fuseseră lăsaţi să crească peste ceea ce puteau susţine, iar ramurile erau prea firave pentru a purta greutatea fructelor. Dar în cei doi ani de când Freddy venise să lucreze la Padua, grădina fusese readusă la viaţă. Laura se aşeză pe iarba caldă şi îşi trecu braţele peste genunchi. Mereu ezita să părăsească Padua la finalul zilei, dar în zile ca aceasta, era chiar şi mai greu. Apartamentul ei nu era o alternativă prea atrăgătoare. La Padua, chiar şi când era singură, nu se simţea niciodată singură. În apartamentul ei, se simţea mereu aşa.

De la Vince, nu mai avusese alte relaţii pe termen lung. Eşecul căsniciei îi ştirbise încrederea şi îi distrusese mândria de om tânăr. Nunta fusese aranjată atât de repede, încât mama ei o întrebase dacă era gravidă. Nu era. Fusese doar vrăjită de un Făt-Frumos chipeş care îi promisese lumea întreagă. Dar bărbatul cu care se măritase era un escroc care-ţi lua ochii şi care, în loc să-i ofere lumea, îi oferise suburbia insipidă. Părinţii se străduiseră din greu să o convingă să aştepte, până când

mai creştea şi-ar fi ştiut mai bine ce vrea. Dar era tânără şi nerăbdătoare, chiar încăpăţânată, iar căsătoria cu Vince fusese ca o scurtătură spre maturizare. Încă îşi amintea zâmbetul trist, neliniştit, al mamei când îşi privise fiica mergând spre altar. Tatăl ei nu se pricepea la fel de bine să-şi ascundă sentimentele rău prevestitoare, dar, din fericire, mare parte din cei veniţi la nuntă au presupus că lacrimile sale erau unele de fericire şi mândrie. Însă, în ziua nunţii, chiar şi ea începuse să simtă că face o greşeală. Îndoielile i-au fost acoperite pe moment de un strat de confetti şi şampanie, dar avusese dreptate. Iubirea ei pentru Vince fusese o iubire crudă, capricioasă, la fel de spumoasă precum rochia pe care o purtase la biserică şi care se născuse la fel de repede ca invitaţiile cu chenar argintiu pe care le-au trimis.

În seara aceea, Laura îşi luă cina în faţa televizorului. Nu îi era cu adevărat foame şi nu era atentă la ecranul pâlpâitor. Renunţând la ambele activităţi, descuie uşa şi stătu puţin timp pe balconul înghesuit al apartamentului privind spre cerul de culoarea cernelii. Se întreba câţi oameni din lume priveau acelaşi cer întins în exact acelaşi moment. Asta o făcu să se simtă mică şi foarte singură.

10

0

Cerul nopţii de vară era o întindere de acuarelă întunecată, cu mici sclipiri de stele împrăştiate ici şi colo. Aerul era cald încă, iar Anthony înainta pe potecă spre grădina de trandafiri, inhalând parfumul bogat al bobocilor îndrăgiţi pe care îi plantase cu atâţia ani în urmă pentru Therese, atunci când s-au mutat în casă. Fusese la cutia poştală, iar paşii săi răsunau cu ecou, încet, pe străzile goale. Scrisoarea depusă fusese ultimul punct din povestea lui. Avocatul său avea să i-o trimită Laurei, când va veni vremea. Acum era gata de plecare.

Se mutaseră în casă într-o zi de miercuri. Therese o găsise.

— E perfectă! spusese ea.

Şi aşa şi era. Se întâlniseră cu doar câteva luni în urmă, dar nu au avut nevoie de o perioadă de timp „de convenienţă” ca să se lege unul de celălalt. Atracţia fusese instantanee, fără limite, precum cerul care atârna deasupra lui acum. La început, era înfricoşat sau mai degrabă era vorba de teama de a o pierde. Sentimentul era în mod sigur prea puternic, prea perfect ca să dureze. Dar Therese era absolut încrezătoare. Se găsiseră unul pe altul şi totul era exact aşa cum trebuia să fie. împreună erau sacrosancţi. Ea era numită după Sfânta Therese a Trandafirilor, aşa că el a plantat grădina ca un cadou pentru ea.

Şi-a petrecut luna octombrie în cizme, brăzdând pământul cu noi straturi şi introducând în brazde bălegar putrezit, în timp ce

Therese îi oferea ceşti de ceai şi neîncetate încurajări. Trandafirii au sosit într-o dimineaţă ceţoasă, umedă, de noiembrie. Cât timp şi-au petrecut ziua echipaţi, plantând grădina în jurul unui petic perfect de peluză, le-au îngheţat degetele de la mâini şi picioare, dar şi nasurile. Însă paleta decolorată care picta peisajul de noiembrie căpăta culorile curcubeului pe măsură ce Therese citea cu voce tare de pe etichetele care însoţeau fiecare trandafir. Era „Albertina” roz şi frumos mirositoare, care urma să se caţăre pe arcul de împletitură ce ducea spre cadranul solar, „Grand Prix”-ul roşu sângeriu, de catifea, albul pur „Marcia Stanhope”, „Gorgeous”, de culoarea aprinsă a cuprului, rozul argintiu al „Doamnei Henry Morse”, roşul-închis „Étoile de Hollande”, „Melanie Soupert”, cu petale galben-pal marmorate cu ametist şi „Regina Alexandra”, purpuriu şi auriu. În cele patru colţuri ale peluzei au plantat trandafiri curgători – „Alberic Bărbier”, „Hiawatha”, „Lady Gay” şi „Shower of Gold” – şi când totul fusese gata şi stăteau apropiaţi în lumina spectrală a apusului de iarnă, ea îl sărutase uşor pe buze şi îi pusese ceva mic şi rotund în mâna învineţită de la frig. Era o imagine a Sfintei Therese

a Trandafirilor în ramă de metal auriu şi sticlă, în forma unui medalion.

- A fost un cadou pentru prima mea Sfântă Comuniune, spusese ea. E pentru tine, ca să îţi mulţumesc pentru frumoasa grădină şi ca să îţi amintesc că te voi iubi totdeauna, orice-ar fi. Promite-mi că o vei păstra cu tine mereu.

Anthony zâmbise.

- Promit, declarase el solemn.

Lacrimile se scurseră pe obrajii lui Anthony încă o dată, când stătu singur printre trandafiri în noaptea frumoasă de vară. Se simţi singur şi văduvit când îşi aminti sărutul, cuvintele ei şi senzaţia medalionului în mână.

Îl pierduse.

Îl avusese în buzunar cât timp o aşteptase pe Therese la colţul străzii Great Russell. Dar nu a mai venit niciodată şi până când a ajuns acasă în ziua aceea, le pierduse pe amândouă. S-a întors să caute medalionul. A luat la puricat străzile şi rigolele, dar ştiuse că era o sarcină fără sorţi de izbândă. Era ca şi cum o pierduse de două ori. Medalionul fusese firul invizibil care l-ar fi conectat cu ea chiar şi după ce nu mai era, dar acum se rupsese, împreună cu promisiunea lui. Tot ce se afla în biroul său era ca un legământ că avea să corn penseze ceea ce stricase. Era oare suficient? Urma să afle.

Iarba era caldă încă şi mirosea a fân. Anthony se culcă pe jos întinzându-şi mâinile şi picioarele lungi şi subţiate spre punctele unei busole imaginare, gata să îşi stabilească ultimul traseu. Mirosul de trandafiri plutea peste el în valuri. Ridică privirea spre oceanul infinit al cerului de deasupra sa şi alese o stea.

Credea că doarme. Ar fi fost ridicol, ştia, dar alternativa era de neconceput.

Laura sosise la ora obişnuită şi găsi casa goală, aşa că presupuse că Anthony plecase să-şi facă plimbarea. Dar teama începea s-o sâcâie ca o bătaie insistentă pe umăr. Merse în bucătărie, făcu cafeaua şi încercă s-o ignore. Dar bătaia acceleră, devenind mai tare, mai puternică. La fel

ca bătaia inimii ei. Uşa camerei dinspre grădină era deschisă, aşa că ieşi, simţindu-se de parcă mergea pe bârnă. Anthony era întins pe jos, acoperit cu petale de trandafir, răsfirat în iarba îmbibată de rouă. De la distanţă ai fi zis că doarme, dar dacă îl priveai de aproape, se observa că nu era aşa. Ochii lui, albaştri odată, încă deschişi, erau acoperiţi de un văl lăptos, iar gura îi era deschisă şi fără suflare, înconjurată de buzele vineţii. Degetele ei ezitante îi atinseră obrazul. Pielea palidă era rece. Anthony plecase şi lăsase în urmă un cadavru.

Rămăsese singură în casă. Medicul şi cei de la pompele funebre veniseră şi plecaseră. Vorbiseră şoptit şi trataseră cu moartea cu blândeţe şi în mod eficient. Până la urmă, din asta îşi câştigau existenţa. Se trezi dorindu-şi ca Freddy să fi fost acolo, dar nu era una dintre zilele în care venea la Padua. Ea stătea la masa din bucătărie privind cum se răceşte încă o cană de cafea, faţa îi era roşie şi încordată de la lacrimile furioase. În dimineaţa aceasta, lumea îi fusese spulberată ca penele în vânt. Anthony şi Padua deveniseră viaţa ei. Nu ştia încotro s-o apuce. Pentru a doua oară în viaţă, era complet pierdută.

Ceasul din hol bătu ora şase, iar Laura încă nu se putea aduna ca să plece acasă. Îşi dădu seama că era deja acasă. Apartamentul era doar locul unde se ducea când nu putea fi aici. Lacrimile i se scurgeau din nou pe obraji. Trebuia să facă totuşi ceva; să găsească ceva de făcut, de oricât de scurtă durată, ceva care să-i distragă atenţia. Va continua să îşi facă treaba. Încă avea casa şi lucrurile din ea, de care trebuia să aibă grijă. Pentru moment. Avea să continue să facă asta până când cineva îi va spune să se oprească. Porni într-un tur al casei: mai întâi la etaj, verificând dacă totul era în ordine. În dormitorul principal, netezi cuverturile şi bătu pernele, alungându-şi din minte impresia ridicolă că cineva dormise recent în patul acela. Mirosul trandafirilor era copleşitor, iar fotografia cu Anthony şi Therese era pe podea, cu faţa în jos. O ridică şi o puse la locul ei pe masa de toaletă. Micul ceas albastru se oprise, ca de obicei. 11.55. Roti cheiţa până când

ticăitul începu din nou, ca o bătaie a inimii. Trecu pe lângă fereastră fără să privească în grădină.

În camera lui Anthony trăi un sentiment ciudat, neresimţit vreodată cât timp el era în viaţă. Era ceva prea intim, ca o intruziune nepotrivită. Perna lui era încă impregnată cu mirosul săpunului pe care îl folosea mereu. Îşi alungă din minte gândurile nepoftite, c-ar exista străini care îi cotrobăie prin lucruri. Nici nu ştia cine ar putea fi ruda lui cea mai apropiată. La parter, închise ferestrele de la camera dinspre grădină şi încuie uşa spre exterior. Fotografia cu Therese era pe masă, cu faţa în jos. Laura o ridică şi privi imaginea femeii pentru care Anthony trăise şi murise.

— Sper din tot sufletul să vă regăsiţi, rosti uşor, înainte să aşeze fotografia în poziţia ei obişnuită, în picioare.

Se întrebă dacă asta echivala cu o rugăciune.

În hol, stătu lângă uşa de la birou. Mâna ei ezita deasupra clanţei, temătoare, ca şi cum ar fi ars-o dacă ar fi atins-o, apoi şi-o lăsă pe lângă corp. Dorea cu disperare să vadă ce secrete putea ascunde camera, dar biroul era regatul ce-i aparţinea doar lui Anthony, unul în care nu fusese niciodată invitată să intre. Nu ştia dacă moartea lui schimbase asta sau nu.

Luându-şi inima-n dinţi, ieşi din cadrul uşii de la bucătărie, în grădină. Era vara târziu şi trandafirii începeau să îşi lepede petalele ca nişte rochii de bal fragile, uzate, care se desprindeau pe la tivuri. Peluza era din nou perfectă. Nu purta amprenta unui cadavru. De fapt, nici nu se aşteptase la asta. Pe când stătea în mijlocul ierbii inspirând aerul îmbibat de mirosul de trandafiri, încălzit de soare, se simţi cu moralul ridicat, în mod ciudat, încrezătoare.

În drumul spre casă, strălucirea soarelui care apunea se reflectă într-un geam şi îi atrase atenţia. Era fereastra de la birou, uitată deschisă. Nu putea să o lase aşa. Casa nu ar fi în siguranţă. Acum chiar va trebui să intre în birou. Când ajunse la uşă, îşi dădu seama că nu avea nici cea mai

vagă idee unde ţinea Anthony cheia, când nu se afla în buzunarul lui. Cât timp încerca să se gândească unde ar putea fi, degetele ei apucară clanţa rece de lemn. La atingerea ei aceasta se mişcă uşor şi uşa de la birou se deschise larg.

Rafturi şi sertare, rafturi şi sertare, rafturi şi sertare, trei pereţi complet acoperiţi. Perdelele de dantelă de la ferestrele franţuzeşti fluturau sus-jos în acelaşi ritm cu aerul de seară care părea că respiră uşor prin deschizătura cadrului. Chiar şi în semiîntuneric, Laura putea vedea că fiecare raft era înţesat şi, fără să se uite, ştia că fiecare sertar era plin. Era acolo o muncă de-o viaţă.

Se plimbă prin cameră privind uimită lucrurile din ea. Deci acesta era regatul secret al lui Anthony: o colecţie de obiecte abandonate şi rătăcite, etichetate şi iubite cu meticulozitate. Laura îşi dădu seama că acestea erau mult mai mult decât simple lucruri, mult mai mult decât obiecte alese la întâmplare, aranjate pe rafturi, pentru decor. Erau importante. Contau cu adevărat. Anthony petrecuse zilnic ore întregi, în această cameră, cu aceste obiecte. Nu-şi imagina de ce, dar ştia că trebuie să fi avut un motiv foarte bun şi cumva, de dragul lui, ea va trebui să găsească o cale de a le păstra în siguranţă. Deschise sertarul cel mai apropiat şi luă primul lucru pe care îl văzu. Era un nasture mare, albastru-închis, ce părea că aparţinuse unei haine de damă. Pe eticheta sa scria când şi unde fusese găsit.

Amintirile şi explicaţiile începură să se lege în mintea Laurei, ca nişte tentacule în căutarea unor conexiuni pe care le putea simţi, dar încă nu le putea fundamenta.

Se sprijini de spătarul scaunului ca să-şi păstreze echilibrul. În ciuda ferestrei deschise şi a curenţilor, în cameră era un aer închis. Atmosfera era împănată de poveşti. Despre asta era vorba oare? Acestea erau lucrurile care apăreau în poveştile lui Anthony? Le citise pe toate şi îşi aminti în special o poveste despre un nasture albastru. Dar de unde veneau lucrurile? Laura mângâie blana moale a unui ursuleţ dat uitării, sprijinit de o cutie metalică de biscuiţi aşezată pe unul dintre rafturi. Era acesta un

muzeu al bucăţelelor lipsă din vieţile oamenilor sau doar bucăţi din ficţiunea lui Anthony? Poate că ambele. Ea luă un elastic verde de păr, care se afla pe raft lângă ursuleţul de pluş. Probabil că nou a costat doar câţiva bănuţi, iar una din florile prinse pe elastic era foarte ciobită, dar cu toate astea fusese păstrat cu grijă şi etichetat atent ca fiecare alt obiect din cameră. Laura zâmbi amintindu-şi de ea şcolăriţă cu codiţe fluturânde, împodobite cu elastice aproape la fel ca aceasta.

Elastic de păr verde lămâie cu flori de plastic.

Găsit la locul de joacă din parcul Derrywood, 2 septembrie…

Era ultima zi din vacanţa de vară şi mama lui Daisy îi promisese un cadou special. Mergeau la un picnic. Mâine Daisy va începe cursurile la noua ei şcoală, şcoala mare. Avea unsprezece ani acum. Vechea ei şcoală nu fusese una extraordinară. În fine, cel puţin nu pentru ea. Era o pată destul de drăguţă, cu păr lung negru şi frumos; suficient de deşteaptă, dar nu foarte; nu purta ochelari sau aparat dentar. Dar asta nu era suficient cât să rămână nebăgată în seamă. Privea lumea uşor diferit faţă de alţi copii, având o atitudine puţin deplasată, nu foarte evidentă. O mică breşă în caracterul ei. Dar Ashlyanne Johnson şi grupul ei de căţele aspirante au adulmecat-o. O trăgeau de cozi, îi scuipau în mâncare, urinau în geanta de şcoală şi îi rupeau puloverul.

Nu asta o supăra cel mai tare, ci felul în care o făceau să se simtă.

Inutilă, slabă, speriată, patetică. Lipsită de valoare.

Mama ei înnebunise de furie când aflase. Daisy ascunsese acest lucru cât putuse, dar când începuse să facă în pat, a trebuit să recunoască. Asta nu făcea decât să arate cât de patetică era, o fată mare, de unsprezece ani, care urina în pat. Mama ei s-a dus direct la directoare şi a speriat-o de moarte. După aceea, cei de la şcoală au făcut ce au putut, adică nu prea multe, iar Daisy şi-a fixat ca scop să termine şcoala, a scrâşnit din dinţi şi şi-a tuns părul scurt. Îşi tăiase singură pletele cu foarfecele de

bucătărie, iar când mama ei a văzut-o, a plâns. Dar peste vară, părul i-a crescut la loc, nu suficient cât să-l împletească în cozi, dar îndeajuns pentru o coadă de cal. Iar azi avea elastice noi, de un verde strălucitor, cu flori pe ele. „Margarete pentru Daisy", spusese mama ei. Cât timp şi le admiră în oglindă, stomacul i se răsuci ca pinioanele de la bicicletă. Dacă mâine noii ei colegi de clasă aveau să privească faţa din oglindă şi nu le va plăcea ce vor vedea?

Annie închise fermoarul genţii frigorifice, mulţumită că pusese în el toate lucrurile preferate ale fiicei sale: sandviciuri cu caşcaval şi ananas (cu pâine neagră cu seminţe), cartofi cu sare şi oţet, gogoşi cu cremă, biscuiţi japonezi de orez şi bere de ghimbir pentru băut. Încă simţea clocotind în ea nevoia de violenţă fizică, mai degrabă stârnită decât alinată de reacţia directoarei ăleia idioate, cu aere de zână, care de-abia putea să ţină sub control un coş de pisoi adormiţi, darmite o şcoală plină de copii ţinuţi pe roze, crescuţi în puf, care trăiau cu impresia că lumea le datora un apartament în centru şi cea mai nouă pereche de pantofi Nike. După ce tatăl lui Daisy plecase, Annie lucrase din greu ca mamă singură pentru a o creşte.

Avea două slujbe cu jumătate de normă şi, chiar dacă apartamentul în care locuiau nu era în cea mai bună zonă, era curat şi primitor şi era al lor. Iar Daisy era un copil bun. Dar era rău să fii bun. În şcoala în care trebuia să supravieţuiască Daisy, ce o învăţase Annie nu era suficient. Bunul-simţ, bunele maniere, bunătatea şi munca din greu erau tratate cel mult drept ciudăţenii, dar în cazul prea bunei Daisy erau văzute drept slăbiciuni, defecte pentru care era pedepsită cu cruzime. Aşa că Annie trebuia să o mai înveţe ceva pe fiica ei.

Soarele era deja sus pe cer şi ardea puternic atunci când au ajuns în parc, iar gazonul era plin cu tinere femei însoţite de căruţuri, copii care plângeau, telefoane mobile şi ţigări Benson & Hedges. Mama lui Daisy o luă de mână şi traversară direct prin iarbă spre locurile dejoacă din capătul parcului. Nu ieşiseră la plimbare, ci mergeau cu

paşi mari, îndreptându-se spre un loc anume. Daisy nu ştia încotro, dar avea senzaţia că mama ei avea un scop precis. Pădurea părea din altă lume, un loc răcoros, liniştit şi gol, dacă făceai excepţie de păsări şi veveriţe.

- Obişnuiam să vin aici cu tatăl tău.

Daisy privi spre mama ei, cu ochi inocenţi.

- De ce?

Mama ei zâmbi, aducându-şi aminte. Lăsă jos geanta frigorifică şi privi în sus, spre cer.

- Am ajuns, spuse ea.

Geanta frigorifică era la poalele unui stejar uriaş, cocârjat şi răsucit ca un bătrân chinuit de artrită. Daisy se uită în sus printre crengi, privind peticele albastre ce străluceau prin bolta de frunze.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea în mijlocul frunzelor şi privea în jos, spre geanta frigorifică.

Când mama îi spusese că urmau să se caţăre în copac, Daisy o luase drept o glumă. Dar poanta lipsea şi nici nu s-a râs, şi lui Daisy i se făcuse frică.

- Nu pot, spusese ea.

- Nu poţi sau nu vrei?

Ochii lui Daisy se umpluseră de lacrimi, dar mama ei părea hotărâtă.

- Nu ştii dacă poţi până nu încerci.

Tăcerea şi liniştea care se aşternuseră păreau terne.

În cele din urmă, mama a început să vorbească:

- Daisy, noi în lumea asta suntem prea mărunţi. Nu avem mereu câştig de cauză şi nu putem fi mereu fericiţi. Dar singurul lucru pe care-l putem face este să încercăm. Vor fi mereu nişte Johnsoni – Coş de Gunoi – pe chipul lui Daisy se arătă un zâmbet – n-ai cum să schimbi asta. Dar poţi schimba felul în care te face să te simţi.

Daisy nu era convinsă.

- Cum?

- Urcându-te în copacul acesta cu mine.

Era cel mai înfricoşător lucru pe care îl făcuse Daisy vreodată. Dar undeva, înainte să ajungă în vârf, ceva

ciudat se petrecu. Frica lui Daisy se îndepărtă ca frunzele luate de vânt. La poalele copacului se simţea mică, iar arborele părea un uriaş invincibil. În vârf copacul era tot uriaş, dar aşa mică cum era ea, tot se căţărase pe el.

A fost cea mai bună zi din vacanţa de vară. Până când au traversat terenul dejoacă, parcul aproape se golise şi un bărbat cocoţat pe o maşină de tuns se pregătea să taie iarba. Părul i se despletise în timp ce se căţărase în copac, îşi desfăcuse elasticele de păr şi le băgase în buzunar, dar când ajunsese acasă şi-a dat seama că unul din ele lipsea. După triumful din acea după-amiază abia dacă-ipâsa. Când Daisy se pregăti seara de culcare, uniforma ei nouă de şcoală atârnând de uşa dulapului, observă în oglindă o faţă nouă, fericită şi entuziasmată. Azi, Daisy învăţase cum să cucerească un uriaş, iar mâine se ducea la şcoala cea mare.

*

Laura puse la loc pe raft elasticul de păr şi ieşi din birou, închizând uşa în spatele ei. Reflexia din oglinda de pe hol aparţinea vechii Laure, golită, înfrântă, înainte de Anthony şi Padua. Ceasul hătu ora nouă. Trebuia să plece. Îşi luă cheile din micul bol Maling de pe masa din hol, acolo unde le lăsa mereu. Dar era una în plus. Sub mănunchiul ei de chei de la casă şi de la maşină, mai era o cheie mică de uşă de interior. Brusc Laura înţelese, iar faţa ei din oglindă fu transformată de o urmă de zâmbet. Anthony lăsase uşa regatului său secret deschisă pentru ea. Încrederea pe care o avusese în ea îi întări impresia că efectul morţii lui se risipise. Azi îi fusese lăsat un regat, iar mâine avea să înceapă să îi descopere secretele.

13

Eunice
1976

Întinsă pe biroul lui Eunice, plină de aroganţă, Porţia lăsă să-i scape scrumul de ţigară într-un vas cu agrafe de

hârtie. Eunice se dusese peste drum, însoţită de Douglas, ca să cumpere gogoşi de la doamna Doyle, iar Bomber conducea un client care pleca. Porţia căscă şi apoi trase cu lăcomie din ţigară. Era obosită, plictisită şi mahmură. Prea multe Harvey Wallbangers[7] băute cu Trixie şi Myles noaptea trecută. Sau mai degrabă de dimineaţă. Ajunsese acasă abia la trei dimineaţa. Luă un manuscris din teancul pe care îl lăsase să se prăbuşească cu nepăsare, cât timp îşi aşezase genunchii ascuţiţi într-o poziţie ca de rugăciune.

- *„Pierdut şi regăsit – colecţie de povestiri scurte de Anthony Peardew”,* citi cu voce tare, pe un ton melodios, plin de ironie. Când întoarse pagina cu titlul, aceasta se desprinse din sfoara în care era prinsă pe margine.

- Ups! spuse ea dispreţuitor, aruncând-o prin cameră. Privi prima pagină de parcă ar fi mirosit laptele, să vadă dacă s-a stricat.

- Doamne Dumnezeule! Câte aiureli! Cine ar vrea să citească o poveste despre *un nasture mare albastru* care a căzut de pe haina unei chelneriţe pe nume Marjory?! Şi când te gândeşti că nu mă publică pe mine, propria lui soră!

Aruncă manuscrisul la loc pe birou cu un gest dispreţuitor atât de violent, încât dărâmă o cană pe jumătate plină, iar un lichid de culoarea cafelei se scurse pe pagini.

- Rahatu’ dracu’! înjură Porţia în timp ce luă foile de hârtie îmbibate şi le ascunse în grabă după teancul de manuscrise respinse, chiar înainte ca Bomber să se întoarcă în cameră.

- Plouă de-a binelea, surioară. O să te uzi până la piele. Vrei să-ţi împrumut o umbrelă?

Porţia se uită în sus de parcă ar fi urmărit o muscă supărătoare, iar apoi se adresă camerei, per ansamblu.

7 Coktail preparat din votcă, Galliano si suc de portocale (n.red.)

- în primul rând, nu-mi spune „surioară”. În al doilea rând, eu nu folosesc umbrele, ci taxiuri. Şi în al treilea rând, încerci să scapi de mine?

- Da, se auzi Eunice, care urca scările şi arăta ca un amalgam de pelerină de ploaie, Douglas ud şi gogoşi. îl puse pe Douglas pe podea, gogoşile pe biroul lui Bomber şi îşi atârnă în cuier pelerina plină de stropi.

- S-ar putea să avem nevoie de o barcă mai mare, mormăi ea, înclinând capul încet în direcţia Porţiei. Bomber îşi reţinu zâmbetul. Eunice îl văzu cum se legăna şi începuse să fredoneze linia melodică din *Fălci.*

- Ce mai pune la cale fata aia ridicolă? croncăni Porţia de la locul ei.

- E doar o trimitere cinematografică referitoare la vremea capricioasă, răspunse veselă Eunice.

Porţia nu părea convinsă şi păru îngrijorată de faptul că Douglas se apropiase de ea cât putea de mult cu ajutorul roţilor şi urma să îşi scuture blana udă în direcţia ei.

- Ia de aici şobolanul ăsta nenorocit, hâşâi ea, căzând pe spate pe biroul lui Eunice, împrăştiind pixuri, borcane şi agrafe, ce căzură în toate direcţiile pe podea. Eunice îl duse repede pe Douglas în bucătărie şi îi alină sentimentele rănite cu o gogoaşă. Dar nesimţirea

Porţiei fu prea mult chiar şi pentru calmul extraordinar al lui Bomber. Obişnuita-i bună dispoziţie i se duse de pe chip, ca o alunecare de teren după furtună. Străfulgerat, o apucă pe Porţia de încheietura mâinii şi o trase de pe biroul lui Eunice.

- Fă curat aici, îi ceru el, arătând spre dezordinea pe care o făcuse.

- Nu fi prostuţ, dragă, răspunse ea, luându-şi geanta şi căutând rujul, în încercarea de a-şi masca surprinderea şi ruşinea. Am oameni care fac treburile astea pentru mine.

- Ei bine, ei nu-s aici acum, nu-i aşa? spuse Bomber, furios.

- Nu, dragă, dar tu eşti, spuse sora lui, aplicând un nou strat stacojiu. Fii bun şi cheamă-mi un taxi!

Roşie la faţă, puse rujul la loc în poşetă şi coborî scările pe tocurile ei ridicole, ca să aştepte maşina pe care ştia că fratele ei o să i-o cheme. Ura momentele când era supărat pe ea, dar ştia că o meritase, iar faptul că el avea dreptate o înfuria şi mai tare. Era ca un copil blocat într-un acces de furie ce nu se mai termina. Ştia că se poartă urât, dar cumva nu se putea opri. Uneori îşi dorea să fie din nou copii, iar el fratele mai mare care o răsfăţa.

Privind-o cum pleacă, Bomber încercă în zadar să întrezărească în femeia fragilă o urmă din fetiţa afectuoasă pe care o iubise atât de mult, odată. De ani de zile ducea dorul surorii pe care o pierduse cu atât timp în urmă, fetiţa care se agăţa de fiecare cuvânt al lui, care mergea pe bara lui de la bicicletă şi îi căra râmele când se ducea la pescuit. La rândul său, el îi mâncase germenii de grâu, o învăţase să fluiere şi o dăduse în leagăn „până la cer”. Dar asta ţinea de trecutul îndepărtat, iar în prezent rămăsese Porţia cea otrăvitoare. Auzi trântindu-se uşa de la taxi şi aceasta dispăru, la rându-i.

- Pot să intru?

Eunice îşi iţi capul de după uşa de la bucătărie.

Bomber ridică privirea şi zâmbi cu jenă.

- îmi pare atât de rău, spuse el, arătând spre podeaua din jurul biroului ei.

Eunice zâmbi larg.

- Nu e vina ta, şefule. Oricum, nicio pagubă.

Adunară lucrurile de pe podea şi le puseră la locurile lor.

- M-a luat gura pe dinainte, spuse Eunice, ţinând un mic obiect în mână.

Era poza unei doamne care avea flori în mâini, iar sticla din rama aurie era spartă. O găsise în drum spre casă, când se întorcea de la interviu, şi o păstrase pe

biroul ei încă din prima zi. Era talismanul ei norocos. Bomber evalua pagubele.

- O s-o repar cât pot de repede, spuse el, luându-i poza şi aşezând-o cu grijă într-un plic.

Dispăru la parter fără niciun alt cuvânt. Eunice termină de adunat obiectele de pe podea şi mătură scrumul de ţigară. Chiar când ibricul începu să fiarbă, Bomber se întoarse, trup şi suflet, cu zâmbetul larg şi buna dispoziţie recâştigate, ud leoarcă.

- Ceasornicarul de pe strada Great Russell m-a asigurat că sticla va fi înlocuită până cel târziu mâine după-amiază.

S-au aşezat pentru a servi cu întârziere gogoşile cu ceai, iar Douglas, asigurându-se că Porţia plecase, veni înapoi în cameră sperând să mai primească o porţie.

- N-a fost mereu aşa, să ştii, spuse Bomber, gânditor, amestecând în ceai. Ştiu că e greu de crezut, dar când eram copii era chiar foarte dulce şi foarte haioasă pentru o soră mai mică.

- Serios? Eunice era sceptică şi era de înţeles. Ce s-a întâmplat?

- Depozitul stră-mătuşii Gertrude.

Sprâncenele ridicate trădau curiozitatea lui Eunice.

- A fost mătuşa mamei mele, bogată, răsfăţată şi arţăgoasă ca dracu'. Nu s-a măritat niciodată, dar mereu şi-a dorit o fiică. Din nefericire, mama nu se plia pe ideea ei de fată; nu putea fi cumpărată cu păpuşi scumpe şi rochii frumoase. Mai degrabă ar fi câştigat-o cu un ponei sau un set de trenuleţe, dar în fine... Bomber muşcă din gogoaşă şi dulceaţa i se scurse pe bărbie.

- Cu Porţia era altă treabă. Mama a încercat să intervină, a ascuns o parte dintre cadourile luxoase, a mustrat-o pe viespea de Gertrude, s-au certat faţă în faţă, ca garguii. Dar când Porţia a crescut, şi influenţa mamei a scăzut, inevitabil. Furioasă pe intervenţiile geloase ale mamei, cum le numea ea, Marea Gertie s-a răzbunat când a murit. I-a lăsat totul Porţiei. Şi vorbim

de ceva consistent. Evident, Porţia nu s-a putut atinge de nimic până nu a împlinit douăzeci şi unu de ani, dar nu conta. Ştia că este acolo. Nu şi-a mai bătut capul să-şi facă o viaţă pe cont propriu şi a lăsat lucrurile să vină de la sine. Vezi tu, moştenirea lui Gertie era ca o coroană pătată, cel mai rău dar dintre toate. A îmbogăţit-o pe Porţia, dar a lăsat-o fără un scop în viaţă.

- Slavă Domnului că nu sunt putred de bogată, dacă ăsta-i efectul pe care-l are asupra unei fete, spuse Eunice. Cât de putred, mai exact?

- Nu ceva exagerat.

Eunice luă ceştile de ceai şi farfuriile şi se întoarse la treburile ei.

Era limpede că Bomber era încă agitat, sub efectul crizei pe care o făcuse Porţia.

- Sper că nu îţi pare rău că ai venit să lucrezi aici.

Eunice zâmbi maniacal.

- Trebuie să nu fii în toate minţile ca să stai în azilul ăsta de nebuni, spuse ea, imitându-l pe Jack Nicholson.

Bomber râse uşurat când ridică de pe jos o foaie desprinsă, ce se afla lângă biroul lui, şi o mototoli într-un ghemotoc. Eunice sări în picioare, ridicând braţele în aer.

- Nimereşte-mă, Bomber, să vezi ce figuri am!

Fuseseră să vadă *Zbor deasupra unui cuib de cuci* pentru a treia oară săptămâna aceea. Stăteau atât de mult împreună, atât la serviciu, cât şi în timpul liber, încât Bomber nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Filmul le lăsase o impresie puternică, iar finalul îi făcuse pe amândoi să plângă. Eunice ştia scenariul aproape pe de rost.

- Deci n-o să-ţi dai demisia şi să mă laşi la mila surorii mele?

Ochii lui Bomber aproape că se umplură iar de lacrimi când ea răspunse cu o replică de la finalul filmului.

- Nu plec fără tine, Bomber. Nu te-aş lăsa aşa... Vii cu mine. Şi apoi îi făcu cu ochiul. Acum, referitor la mărirea de salariu...

14

Fata privi gândăcelul stacojiu în timp ce înainta cu picioruşele negre pe dosul palmei sale, spre încheietura de la degetul mic.

- Gărgăriţă riţă, riţa gărgăriţa, zboară înapoi acasă, casa ţi-a luat foc, copiii tăi au plecat. Toţi în afară de unul, care se numeşte Anne, şi-mi pare rău, dar ea a murit[8].

Gărgăriţa îşi deschise aripile.

- Nu e adevărat. Fata vorbi încet, de parcă recita un poem pe care şi-l amintea cu greu. Este doar un cântec inventat.

Gărgăriţa zbură oricum. Era cald, septembrie. Fata stătea legănându-şi picioarele pe banca de lemn din mica grădină, cu faţa spre Padua. Privise cum maşinile negre şi strălucitoare sosiseră lângă casă. Prima avea geamuri mari pe lateral şi lăsa să se vadă înăuntru o cutie pentru oameni morţi, cu flori care ieşeau de sub capac. Din casă ieşiră o doamnă tristă şi un domn bătrân, dar nu şi bărbatul care locuia acolo. Fata nu ştia cine era bătrânul, dar o văzuse pe doamna aceea de multe ori înainte să devină tristă. Bărbatul cu pălăria ca un coş de fum îi sui în cea de-a doua maşină. Apoi se duse în faţa maşinii cu cutia în ea şi începu să meargă. Avea un toiag, dar nu şchiopăta. Însă mergea încet, aşa că poate totuşi avea un picior defect. Ea se întrebă cine era în cutie. Procesa gândurile destul de încet. Cu simţurile se descurca mult mai bine. Se putea simţi fericită sau tristă, furioasă sau entuziasmată, într-o clipită. Şi simţea şi alte lucruri care erau mai greu de descris. Dar gânditul lua mai mult timp. Gândurile trebuiau aşezate în ordine în cap şi analizate corespunzător, astfel încât creierul să poată gândi. În cele din urmă, ajunse la

8 Gărgăriţă riţă/Riţa gărgăriţa/Zboară înapoi acasă/Casa ţi-a luat foc/Copiii tăi au murit/Toţi cu excepţia unuia/Care se numeşte Ann/Şi eu l-am ascuns sub cuptor. Cântec de leagăn englezesc, ce datează din anul 1744.

concluzia că în cutie trebuia să fie bărbatul care locuia în casă şi asta o întrista. Mereu fusese amabil cu ea. Şi nu toată lumea era. După mult timp (avea un ceas drăguţ, dar încă nu ştia să citească ceasul ca să îi facă pe plac domnului Wolf) doamna tristă s-a întors singură. Fata se scărpina pe dosul palmei, unde picioruşele gărgăriţei o gâdilaseră. Acum că bărbatul era mort, doamna va avea nevoie de un nou prieten.

Laura închise uşa din faţă în urma ei şi îşi dădu jos pantofii negri. Dalele reci ale podelei din hol îi sărutau tălpile dureroase şi încă o dată pacea casei o cuprinse. Păşi prin bucătărie şi îşi turnă un pahar de vin din frigider. Frigiderul ei. Bucătăria ei. Casa ei. Încă nu îi venea să creadă. În ziua ce urmase morţii lui Anthony ea îi telefonase avocatului lui, sperând că acesta ştia dacă era cineva care trebuia contactat, vreun văr îndepărtat despre care ea nu ştiuse sau vreo rudă ce îi fusese indicată. Vocea lui sună de parcă aştepta telefonul ei. I-a spus că Anthony îi ceruse ca imediat după moartea lui să o informeze pe Laura că era singurul lui moştenitor, tot ce deţinea era acum al ei. Existau un testament şi o scrisoare pentru ea, detaliile acestuia aveau să îi fie prezentate după înmormântare. Dar prima grijă a lui Anthony fusese ca ea să nu-şi facă griji. Padua avea să rămână casa ei. Bunătatea ei îi făcuse moartea cu atât mai suportabilă. Nu putuse să continue conversaţia la telefon, cuvintele îi erau înecate de lacrimi. Acum nu doar doliul o copleşea, ci şi sentimentul de uşurare, însoţit de cel de vină, că putea să se simtă astfel într-un asemenea moment.

Îşi duse vinul în birou şi se aşeză la masă. Simţi o stranie alinare, înconjurată fiind de comorile lui Anthony. Acum ea le avea în grijă, iar ele îi dădeau senzaţia că are un scop, chiar dacă încă nu era sigură care e acesta. Poate că scrisoarea lui Anthony va explica totul şi atunci ea ar putea găsi o modalitate prin care să devină vrednică de generozitatea extraordinară pe care i-o arătase. Înmormântarea fusese ca o revelaţie. Laura se aşteptase să vină doar o mână de oameni, incluzându-i pe ea şi pe

avocatul lui Anthony, dar biserica fu aproape plină. Erau oameni din lumea editorială care îl cunoscuseră pe Anthony ca scriitor şi alţii care îl cunoscuseră doar cât să îi spună „Bună dimineaţa”, dar se părea că el atinsese vieţile tuturor celor pe care îi cunoscuse şi lăsase o urmă de neşters. Şi apoi, desigur, erau băgăreţii: vajnicii membri ai asociaţiei de locatari din partea locului, WI, Societatea Dramaturgilor Amatori şi promotorii obişnuiţi ai instanţelor morale, conduşi de Marjoy Wadscallop şi credincioasa-i asociată, Winnie Cripp. „Sincerele lor condoleanţe” – oferite puţin prea entuziast când Laura ieşi din biserică – fuseseră însoţite de zâmbete triste, bine exersate şi de îmbrăţişări nepoftite în urma cărora Laura mirosea a câine ud şi fixativ.

Nasturele mare şi albastru pe care Laura în scosese din sertar în prima ei vizită în birou era încă pe masă, aşezat pe eticheta lui.

Nasture mare albastru de la o haină de damă?

Găsit pe pavajul străzii Graydown, 11 noiembrie…

Margaret purta noua sa lenjerie îndrăzneaţă. „Mătase rubinie cu dantelă elegantă crem”, aşa o prezentase vânzătoarea, întrebându-se, desigur, ce-o făcuse pe Margaret s-o cumpere.

Nu era nici măcar ruda îndepărtată a perechilor obişnuite cumpărate de la Marks & Spencer. Soţul ei o aştepta nerăbdător la parter. Erau căsătoriţi de douăzeci şi şase de ani, iar el se străduise din răsputeri să îi arate lui Margaret cât de mult o iubea, în toţi acei ani. O iubea cu pumnii şi cu picioarele. Iubirea lui avea culoarea vânătăilor. Sunetul oaselor rupte. Gustul de sânge. Desigur, nimeni altcineva nu ştia. Nimeni din incinta băncii unde era secretar, nimeni de la clubul de golf unde era trezorier şi în mod sigur nimeni de la biserica unde, în primul an al mariajului lor, el se născuse din nou sub întruchiparea unui baptist nebun. Când o rupea în bătaie împlinea voia Domnului. Aşa separe. Dar nimeni altcineva nu ştia, doar el, Dumnezeu şi Margaret. Felul său respectabil de a fi era ca un costum bine călcat, o uniformă

pe care o purta ca să-i păcălească pe cei din jur. Dar acasă, în civil, monstrul reapărea. N-au avut niciodată copii. Era poate mai bine aşa. Poate că i-ar fi iubit şi pe ei. Dar ea de ce a rămas? Din iubire, la început. Chiar l-a iubit cu adevărat. Apoi din frică, slăbiciune, dezolare? Toate la un loc. Trup şi spirit îi fuseseră strivite de Dumnezeu şi Gordon.

- *Unde dracului e cina mea? strigă vocea din sufragerie.*

Ea şi-l imagina, cu faţa cărnoasă şi roşie, cu straturi de grăsime ce se prelingeau peste cureaua de la pantaloni, în timp ce urmărea meciul de rugby de la televizor şi îşi bea ceaiul. Ceai pe care îl pregătise Margaret, cu lapte şi două linguriţe de zahăr. Şi şase pastile de Tramadol. Nu cât să-l omoare, nici chiar aşa. Se săturase, Slavă Domnului. Ultima oară când se „împiedicase" şi îşi rupsese încheietura, medicul acela de la urgenţe îi dăduse o cutie întreagă. Nu că nu era tentată. Omor prin imprudenţă părea să fie un schimb echitabil. Dar Margaret voia ca el să ştie. Ochiul ei stâng era umflat şi aproape complet închis, de culoarea vinului Valpolicella pe care Gordon spera să-l bea la cină. Atingându-l, tresări, dar apoi simţi foşnetul mătăsii moi pe piele şi zâmbi. La parter, Gordon nu prea era-n apele lui. Când intră în camera de zi, ea îl privi direct în ochi pentru prima oară în ani de zile.

- *Te părăsesc.*

Voia să se asigure că el înţelegea. Furia din ochii lui era toată confirmarea de care avea nevoie.

- *Treci înapoi aici, curvă proastă!*

Încercă să se ridice din fotoliu, dar Margaret deja părăsise camera. îl auzi cum se prăbuşeşte la podea. Îşi luă valiza din hol, închise uşa în urma ei şi porni pe alee fără să privească înapoi. Nu ştia încotro se îndreaptă şi nici nu îi păsa, câtă vreme era departe de aici. Vântul amar de noiembrie îi şfichiuia faţa vânătă. Margaret lăsă jos valiza pentru o clipă ca să îşi încheie nasturele de sus al hainei vechi, albastre. Firul ros se rupse şi nasturele îi căzu

printre degete pe trotuar. Margaret ridică valiza şi lăsă nasturele unde era.

„Dă-l naibii”, se gândi ea. „O să cumpăr o haină nouă. La mulţi ani, Margaret”.

Laura fu trezită de zgomotul bătăilor în uşă. Adormise răsturnată peste masă, iar acum obrazul ei purta urma nasturelui albastru peste care stătuse.

Încă ameţită de somn, îşi dădu încet seama că bătaia venea de la uşa din faţă. În hol, trecu pe lângă valiza ei care încă aştepta să fie despachetată. Hotărâse ca seara aceea să fie prima noapte pe care o va petrece la Padua. Cumva i se păruse potrivit să aştepte până după înmormântare. Ciocănitul începu din nou, insistent, dar nu grăbit. Răbdător. De parcă persoana avea să aştepte cât era nevoie ca să răspundă cineva. Laura deschise uşa şi văzu o fată tânără cu o faţă rotundă, serioasă, dar frumoasă, cu ochi migdalaţi de culoarea castanei. O văzuse de multe ori înainte, stând pe banca de peste peluză, dar niciodată atât de aproape. Fata vorbi stând dreaptă, de la înălţimea unui metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, cât măsura.

— Mă numesc Sunshine şi aş putea fi noua ta prietenă.

15

Jk

- Când vine oaspetele, să fac o cană bună de ceai?

Laura zâmbi.

- Ştii cum?

— Nu.

Trecuseră două săptămâni de la înmormântarea lui Anthony şi Sunshine venise în fiecare zi în afara duminicilor, când mama ei deodată o oprise.

- Dă-i bietei femei o zi liberă, Sunshine. Sunt sigură că nu vrea să-i strici pacea şi liniştea tot timpul.

Sunshine era de neclintit.

- Nu sunt o pacoste. Sunt noua ei prietenă.

- Hmmm… nu mai contează dacă îi place sau nu, mormăi mama ei în timp ce curăţa cartofii pentru prânzul de duminică. Aceasta avea un program încărcat, lucrând ca îngrijitoare pentru bătrâni, fiind rareori acasă ziua, iar tatăl ei lucra la căile ferate. Fratele mai mare al lui Sunshine ar fi trebuit să aibă grijă de ea, dar acesta observa rareori ceva care nu era la rezoluţie maximă, pe un ecran de mărimea unei mese de bucătărie, cum era acela pe care-l avea pe peretele dormitorului. În plus, ea avea nouăsprezece ani. Nu o puteau ţine încuiată ca pe un copil. La modul cel mai sincer, era încântată că Sunshine găsise şi altceva de făcut decât să stea pe o bancă toată ziua. Dar era neliniştită gândindu-se ce reacţie ar putea avea străinii faţă de ataşamentele bruşte şi entuziaste ale fiicei ei.

Sunshine era neînfricată şi încrezătoare, dar firea ei curajoasă şi pozitivă o făcea vulnerabilă. Virtuţile erau adesea cel mai grav handicap al său. Mama ei venise să o vadă pe femeia – Laura se numea – care deţinea casa mare, ca să vadă dacă o deranjau sau nu vizitele lui Sunshine. Voia şi să se asigure că Sunshine va fi în regulă acolo. Femeia părea destul de amabilă, puţin ezitantă, dar spusese că Sunshine era mai mult decât bine-venită. Însă chiar casa fu cea care o linişti cel mai mult. Era foarte frumoasă şi, mai mult, îi indusese o senzaţie plăcută pe care se străduia să i-o descrie lui Bert, soţul ei.

- „Pare pur şi simplu *sigură”,* doar aşa putea să explice de ce era mulţumită să îi dea voie fiicei sale să meargă în vizită la Padua.

Pentru Sunshine, sosise momentul culminant al zilei, iar acum stătea la masa din bucătărie aşteptând cu răbdare răspunsul Laurei. Laura se opri cu ibricul în mână şi-i privi chipul serios.

- Bănuiesc că aş putea să-ţi arăt.

În unele zile i se părea că Sunshine era un intrus în noua ei viaţă încă incertă, un musafir nepoftit. Desigur, nu ar fi recunoscut niciodată asta. Chiar îi spusese mamei lui

Sunshine că era mai mult decât bine-venită. Dar erau zile când se prefăcea că nu este acasă, lăsând-o pe Sunshine la uşă, sunând la sonerie cu răbdare şi perseverenţă. Odată se ascunsese chiar şi în grădină, în spatele magaziei. Dar Sunshine o găsise în cele din urmă şi zâmbetul ei radiant şi plin de încântare o făcuse pe Laura să se simtă ca o idioată şi ca o scorpie cu inima rece.

Avocatul lui Anthony urma să vină azi cu testamentul şi cu scrisoarea. Laura îi explicase asta lui Sunshine, dar nu putea fi niciodată sigură cât de mult înţelegea cu adevărat. Acum o privea atent pe Laura care puse ibricul pe ochiul aragazului şi scoase din sertar o faţă de masă nouă. Domnul Quinlan trebuia să ajungă la 14.30. Înainte de asta, Sunshine reuşise să exerseze de patru ori, inclusiv spălatul vaselor, iar Laura, jucând rolul domnului Quinlan, fusese forţată să verse ultimele trei ceşti în ghiveciul de aspidistra, ca să-şi cruţe vezica.

Domnul Quinlan sosi la timp. Sunshine îl recunoscu pe bătrânul care ieşise din casă cu Laura în ziua înmormântării lui Anthony. Purta un costum dungat, gri, o cămaşă roz pal şi un ceas vechi de aur, cu lanţ, pe care îl văzu cum dispare în buzunarul de la haină. Era un om cu o alură importantă. Nefiind sigură cum trebuie să salute o persoană de acest fel, Sunshine făcu o mică plecăciune şi bătu palma cu el.

- încântat să vă cunosc, domnişoară. Eu sunt Robert Quinlan, cum vă numiţi?
- Eu sunt Sunshine, o nouă prietenă a Laurei. Uneori oamenii mă cheamă Sunny pe scurt.

El zâmbi.

- Cum preferi?
- Sunshine. Oamenii vă spun vreodată Robber?
- Mă tem că există acest risc profesional.

Laura îi conduse spre camera dinspre grădină şi Sunshine se asigură că oaspetele primi cel mai bun scaun.

Privi spre Laura cu înţeles.

- N-ar fi momentul pentru o ceaşcă bună de ceai?

- Ar fi de mare ajutor, răspunse Laura, dorindu-şi în secret să se mai fi dus o dată la baie înainte să ajungă domnul Quinlan.

Acesta îi citea Laurei conţinutul testamentului în timp ce Sunshine era în bucătărie. Era clar şi simplu. Anthony îi mulţumea Laurei pentru munca şi prietenia ei, dar mai ales pentru felul în care îngrijise cu drag casa şi tot ce era în ea. El voia ca Laura să moştenească tot ce-i aparţinea, cu condiţia să locuiască în casă şi să păstreze grădina de trandafiri exact aşa cum era.

Era sigur că Laura iubea casa aproape la fel de mult ca şi el şi murise împăcat ştiind că ea va continua să o îngrijească şi va „profita pe cât de mult posibil de toată fericirea şi pacea pe care le avea de oferit".

- Aşa că, draga mea, totul este al tău. Atât casa, cât şi ceea se află în ea, mai există şi o sumă considerabilă în cont, iar toate drepturile financiare de pe urma cărţilor sale îţi revin ţie. Domnul Quinlan o privi peste rama ochelarilor şi zâmbi.

- Iată şi cana bună de ceai. Sunshine deschise uşa cu cotul şi intră în cameră mergând ca un acrobat pe sârmă. Degetele-i erau albe de la greutatea tăvii pe care o purta, iar vârful limbii îi ieşise din gura întredeschisă, din cauza concentrării agonizante. Domnul Quinlan se ridică repede şi îi uşura povara. Aşeză tava pe o masă alăturată.

- Să fac eu pe mama? întrebă el.

Sunshine dădu din cap.

- Am o mamă. E la serviciu.

- Foarte bine, domnişoară. Voiam să zic, să torn ceaiul?

Sunshine privi un moment cu atenţie.

- Ştiţi cum?

El zâmbi.

- Poate ar fi mai bine să îmi arăţi tu.

După ce trei ceşti de ceai fură perfect servite, două fiind asezonate cu frişca, şi totul fu consumat sub atenta

observaţie a lui Sunshine, vizita domnului Quinlan se apropia de sfârşit.

- încă ceva, îi spuse el Laurei. A treia condiţie a testamentului.

El îi întinse Laurei un plic alb sigilat pe care se afla numele ei, scris de mâna lui Anthony.

- Cred că asta explică totul în detaliu, dar în esenţă Anthony dorea ca tu să încerci să returnezi cât mai multe obiecte din biroul său, către proprietarii lor de drept.

Laura îşi aminti rafturile pline, sertarele ticsite şi enormitatea sarcinii o bloca.

- Dar cum?

- Nu pot să-mi imaginez. Dar Anthony avea în mod clar încredere în dumneata, aşa că poate nu ai nevoie decât de puţină încredere în tine. Sunt sigur că vei găsi o cale.

Laura nu era sigură, ci mai degrabă plină de speranţă. Dar, de fapt, speranţa avea de-a face cu credinţa, nu-i aşa?

- Avea un păr roşcat minunat, să ştii.

Domnul Quinlan luase fotografia lui Therese.

- Aţi întâlnit-o vreodată? întrebă Laura.

El mângâie cu degetul conturul chipului din fotografie.

- De mai multe ori. A fost o femeie minunată. Avea un temperament vulcanic, sălbatic, când se pornea. Oricum, cred că fiecare bărbat care a întâlnit-o a căzut puţin pradă farmecului său.

Ezitând să o lase din mână, puse în cele din urmă fotografia la loc pe masă.

- Dar Anthony a fost singurul bărbat care a contat pentru ea. A fost prietenul şi clientul meu timp de mulţi ani şi nu am văzut niciodată un bărbat mai îndrăgostit. Când ea a murit, i-a strivit sufletul. A fost cel mai trist lucru…

Sunshine stătea liniştită, prinzând din zbor fiecare cuvânt şi absorbindu-le pe toate ca să încerce să le transforme într-o poveste cu sens, mai târziu.

- Dă-mi voie să ghicesc, spuse domnul Quinlan, ridicându-se şi îndreptându-se spre gramofon. *The Very Thought ofyou,* Al Bowlly?

Laura zâmbi.

- Era cântecul lor.
- Desigur. Anthony mi-a spus povestea.
- Mi-ar plăcea s-o aflu.

De la moartea lui Anthony, Laura devenise din ce în ce mai tristă realizând că ştia atât de puţine despre el şi mai ales despre trecutul său. Viaţa lor împreună se concentrase pe prezent, fiind presărată de rutinele şi evenimentele ce se petreceau de-a lungul zilei, nu-şi împărtăşiseră evenimente din trecut şi nici nu-şi planificaseră viitorul. Aşa că acum Laura era dornică să afle tot ce putea. Voia să cunoască mai bine omul care avusese încredere în ea şi o tratase cu atâta bunătate şi generozitate. Domnul Quinlan se întoarse la locul său pe scaunul cel bun.

- Una dintre primele şi cele mai dragi amintiri ale lui Anthony era de când era copil şi dansa pe acea melodie. Era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi tatăl său era acasă, în permisie. Era ofiţer în

UAF1. În seara aceea, părinţii săi mergeau să danseze. Era o ocazie specială şi ultima noapte de permisie a tatălui său, aşa că mama lui a împrumutat o rochie frumoasă, lila, de la o prietenă. Era o Schiaparelli, cred. Anthony avea o fotografie… Oricum, beau iocktailuri în sufragerie când Anthony a intrat să spună noapte bună. Dansau pe acea melodie de Al Bowlly – tatăl lui fiind extrem de chipeş şi mama elegantă – l-au luat în braţe şi au dansat împreună cu el. Anthony spunea că încă ţinea minte parfumul mamei sale şi textura de mătase a uniformei tatălui. A fost ultima dată când au fost împreună şi ultima oară când şi-a văzut tatăl. În dimineaţa următoare

s-a întors la baza lui aeriană, înainte să se trezească Anthony. Trei luni mai târziu a fost capturat în spatele liniei inamice şi a fost ucis încercând să scape din Stalag Luft III[910]. Mulţi ani mai târziu, nu la mult timp după ce s-au cunoscut, Anthony şi Therese luau prânzul într-un bar din Covent Garden care punea muzică art deco, nu Donny Osmond sau David Cassidy. Ei doi mereu păreau să aparţină altei epoci. A început să se audă melodia cântată de Al Bowlly şi Anthony i-a spus povestea lui Therese. Ea l-a luat de mână, s-a ridicat şi a dansat cu el chiar acolo, de parcă ar fi fost singuri în încăpere.

Laura începu să înţeleagă.

- Pare o femeie uimitoare.

Domnul Quinlan răspunse din inimă:

- A fost, într-adevăr.

Când avocatul începu să îşi pună documentele în servietă, tăcuta Sunshine deveni agitată.

- Mai doriţi o ceaşcă de ceai din cel bun?

El zâmbi recunoscător, dar clătină din cap.

- Mă tem că trebuie să plec, altfel voi pierde trenul. Dar în hol se opri şi se întoarse spre Laura. Aş putea folosi toaleta, înainte să plec?

16

m

Cuţitul de hârtie era din argint masiv, cu un mâner în forma unui faraon egiptean. Laura îi trecu lama printre pliurile hârtiei albe şi groase. Când plicul se deschise, parcă simţi secretele lui Anthony împrăştiindu-se ca un nor de şoapte în aer. Aşteptase până când Sunshine plecase acasă, înainte să aducă scrisoarea în birou. Camera de la grădină era mai comodă, dar i se păru mai potrivit să

9' Royal Air Force (RAF) - forţa aeriană a Forţelor Armate Britanice (n.red.)

10 Lagăr de prizonieri al Luftwaffe, construit la graniţa Germaniei cu Polonia, în care au fost încarceraţi circa 10. 000 de aviatori ai aliaţilor, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, (n.red.)

citească scrisoarea înconjurată de lucrurile despre care vorbea aceasta.

Serile blânde de vară se transformaseră pe nesimţite în apusuri răcoroase de toamnă şi Laura fu tentată să aprindă focul în şemineu, însă în loc să facă asta îşi trase mânecile puloverului peste mâini şi scoase scrisoarea din plic. Despături foile rigide şi le întinse pe masa din faţa ei.

Draga mea Laura.

Vocea blândă şi profundă a lui Anthony îi răsună în urechi, iar scrisul negru dispăru ca prin ceaţă, spălat de lacrimile care umplură ochii Laurei. Îşi trase nasul cu zgomot, iar cu mâneca îşi şterse ochii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Laura, stăpâneşte-te naibii! se admonesta singură şi fu surprinsă de zâmbetul care îi apăru pe buze.

Draga mea Laura.

Până acum vei fi aflat deja că Padua şi tot ce este în ea îţi aparţin. Sper că vei fi fericită să trăieşti aici şi că ai să îmi ierţi sentimentalismul prostesc în legătură cu grădina de trandafiri. Vezi tu, i-am plantat pentru Therese, care a fost numită după Sfânta Therese a Trandafirilor. Când a murit ea, i-am împrăştiat cenuşa printre trandafiri ca să pot fi mereu lângă ea şi, dacă poţi să faci asta, aş vrea ca şi cenuşa mea să fie împrăştiată acolo. Dacă ţi se pare prea macabru, poate îl rogi pe Freddy să facă asta. Sunt sigur că nu l-ar deranja, dragul de el are constituţia unui gândac de beton.

Şi acum trebuie să-ţi spun despre lucrurile din birou. Încă o dată, totul începe cu grădina de trandafiri. În ziua în care i-am plantat, Therese mi-a dat un cadou. Era medalia ei de la Prima Comuniune. Mi-a spus că în felul acela voia să-mi mulţumească pentru grădina de trandafiri şi să îmi aducă aminte că mă va iubi pentru totdeauna, orice-ar fi. M-a pus să promit că îl voi purta cu mine mereu. Era cel mai preţios lucru pe care l-am avut vreodată. În ziua în care a murit Therese îl aveam în buzunar dimineaţa când am plecat de la Padua, dar până m-am întors, dispăruse. M-am simţit ca şi când ultimul fir care ne lega fusese rupt.

Ca un ceas, neîntors, m-am oprit. M-am oprit din trăit şi am început doar să exist. Am respirat, am mâncat, am băut şi am dormit. Dar numai cât era nevoie, iar asta era tot.

Robert a fost cel care, în cele din urmă, m-a readus în simţiri.

„Ce ar crede Therese?" a spus el. Şi avea dreptate.

Fusese atât de plină de viaţă şi totul îi fusese răpit. Eu încă aveam o viaţă, dar alesesem o moarte vie. Ea ar fi fost furioasă. „Şi cu inima frântă", spusese Robert. Am început să merg, să vizitez iar lumea. Într-o zi am găsit o mănuşă de damă, din piele bleumarin, de la mâna dreaptă. Am dus-o acasă şi am etichetat-o – ce era şi unde şi când o găsisem. Şi aşa a început colecţia mea de lucruri pierdute. E posibil să fi crezut că, dacă salvam fiecare obiect pierdut pe care îl găseam, cineva va salva singurul lucru pierdut la care chiar ţineam şi într-o zi îl voi recupera şi îmi voi respecta promisiunea încălcată. Nu s-a întâmplat asta, dar nu am renunţat niciodată la speranţă, nu m-am oprit din adunarea de obiecte pe care alţi oameni le-au pierdut. Iar acele mici frânturi din vieţile altor oameni mi-au oferit inspiraţia pentru poveştile mele şi m-au ajutat să scriu din nou.

Ştiu că cel mai probabil majoritatea obiectelor nu au valoare şi nimeni nu le mai vrea înapoi. Dar dacă poţi face măcar o persoană fericită, poţi repara o inimă frântă înapoindu-i ce a pierdut, atunci va fi meritat tot efortul. Poate te întrebi de ce am păstrat toate astea secret, de ce am ţinut uşa de la birou încuiată în toţi acei ani. Nici eu nu prea ştiu, cu excepţia faptului că poate m-am temut să nu fie considerat un gest prostesc sau chiar puţin nebunesc. Aşa că aceasta este sarcina pe care ţi-o las ţie, Laura. Tot ce îţi cer este să încerci.

Sper ca noua ta viaţă să fie tot ceea ce ţi-ai dorit şi să găseşti alţi oameni cu care să o împărţi. Ţine minte, Laura, există o lume în afara casei Padua şi merită s-o vizitezi din când în când.

Încă ceva – este o fată care adesea stă pe banca dincolo de spaţiul verde din faţa casei. Pare să fie un suflet

pierdut. Adesea mi-am dorit să pot face mai mult pentru ea în afară de a-i oferi o vorbă bună, dar din păcate în ziua de azi este greu pentru un bărbat bătrân să ajute o tânără domnişoară fără să se interpreteze greşit. Poate că ai putea s-o „adăposteşti" şi să-i oferi puţină prietenie? Fă cum crezi că e mai bine.

Cu profundă dragoste şi mulţumiri pline de recunoştinţă, Dumnezeu să te binecuvânteze.

Anthony

Până când Laura se ridică de pe scaunul din birou, membrele îi înţepeniseră de frig. Afară, pe un cer negru, atârna o lună strălucitoare ca o perlă. Laura încercă să încălzească în bucătărie şi puse apa la fiert în timp ce analiza cerinţele lui Anthony. împrăştierea cenuşii o va face cu drag. Înapoierea obiectelor pierdute nu era atât de simplă. Încă o dată, simţi acele pietre în buzunarul său, amintindu-i de trecut. Părinţii Laurei muriseră de câţiva ani deja, dar nu putuse niciodată să scape de senzaţia că îi dezamăgise. Nu-i spuseseră niciodată asta, dar, sincer, ce făcuse ea ca să le răsplătească iubirea neclintită şi loialitatea şi să îi facă mândri? Renunţase la facultate, căsnicia ei fusese un dezastru şi nu reuşise nici măcar să le ofere un nepot. Şi era în Cornwall, mâncând peşte cu cartofi, când mama ei murise. Faptul că fusese prima ei vacanţă de când îl părăsise pe Vince nu era o scuză. Când tatăl ei muri, şase luni mai târziu, Anthony umpluse o parte din vidul care se crease. Putea fi sarcina pe care i-o lăsase şansa ei de a se izbăvi în vreun fel? Poate că asta era în sfârşit şansa ei de-a duce ceva la bun sfârşit.

Şi apoi mai era Sunshine. La capitolul ăsta, cel puţin, i-o luase înainte lui Anthony, dar nu putea să îşi asume vreun merit pentru asta. Sunshine fusese cea care îi oferise prietenia mai întâi şi chiar şi atunci Laura fusese – şi încă era – reticentă în a i-o întoarce. Se gândi de câte ori o văzuse pe Sunshine înainte să moară Anthony şi nu făcuse nimic. Nu spusese nimic. Nici măcar un „Bună". Dar Anthony făcuse atât cât îi stătuse în putinţă chiar şi

după moarte. Laura fu dezamăgită, dar hotărî să încerce să se schimbe.

Îşi luă ceaiul la etaj, în camera cu miros de trandafiri, pe care o alesese pentru ea. Sau, mai degrabă, pe care alesese să o împartă cu Therese. Pentru că era încă acolo. Lucrurile ei erau încă acolo. Nu hainele, desigur, dar setul ei, de pe masa de toaletă, fotografia cu Anthony care în mod inexplicabil era din nou cu faţa în jos şi micul ceas albastru de email. 11.55. Se oprise din nou. Laura aşează cana şi întoarse ceasul până când ticăitul său slab se reluă. Se duse în pat, lăsând draperiile larg deschise, iar afară luna perfectă cuprinse grădina de trandafiri într-un amestec fantomatic de lumină şi umbră.

17

0

Eunice

1984

- De Crăciun noi da, di, da, dansăm cu toţii…

Doamna Doyle era în mare formă vocală, în timp ce îl servea pe bărbatul din faţa lui Eunice cu două pateuri cu carne şi două bucăţi de prăjitură Tottenham. Se opri să respire şi să o salute pe Eunice.

- E un tip grozav Bob Gelding ăla, care adună toţi cântăreţii ăia pop ca să facă un album pentru bieţii săraci din Etio… restul cuvântului scăpă din strânsoarea lexicală a doamnei Doyle… din deşert.

Eunice zâmbi aprobator.

- E aproape un sfânt.

Doamna Doyle începu să pună gogoşi într-o pungă.

- Şi fii atentă, continuă ea, nu că Boy George ăla şi Midget Ure şi cei ca ei nu pot să îşi permită un mic act caritabil. Sau Bananas – fetele alea drăguţe, care arată de parcă nu s-au pieptănat niciodată.

Pe Douglas nu-l treziră paşii lui Eunice urcând scările, când se întoarse. Botul lui gri şi mustăcios zvâcnea şi labele din faţă se mişcau încet, în timp ce visa cine ştie la ce. Trebuie să fi fost un vis fericit, se gândi Eunice, pentru că pe bot i se citea un zâmbet. Bomber îl privea de

la biroul său ca un copil neliniştit, ce vede prin fereastră cum omul lui de zăpadă începe să se topească. Ea ar fi vrut să îl consoleze, dar nu era nimic de spus. Douglas îmbătrânea. Zilele lui erau din ce în ce mai puţine, atât ca durată, cât şi ca număr. Avea să moară şi le va frânge inimile. Dar momentan stătea la căldură, era mulţumit şi, când se trezi în cele din urmă, îl aştepta o gogoaşă cu smântână. Trecerea de la dulceaţă la smântână (care era de fapt dulceaţă şi smântână) era un efort prin care încercau să mai păstreze, pe oasele bătrâne ale lui Douglas, măcar puţin din carnea ce părea că se dizolvă de la un an la altul.

Bomber, în schimb, trecea printr-o experienţă inversă. În cei zece ani de când îl ştia Eunice, căpătase o burtică modestă care adăugase puţină moliciune staturii sale suple, încă. Îşi mângâie burtica afectuos şi spuse pentru a nu ştiu câta oară:

- Nu trebuie să mai mâncăm atâtea gogoşi.

Un comentariu lipsit de vreo urmă de sinceritate sau intenţie şi complet ignorat de Eunice.

- Părinţii tăi vin în oraş săptămâna asta?

Eunice ajunsese să îi îndrăgească foarte mult pe Grace şi pe Godfrey şi de-abia aştepta vizitele lor, care, din păcate, deveniseră din ce în ce mai rare. Se vedea prea bine că bătrâneţea era un însoţitor nemilos. Godfrey, mai ales, avea mintea şi trupul tot mai slăbite, capacitatea de judecare şi robusteţea se reduceau văzând cu ochii.

- Nu, săptămâna asta nu. Nu se simt prea bine. Nu m-aş mira să stea ferecaţi în casă, cu cuptorul aprins, lângă proviziile de whiskey.

Bomber privea încruntat un manuscris de pe biroul său.

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Eunice era îngrijorată.

- Ei bine, unul dintre bunii lor amici a fost surprins în acel atentat cu bombă din Brighton şi apoi, după două săptămâni, a urmat incendiul de la metrou, şi asta era pe traseul lor obişnuit. Cred că li se pare că

„e mai sigur să stea acasă”, vorba cântecului ăla clasic, preferat de ursuleţii de pluş. Bomber lăsă deoparte manuscrisul.

- Poate că-i mai bine aşa. Cred că mama s-ar fi gândit că e datoare să întrebe despre asta.

Fâlfâi manuscrisul spre Eunice, ca pe-un peşte putred. Douglas se ridică în sfârşit din colţul său. Privi în jur cu ochii lui bătrâni şi aproape opaci şi, descoperind că era în siguranţă, adună energie cât să dea încet din vârful cozii. Eunice înainta spre el ca să îl sărute pe capul cald de la somn, ademenindu-l cu o gogoaşă ce era deja tăiată şi pusă pe farfurie, ca să îi fie mai uşor. Dar nu uitase de peştele putred.

- Ce este?

Bomber oftă exagerat.

- Se numeşte „Big Head and Bigot”.
- Sună incitant.
- Ei bine, acesta e un termen pentru ultima *livre terrible* a surorii mele. Este despre cele cinci fiice ale unui manager de fotbal, care a dat faliment. Mama lor este hotărâtă să le mărite cu staruri pop sau jucători de fotbal, sau oricine e bogat. Le scoate în lume la balul local de vânătoare, unde cea mai mare, Janet, este invitată la dans de vedeta serii, tânărul şi chipeşul proprietar al unui hotel de ţară numit domnul Bingo. Sora ei, Izzy, îl place mai degrabă pe prietenul lui enigmatic, domnul Arsey, un pianist-concertist, celebru la nivel mondial, dar acesta e de părere că purtările Tinerilor Fermieri prezenţi la bal sunt mai degrabă vulgare şi o refuză pe Izzy ce-l invitase la un duet de karaoke. Ea îl face snob şi dispare agitată. Ca să rezumăm o poveste lungă şi bizar de familiară, fata cea mică fuge cu un fotbalist de mâna a doua la Margate, unde îşi fac tatuaje asortate. Ea rămâne însărcinată, e părăsită şi ajunge într-o garsonieră din Peckham. După o intervenţie bine intenţionată, dar mai degrabă pompoasă, din partea domnului Arsey, Janet se măritã în cele din urmă cu domnul Bingo şi, după ce agentul

lui îi interzice asta, domnul Arsey ajunge să facă muzică împreună cu Izzy.

Eunice renunţase deja la mina serioasă şi râdea în hohote de cel mai recent furt literar al Porţiei.

Cu toate astea, Bomber continuă:

- Vărul fetelor, domnul Coffâns, profesor de religie la o şcoală privată de fete foarte slabă şi extrem de scumpă, se oferă să se însoare cu oricare dintre fete îl doreşte, dar, spre disperarea mamei lor, niciuna din ele nu îl vrea, pentru că are o respiraţie urât mirositoare şi un buric proeminent, aşa că el se însoară cu o verişoară a lor, Charmaine, care îşi revenea după o relaţie tumultuoasă. Charmaine se bucură să fie cu el pentru că are o uşoară mustaţă şi la douăzeci şi unu de ani şi jumătate este o domnişoară disponibilă.

- Biata Charmaine! Dacă ea trebuie să se mulţumească cu respiraţia mirositoare şi buricul proeminent la douăzeci şi unu de ani, ce speranţă mai am eu, la aproape treizeci şi unu?!

Bomber zâmbi.

- O, sunt sigur că putem să găsim pentru tine un domn Coffâns drăguţ, dacă într-adevăr vrei unul.

Eunice aruncă în el cu o agrafă de hârtie. Ceva mai târziu, ea se plimba prin grădina apartamentului cu pereţi neregulaţi ai lui Bomber, în timp ce el gătea cina, atent supravegheat de Douglas. Nu se va mărita niciodată. Ştia asta acum. Nu se va putea mărita niciodată cu Bomber şi nu voia pe nimeni altcineva, aşa că asta era şi gata. În trecut, mai ieşise cu câte un tânăr de perspectivă, la o întâlnire ocazională sau chiar mai multe. Dar avea mereu senzaţia că nu joacă cinstit. Fiecare bărbat venea al doilea după Bomber, or, niciun bărbat nu merita să fie mereu în competiţie. Fiecare relaţie ar fi fost doar prietenie şi sex, niciodată iubire şi nicio prietenie nu putea să fie la fel de preţioasă ca aceea pe care o împărtăşea cu Bomber. În cele din urmă, renunţase complet la întâlniri. Se gândi la trecut, la excursia de ziua ei spre Brighton, cu atât timp în

urmă. Trecuseră aproape zece ani de atunci. Fusese o zi minunată, dar înainte să se încheie, avea inima zdrobită. În tren, în drum spre casă, stând lângă bărbatul pe care îl iubea, Eunice îşi reţinea lacrimile, ştiind că nu va putea fi niciodată fata potrivită pentru Bomber. Nu va exista niciodată fata potrivită pentru Bomber. Dar erau prieteni, cei mai buni prieteni. Şi pentru Eunice, era infinit mai bine decât să nu îl aibă deloc în viaţa ei.

În timp ce amesteca sosul Bolognese în bucătărie, Bomber se gândea la conversaţia lor de mai devreme. Eunice era o femeie tânără, frumoasă, cu o inteligenţă feroce, o minte iute şi pricepută la foarte multe lucruri. Era de neconceput să nu fi fost niciodată curtată sau să nu îi fi plăcut niciodată de vreun tânăr anume.

- Te deranjează?

Gândi cu glas tare, mai degrabă decât să pună o întrebare. Părea ceva cam prea direct ca să întrebe.

- Ce să mă deranjeze?

Eunice apăru în uşă fluturând în aer o grisină, ca pe o baghetă de dirijor, şi sorbind dintr-un pahar de vin roşu.

- Că nu ai pe vreun tip chipeş cu o maşină sport roşie şi un apartament în Chelsea?

Eunice muşcă hotărâtă din capătul grisinei.

- De ce-aş avea nevoie de-aşa ceva, când vă am pe tine şi pe Douglas?

18

- Doamna nu o vrea înapoi.

Sunshine puse ceaşca şi farfuria înapoi pe masă, în faţa Laurei.

- Ar trebui să o păstrezi, pentru o cană bună de ceai.

Cana delicată din porţelan de os era aproape translucidă, pictată manual cu violete mov-închis, cu pete aurii. Laura îşi ridică privirea spre chipul serios al lui Sunshine, uitându-se în ochii ei căprui ca melasa. O luase

pe Sunshine în birou în dimineaţa aceea şi îi explicase, pe larg, conţinutul scrisorii lui Anthony.

- El a spus că noi ar trebui să avem grijă una de alta, zise aceasta.

Era prima oară când o văzuse pe Sunshine zâmbind. Curioasă şi pusă pe treabă, ea mânuia obiectele din birou fără să ceară permisiunea, dar cu o blândeţe şi un respect care l-ar fi încântat pe Anthony la fel de mult pe cât o consola pe Laura. Ţinea fiecare obiect în mâinile ei moi, de parcă era un pui de pasăre ce avea o aripă ruptă. Atenţia Laurei se întoarse spre cana şi farfuria cu eticheta lor de carton. Era ciudat că o persoană pierduse aşa ceva.

- Dar asta nu ştim, Sunshine. Nu ştim cui a aparţinut.

Convingerea lui Sunshine era de nestrămutat.

- Eu ştiu. Era doamna şi nu o vrea înapoi.

Cuvintele ei erau rostite fără nicio urmă de aroganţă sau superioritate. Pur şi simplu afirma un lucru.

- Dar de unde ştii?

Sunshine luă ceaşca şi o duse la piept.

— Simt asta. Nu gândesc în cap, doar simt. Puse ceaşca înapoi pe farfurie. Şi doamna a avut o pasăre, adăugă ea.

Laura oftă. Soarta lucrurilor pierdute atârna pe umerii ei, grea, ca hainele unui om care se îneacă. Anthony o alesese pe ea drept succesoare şi era mândră şi recunoscătoare, dar şi îngrozită să nu-l dezamăgească şi, dacă ceaşca şi farfuria puteau fi trecute cu vederea, ei bine „sentimentele” lui Sunshine păreau mai mult s-o încurce decât s-o ajute.

Ceaşcă şi farfurie de porţelan de os.

Găsite pe o bancă în grădinile publice Riviera, pe 31 octombrie…

Eulália se agită în sfârşit pe fotoliul său, privind împrejurimile prin ochii înceţoşaţi de vârstă. Descoperind că-i erau familiare, iar ea mai degrabă vioaie decât moartă, un zâmbet larg îi străbătu chipul ridat şi închis la culoare, scoţând la iveală dinţii încă albi.

„Domnul fie lăudat pentru încă o zi de partea asta a porţilor Raiului”, se gândi ea. „Şi blestemat fie”, pentru că artrita îi săgeta dureri prin oasele subţiri, când încercă să se ridice. Era vie, dar vioaie în mod sigur nu. În ultima vreme dormea în fotoliul său, la parter. Etajul de deasupra devenea cu repeziciune un teritoriu de necucerit. Motiv pentru care avea să se mute. Se numea găzduire supravegheată. Ea îi spunea predare. Fluturase învinsă steagul abandonului. Era ceva de neevitat. O cameră cu toaletă, o sală comună de zi, o bucătărie comună şi mâncare pregătită, dacă voiai. Husă de plastic pentru saltea, în caz că udai patul. Eulália înainta spre bucătărie, punându-şi papucii şi apucând bastoanele de sprijin ca un schior bătrân. Ibricul era pe foc şi plicul de ceai în cană, deschise uşa din spate şi lăsă să bată soarele. Pe vremuri fusese mândră de grădina ei. O aranjase şi sădise, o hrănise şi îngrijise toţi aceşti ani. Dar acum crescuse peste puterile ei, ca un adolescent neascultător, şi devenise sălbatică. Coţofana apăru la picioarele ei, imediat ce se deschise uşa. Era una din zilele în care nu-i stăteau bine penele, o ciondăneală cu pisica de alături, probabil. Dar ochii îi erau strălucitori în timp ce ciripea încet spre Eulália şi-şi înclina capul dintr-o parte în alta.

- Bună dimineaţa, Rossini, prietene – era mica lor glumă – bănuiesc că vrei micul dejun.

El ţopăi în bucătărie în spatele ei şi aşteptă răbdător ca ea să scoată o mână de stafide dintr-o cutie de pe raft.

- Ce te-ai face fără mine? întrebă ea în timp ce aruncă nişte stafide pe podeaua bucătăriei. Pasărea le ciuguli imediat şi se uită la ea, cerând mai mult.

- Acum afară, prietene, spuse ea, împrăştiind restul de stafide lângă pragul uşii.

Îşi luă ceaiul înapoi în sufragerie, înaintând agale cu un singur baston şi se lăsă încet în fotoliu. Camera era plină de obiecte drăguţe, ornamente şi bibelouri ciudate şi minunate. Eulália fusese o coţofană toată viaţa, înconjurându-se de lucruri strălucitoare şi sclipicioase, scânteietoare şi catifelate, magice şi macabre. Dar acum

sosise vremea să renunţe la ele. Acestea erau comorile ei şi urma să le decidă soarta. Nu le putea lua cu ea, dar nici nu putea suporta gândul ca obiectele ei preţioase să fie adunate de vreun şofer de dubă pe nume Dave – „Debarasări de case: nicio misiune nu e prea complicată sau prea simplă”. În plus, unele dintre obiecte o puteau băga în bucluc. Unele dintre ele nu erau tocmai… legale. Ei bine, nu aici, oricum. În dulapurile ei erau schelete. La propriu.

Se făcuse aproape miezul zilei până când umpluse căruciorul de cumpărături cu obiectele alese. Mâinile ei fragile, reanimate după ce au fost puse la treabă, se mişcau mai liber acum, când se îndrepta spre grădinile publice de lângă parc. Avea să dăruiască obiectele. Le va lăsa acolo unde alţii le vor găsi;

oricâte lucruri putea să ducă în căruciorul ei. Iar pe restul, nimeni nu le va avea. Era o zi de şcoală, iar parcul şi grădinile erau goale, cu excepţia câtorva oameni care îşi plimbau câinii şi a unui biet suflet nefericit care încă dormea în chioşc. Eulália trecu neobservată când aşeză patru globuri de zăpadă, un craniu de iepure şi un ceas de buzunar de aur pe micul perete care încercuia fântâna ornamentală. Mai departe, în parc, două sfeşnice de biserică, din argint, o nevăstuică împăiată şi o proteză dentară placată cu aur fură ascunse în nişele statuii ce comemora războiul.

Pe treptele de lângă iaz fură lăsate un penis de porc mumificat şi o cutie muzicală poleită din Paris, iar păpuşa mireasă de porţelan cu orbitele goale, pe un scaun de leagăn pentru copii. În grădini, globul de cristal se legăna într-o baie de piatră pentru păsări şi gambeta stătea în vârful cadranului solar.

Bolul de abanos pentru blesteme fu plasat la poalele unui sicomor ale cărui frunze alcătuiau un caleidoscop de stacojiu, portocaliu şi galben. Şi continuă astfel până când, aproape golit, căruciorul sălta în spatele ei pe roţile jucăuşe. Se aşeză pe banca de lemn cu faţa spre parc şi oftă adânc, mulţumită. O treabă bine făcută – aproape.

Obiectul final, de pe banca de lemn de lângă ea, era un set cu ceaşcă şi farfurie din porţelan de os, pictat cu auriu şi violete. O făcu să tremure unda de şoc a unei explozii produse la două străzi distanţă, care ucise un poştaş şi răni grav un trecător. O pală groasă de fum se ridică spre cerul de după-amiază într-o coloană întunecată şi Eulália zâmbi, amintindu-şi că lăsase gazul deschis.

*

— Porneşte focul sub ibric, ceaiul în ceainic, laptele în cană. În bucătărie, Laura zâmbi în timp ce Sunshine vorbea singură rostind paşii pregătirii ceaiului, aşa cum făcea mereu, cu orice sarcină care necesita concentrare. Se auzi un ciocănit la uşa din spate şi, fără să aştepte un răspuns, Freddy intră. Laura îl sunase seara trecută ca să îi spună că îşi putea păstra slujba, dacă voia şi ca să îl invite la ea în bucătărie, pentru ceai, în loc să îl bea singur, în grădină, cum făcea de obicei. Imediat după înmormântare el plecase, iar pe atunci situaţia de la Padua era încă incertă.

Fu şi ea surprinsă când lansă invitaţia, dar se gândi că pe măsură ce intra mai mult în contact cu el, va fi mai puţin stânjenită în prezenţa lui. Pentru că nu se putea abţine să nu îl considere tot mai atrăgător.

- Două cuburi de zahăr, te rog, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Sunshine, care roşi puternic, găsind deodată ceva fascinant de privit pe lingura pe care o ţinea.

Laura ştia ce simte. Era ceva care te intriga la acest bărbat laconic care îngrijea grădina cu atâta atenţie şi îndeplinea multe alte sarcini tăcut şi eficient. Nu aflase mai nimic despre viaţa lui dincolo de Padua, el se destăinuia prea puţin, iar ea încă nu îşi făcuse curaj să întrebe. Dar o să lucreze la asta, îşi promise singură. El întrebă doar ce avea de făcut şi de biscuiţi.

- Freddy, ea este Sunshine, noua mea prietenă şi asistentă. Sunshine, acesta este Freddy.

Sunshine îşi desprinse privirea de la lingură şi încercă să îl privească pe Freddy în ochi.

- Bună, Sunshine. Cum îţi merge?

- Cum merge ce? Am nouăsprezece ani şi sindrom dom[11].

Freddy zâmbi.

- Eu am treizeci şi cinci şi trei sferturi şi sunt Capricorn.

Sunshine puse o ceaşcă de ceai în faţa lui Freddy şi apoi cana cu lapte şi bolul de zahăr. Apoi o linguriţă şi o farfurie de biscuiţi. Iar după aceea o furculiţă, o sticlă de detergent lichid, o pungă de fulgi de porumb şi un tel. Şi o cutie de chibrituri. Pe chipul frumos al lui

Freddy se ivi încet un zâmbet, ce scoase la iveală un set de dinţi albi, perfecţi. Zâmbetul se transformă într-un râset profund, gutural. Oricare ar fi fost testul lui Sunshine, el îl trecuse. Se aşează lângă el.

- Sfântul Anthony i-a lăsat Laurei toate obiectele pierdute şi noi trebuie să le înapoiem oamenilor potriviţi. Cu excepţia farfuriei şi ceştii.

- Serios?

- Da. Să-ţi arăt?

- Nu azi. Mai întâi, îmi termin ceaiul şi detergentul lichid şi apoi trebuie să plec pentru că am ceva de făcut. Dar data viitoare când vin aici, rămâne stabilit.

Sunshine aproape că zâmbi. Laura începea să se simtă puţin în plus.

- Anthony a fost într-adevăr un om foarte bun, Sunshine, dar strict vorbind, nu a fost un sfânt. Freddy îşi goli ceaşca.

- Ei bine, ar fi putut să fie. Nu ai auzit niciodată de Sfântul Anthony din Padua, Patronul Sfânt al Obiectelor Pierdute? întrebă Sunshine.

Laura clătină din cap.

- Nu te păcălesc. E adevărat. Am cinci ani la şcoala de duminică, adăugă el, ca o justificare.

Sunshine zâmbi triumfătoare. Acum avea doi prieteni.

11 Sindrom Down. Sunshine stâlceşte cuvintele şi pronunţă în loc de „Down Syndrome“ „dome sindrome“. (n.red.)

19

Laura se dezbără de vechea ei viaţă. Urma să fie o misiune foarte complicată. Aruncă o cutie plină de gunoaie în container şi trânti capacul, stârnind un nor de praf şi murdărie. Sortase ultimele lucruri pe care le adusese cu ea din apartament, multe din ele nedespachetate de când se mutase din casa în care locuise cu Vince. Se gândi că, dacă nu avusese nevoie de ele în ultimii aproximativ şase ani, cel mai probabil nu va avea nici acum. Centrul local de donaţii ar fi primit cu plăcere o parte din „gunoaiele" ei, dar asta presupunea un drum până în oraş pe care Laura nu era dispusă să îl facă. „Sunt prea ocupată pentru asta acum", încercă să se justifice. Nici nu-şi duse bine la capăt gândul, că se simţi plină de vinovăţie, amintindu-şi de scrisoarea lui Anthony: *există o lume în afara casei Padua şi merită s-o vizitezi din când în când*. În altă zi, îşi promise ea.

Cu mâinile îşi şterse murdăria de pe faţă, apoi şterse mâinile pe jeanşi. Doamne, ce murdară era, trebuia să facă un duş.

- Bună. Lucrezi aici?

Întrebarea venea din partea unei blonde cu picioare lungi, care apăru pe aleea de lângă casă în jeanşi mulaţi şi pantofi roz pal de piele întoarsă, accesorizaţi cu curele în stil Gucci, ce se potriveau perfect cu puloverul ei de caşmir. Expresia uimită a Laurei o făcu pe tânăra femeie să presupună că era fie străină, fie vreo femeie simplă sau surdă. Încercă din nou, vorbind foarte rar şi puţin cam tare:

- îl caut pe Freddo – îngrijitorul.

Din fericire, acesta apăru în carne şi oase în grădină, cărând o ladă de lemn cu cartofi proaspăt culeşi, pe care o lăsă la picioarele Laurei.

- Dragul de Freddo!

Tânăra femeie îi încolăci braţele în jurul gâtului şi îl sărută entuziasmată pe buze. Freddy se desprinse cu blândeţe şi o luă de mână.

- Felicity, ce cauţi aici?
- Am venit să îmi scot iubitul la prânz.

Freddy zâmbi. Părea puţin stânjenit.

- Felicity, ea este Laura. Laura, ea este Felicity.
- Aşa se pare.

Laura încuviinţă, dar nu îi oferi mâna, şi bine făcu, pentru că Felicity nu avea obiceiul să dea mâna cu „servitorii”. Fericitul cuplu plecă braţ la braţ, iar Laura duse cartofii în bucătărie, trântind lada pe masă.

- Obrăznicătură enervantă! se răsti ea. Arăt de parcă aş lucra aici?

Zărindu-se în oglinda din hol, Laura fu nevoită să-şi schimbe părerea. Cu părul ciufulit şi legat cu o bandană cu buline, cu faţa plină de murdărie şi un tricou larg, fără formă, arăta ca o menajeră ceva mai modernă.

- La naiba!

Urcă în grabă la etaj şi făcu un duş lung şi fierbinte, dar apoi, cât stătu pe pat înfăşurată într-un prosop, fu limpede că apa nu reuşise să îi spele decât murdăria, nu şi furia. Era geloasă. Îi era extrem de greu s-o recunoască, dar aşa era. Se enervase cu adevărat văzând-o pe femeia aia groaznică sărutându-l pe Freddy. Laura ridică sprâncenele zărindu-şi propria reflexie în oglinda mesei de toaletă şi zâmbi timid.

- *Aş putea* să ies la prânz dacă vreau.

Asta era. Urma să *iasă în oraş* la prânz. Anthony voise ca ea să iasă şi aşa va face. Azi. Chiar acum.

The Moon is Missing era un pub pentru ieşirile de zi cu zi, ce se dorea un local select. Proximitatea faţă de biserica Sf. Luca făcuse din acesta un local popular în rândul celor care voiau să bea ceva, după înmormântări sau să-şi potolească stomacul, înainte de nunţi. Laura comandă un whisky cu apă minerală şi „cod servit cu felii de cartofi King Edwards tăiaţi manual şi un sos tartar light” şi se aşează într-unul dintre separeurile aliniate de-a

lungul peretelui din faţa barului. Curajul o părăsise aproape imediat ce ieşise din casă şi ceea ce voise a fi un moment de recreere, devenise mai degrabă ceva ce trebuia îndurat, ca o vizită la dentist sau un drum prin traficul aglomerat într-o oră de vârf. Laura era bucuroasă că sosise suficient de devreme cât să prindă un separeu şi că nu uitase să-şi ia o carte în spatele căreia să se ascundă, în caz că încerca să intre cineva în vorbă cu ea. În drum spre pub îi trecuse prin minte că Freddy şi lipicioasa Felicity ar putea să ia prânzul în acelaşi loc, dar, deşi gândul o îngrozea, era prea încăpăţânată ca să se întoarcă. Aşa că iat-o aici, bând în mijlocul zilei, ceva nemaivăzut, şi prefăcându-se că citeşte o carte de care nu era interesată cu adevărat, în timp ce aştepta un prânz pe care nu îl voia cu adevărat. Toate astea ca să îşi demonstreze ceva sieşi şi ca să nu îl dezamăgească pe Anthony. Şi când te gândeşti că putea fi acasă, curăţând cuptorul… Chiar şi ea zâmbi la cât era de ridicolă.

Pubul se umplea şi chiar când chelneriţa îi aduse porţia de peşte şi cartofi, separeul de lângă Laura fu ocupat de un grup de oameni agitaţi şi vorbăreţi, ce-şi dădeau jos paltoanele şi îşi aranjau pungile de cumpărături. Când noii ei vecini începură să citească din meniu cu voce tare, Laura recunoscu vocea înaltă a lui Marjory Wadscallop, acompaniată de soprano-ul tremurat al lui Winnie Cripp. Hotărându-se să ia două „supe cu poussin şi portobello”, cele două ciocniră paharele de gin şi apă tonică şi începură să discute despre producţia *Blithe Spirit,* piesa pe care o repeta acum grupul lor de teatru de amatori.

- Desigur, tehnic vorbind sunt mult prea tânără ca să o joc pe Madame Arcati, spuse Marjory, dar rolul cere o actriţă de compoziţie şi de mare subtilitate, deci presupun, având în vedere personajele pe care le-a avut la dispoziţie Everard, că am fost singur ra alegere posibilă.

- Da, sigur că ai fost, dragă, aprobă Winnie, iar Gillian este o profesionistă desăvârşită când vine vorba de

costume şi machiaj, aşa că o să te facă să arăţi bătrână imediat.

Marjory nu era sigură dacă să fie încântată de asta sau nu.

- Ei bine, arată absolut ca o „profesionistă", la cât machiaj poartă de obicei, răspunse ea răutăcios.

- Reao! chicoti Winnie şi apoi tăcu vinovată când chelneriţa aduse supele de pui şi ciuperci însoţite de un „sortiment de chifle tradiţionale".

Urmă o pauză de tăcere, în timp ce îşi condimentau supele şi îşi ungeau pâinea cu unt.

- Am ceva emoţii să o joc pe Edith, mărturisi apoi Winnie. Este cel mai mare rol pe care l-am avut până acum şi sunt foarte multe replici de ţinut minte, pe lângă faptul că trebuie să duc băuturile şi să tot intru şi să ies.

- Vrei să spui „joc de scenă" şi „trac", Winnie. Este foarte important să folosim terminologia corectă. Marjory luă o îmbucătură mare din chifla cu seminţe şi o mestecă atent înainte să continue. Nu mi-aş face prea multe griji, dragă. Până la urmă, Edith este doar o cameristă, aşa că nu va trebui să joci prea mult.

Laura îşi termină masa şi ceruse nota. Chiar când îşi aduna lucrurile să plece, îi atrase atenţia menţionarea unui nume cunoscut.

- Sunt sigură că Geoffrey va fi un Charles Condomine extrem de potrivit, dar în tinereţea lui, Anthony Peardew ar fi fost ideal pentru rol, înalt, brunet, chipeş şi atât de fermecător.

Vocea lui Marjory căpătă un ton aproape melancolic.

- Şi a fost şi scriitor în viaţa reală, adăugă Winnie.

Marjory încercă să scoată cu limba o sămânţă, care i se blocase sub placa dentară. După ce reuşi, continuă:

- Pare destul de ciudat totuşi că a lăsat totul acelei menajere înţepate, Laura.

- Mmmn. E destul de ciudat, aşa e. Winnie se da mereu în vânt după o repriză de bârfă deşănţată la prânz. Mă întreb oare dacă nu se întâmpla ceva şi mai *ciudat* între ei

acolo, adăugă ea plină de înţeles, încântată de vorbele cu dublu sens.

Marjory goli restul de gin cu apă tonică şi făcu semn chelneriţei să îi mai aducă unul.

- Ei bine, cred că ea-i mai făcea şi altele, pe lângă ştersul prafului şi dat cu aspiratorul.

Laura intenţionase să treacă pe lângă ele fără să fie văzută, dar acum se întoarse şi le înfruntă cu un zâmbet larg.

- *Fellatio*zâmbi ea. În fiecare vineri.

Şi, fără să mai rostească un cuvânt, ieşi afară.

Winnie se întoarse spre Marjory cu o expresie încurcată.

- Ce va să zică, dragă, asta?

- E în italiană, spuse Marjory, ştergându-se la gură cu un şerveţel. Am auzit odată, într-un restaurant.

Felaţie (eng., n. red.)

20

Sunshine aşeză acul patefonului pe discul negru ce se învârtea şi acesta răspândi în aer tonalităţile melodioase ale Ettei James, fierbinţi şi bogate ca boiaua afumată. În bucătărie, Freddy stătea la masă, iar Laura pregătea sandviciuri pentru prânz.

- Are gusturi foarte bune, înclină Freddy capul în direcţia de unde venea muzica.

Laura zâmbi.

- Alege muzică pentru momentul în care vom împrăştia cenuşa lui Anthony. Spune că este ca în filmul în care câinele primeşte un os, iar ceasurile se opresc deoarece Sfântul Anthony a murit, dar va fi împreună pentru totdeauna cu Therese. Ea îi spune „Doamna florilor”. Habar n-am despre ce-i vorba.

Tăie castravete în felii aproape transparente şi scurse o conservă de somon.

- Vrea să ţină şi un discurs, deşi nu sunt sigură că vom înţelege ceva din el.

- Sunt sigur că o să fie bine. Freddy întoarse o linguriţă care stătea pe masă. Are doar un fel al ei de a se exprima, asta e tot. Cunoaşte cuvintele pe care le folosim cu toţii, dar bănuiesc că îi plac mai mult ale ei.

Laura linse o bucăţică de unt ce-i rămăsese pe deget. Nu era obişnuită să poarte conversaţii cu Freddy. Felul lui de a se exprima era de obicei o combinaţie de dat din cap, ridicat din umeri şi mormăieli. Dar cu Sunshine n-avea încotro. Cu privirea-i serioasă şi vocea ei potolită, subţire, scotea cuvintele de la el ca un îmblânzitor de şerpi.

- Dar nu îşi face viaţa mai grea, încercând să fie altfel decât...

Laura se opri din vorbit şi încercă să-şi alunge asta din minte, vrând să nu pară că discriminează. Freddy îi cântări cuvintele cu atenţie, fără s-o judece.

- Altfel decât oamenii „normali”, vrei să spui?

Era rândul Laurei să ridice din umeri. Nu ştia de fapt ce voia să spună. Ştia că Sunshine îşi făcuse puţini prieteni la şcoală şi că fusese luată peste picior fără milă de adolescenţii ăia derbedei care-şi făceau veacul prin parc bând cidru ieftin, vandalizând leagănele şi făcând sex. Ei erau normali? Şi dacă erau, de ce trebuia Sunshine să încerce să fie ca ei? Freddy ţinu linguriţa în balans, pe vârful degetului arătător. Laura se întoarse la sandviciuri şi începu să le taie în triunghiuri, cu gesturi mecanice. Acum el o să o creadă vreo... O ce? Bigotă? Idioată? Poate că era. Cu cât îl vedea mai des pe Freddy, cu atât punea mai mult preţ pe părerea lui. Ideea de a-l pofti să-şi petreacă pauzele în bucătărie, ca relaţia lor să devină mai relaxată, nu fusese chiar un succes, dar timpul petrecut împreună era partea din zi pe care o aştepta cel mai mult.

Freddy aşeză cu grijă linguriţa în faţa lui şi se lăsă pe spătar, legănându-se pe două dintre picioarele scaunului.

Ea încercă să-şi înfrâneze pornirea de a-i spune să stea frumos la masă.

- Cred că e un fel de camuflaj – reveni pe toate cele patru picioare ale scaunului – felul în care vorbeşte. Este

ca un tablou de Jackson Pollock[12]. Sunt atâtea pete şi stropi de vopsea, încât, dacă unul din ele se întâmplă să fie din greşeală, nimeni nu-şi poate da seama. Dacă Sunshine greşeşte vreun cuvânt, nu vom şti niciodată. Clătină din cap, zâmbind. Este genială.

În clipa aceea, geniul intră în bucătărie pentru masa de prânz. Laura se gândea încă la ce spusese Freddy. Era ceva neaşteptat ca un grădinar să folosească arta lui Jackson Pollock drept metaforă lingvistică, o nouă perspectivă interesantă asupra tipului de om care era în realitate. Asta o făcu pe Laura mai dornică şi mai hotărâtă să afle mai multe.

- Că veni vorba, i se adresă Freddy Laurei. Filmul este *Patru nunţi şi o înmormântare.*

Sunshine zâmbi şi se aşeză lângă cel mai nou prieten al ei.

După prânz se duseră cu toţii în birou. Sunshine ardea de nerăbdare să îi arate lui Freddy muzeul lui Anthony cu lucruri pierdute, iar Laura se gândea să îl întrebe dacă n-are cumva vreo idee strălucită despre cum ar putea să le înapoieze proprietarilor lor de drept. De fiecare dată când intra în birou, Laurei i se părea că încăperea e şi mai aglomerată, mai puţin spaţiu, mai multe obiecte. Iar ea se simţea mai mică, se micşora, se scufunda. Rafturile păreau să geamă, ameninţau cu prăbuşirea, iar sertarele scârţâiau, pe cale să se deschidă şi să se reverse. Se temea că va fi îngropată într-o avalanşă de obiecte pierdute. Pentru Sunshine camera era ca un cufăr cu comori. Mângâia, ţinea şi îmbrăţişa obiectele, vorbind încet ca pentru sine – sau poate chiar cu obiectele – şi citea etichetele cu o încântare evidentă. Freddy fu uimit pe bună dreptate.

- Cine s-ar fi gândit? şopti el, privind ce era în jur. Aşadar, de aia avea mereu geanta la el.

Lumina slabă de octombrie încerca să pătrundă prin stratul de flori şi frunze al perdelelor, iar camera era întunecată şi plină de umbre. El trase draperia, stârnind o

12 Cunoscut pictor american, exponent al expresionismului abstract (n.red.)

ploaie de fire strălucitoare de praf ce invadară camera ca nişte meteoriţi.

- Să facem puţină lumină peste lucruri, nu?

Sunshine îi prezentă ce se afla în jur, ca un curator ce descrie cu mândrie o colecţie de artă de calitate. Îi arătă nasturi şi inele, mănuşi, ursuleţi de pluş, un ochi de sticlă, bijuterii, o piesă de puzzle, chei, monede, jucării de plastic, pensete, patru seturi de proteze dentare şi un cap de păpuşă.

Iar ăsta era conţinutul unui singur sertar. Ceaşca de culoare crem cu farfurioară, pictată cu violete, era încă pe masă. Sunshine o luă şi i-o întinse lui Freddy.

- E drăguţă, nu-i aşa? Doamna nu o vrea înapoi, aşa că Laura o să o păstreze pentru o ceaşcă bună de ceai.

Laura vru să o contrazică, dar pe chipul lui Sunshine se citea atâta siguranţă, încât Laura îşi înghiţi cuvintele.

- Atunci o vei lua tu.

Când Laura luă de la el ceaşca şi farfuria, degetele lui îi atinseră uşor mâna, iar el îi susţinu privirea pentru o clipă, înainte să se întoarcă şi să se aşeze pe scaunul lui Anthony.

- Şi o să încerci să înapoiezi toate astea, spuse el, arătând cu braţul spre restul camerei, să le dai înapoi oricui aparţin?

Tonul lui echilibrat nu includea nicio aluzie la enormitatea misiunii.

- Cam asta ar fi ideea, răspunse Laura.

Sunshine fu distrasă de un obiect care căzuse din sertarul pe care îl deschisese. îl luă de pe jos, dar îl scăpă imediat la loc, urlând de durere.

Mănuşă de damă, piele bleumarin, mâna dreaptă.

Găsită pe peticul de iarbă de la poalele Cow Bridge.

23 decembrie…

Era o vreme aspră. Prea frig pentru zăpadă. Rose ridică privirea spre cerul întunecat tapetat cu stele şi cu o lună îngheţată, pătrunzătoare. Mergea repede de douăzeci de minute, dar picioarele îi erau amorţite şi degetele îngheţate. Era prea tristă ca să plângă. Aproape că

ajunsese. Din fericire, nu treceau maşini, nu era nimeni care să-i distragă atenţia sau să intervină. Era prea târziu ca să intervină. Aici, acum. Acesta era locul.

Peste pod şi apoi urma doar un mal puţin adânc, ierbos. Îşi scoase o mănuşă şi apoi fotografia din buzunar. Sărută faţa care îi zâmbea. Era prea întuneric ca s-o poată vedea, dar ştia că era acolo.

- Mămica te iubeşte. Jos, pe panta ierboasă, mâna ei fără mănuşă strânse iarba îngheţată, ascuţită ca lama. La poalele podului era piatră.

- Mămica te iubeşte, şopti ea din nou, în timp ce luminile îndepărtate străpungeau întunericul şi şinele de tren începură să tremure. Viaţa e prea grea.

- Viaţa e prea grea. Doamna a murit.

Sunshine tremura în timp ce încerca să explice.

Freddy o trase spre el şi o îmbrăţişa strâns.

- Cred că ai nevoie de o ceaşcă bună de ceai.

El o prepară, sub supravegherea strictă a lui Sunshine. După două ceşti de ceai şi un Jammie Dodger, ea încercă să le povestească mai departe.

- O iubea pe fetiţă, dar doamna era foarte tristă, explică ea cât de bine putu.

Laura deveni neobişnuit de neliniştită.

- Sunshine, poate ar fi mai bine dacă nu ai mai intra în birou.

- De ce?

Laura ezită. O parte din ea nu voia ca Sunshine să se implice prea tare. Ştia că era egoistă, dar era disperată să găsească o cale de a-l face pe Anthony şi, poate, chiar şi pe părinţii ei mândri de ea. Postum, desigur. Era şansa ei de a face în sfârşit ceva corect şi nu voia ca nimic să-i abată atenţia de la asta.

- în caz că sunt acolo alte lucruri care să te supere.

Sunshine dădu hotărâtă din cap.

- Sunt bine acum.

Laura nu păru convinsă, dar Sunshine avea ceva de spus.

- Dacă nu eşti niciodată trist, de unde ştii cum e fericirea? întrebă ea. Şi apoi, toată lumea moare.

- Cred că ţi-a dat mat aici, murmură Freddy.

Laura îşi recunoscu înfrângerea cu un zâmbet ezitant.

- Dar, continuă Freddy, cred că am exact ce trebuie ca să te înveseleşti. Am un plan.

21

Sunshine aştepta în picioare lângă cadranul solar, o prezenţă solemnă într-o haină roz de doc şi cizme argintii de baseball, cu paiete. După-amiaza târzie de octombrie era pe sfârşite, iar orizontul era pătat de apusul roşiatic ce se prefigura. La semnul lui Sunshine, Freddy porni muzica şi îşi ocupă locul lângă Laura, ca să înainteze pe „culoarul" mărginit de lumânări strălucitoare, spre locul în care Sunshine aştepta să înceapă ceremonia. Freddy ţinea cenuşa lui Anthony, aşezată într-o urnă simplă de lemn, iar Laura ducea o cutie frumoasă de carton cu confetti, petale de trandafiri şi fotografia lui Therese din camera de la grădină. Laura încercă să-şi stăpânească un chicot de râs în timp ce mergea agale, cât de încet putea, pe acompaniamentul inevitabil al lui Al Bowlly.

Sunshine planificase totul până la ultimul detaliu. Gramofonul fusese aşezat astfel încât Freddy să îl poată manevra prin fereastră, iar confetti şi lumânările cu miros de trandafiri fuseseră comandate special. Sunshine voise iniţial să aştepte până când vor înflori din nou trandafirii, dar Laura nu putea să suporte gândul ca urna cu cenuşă lui Anthony să mai stea pe raft încă nouă luni. Nu îl mai putea ţine departe de Therese. Lumânările cu miros de trandafiri şi confetti fuseseră un compromis la care cu greu făcuse rabat. Freddy şi Laura ajunseseră la Sunshine chiar când domnul Bowlly cânta ultimul vers şi ea ascultă cu adevărat cuvintele melodiei, poate pentru prima oară.

Părea scrisă pentru Anthony şi Therese. Sunshine lăsă să treacă o pauză suficient de lungă cât să dea o notă de dramatism, înainte să consulte foaia de hârtie pe care o strângea în mâini.

- Iubiţi îndureraţi, ne-am adunat aici în văzul Domnului şi în virtutea acestei situaţii, pentru a-i uni împreună pe acest om, Sfântul Anthony – bătu în capacul urnei – şi pe această femeie, Doamna Florilor – făcu un gest spre fotografie, ţinând palma în sus – în sfânta călătorie, spre starea onorabilă. Sfântul Anthony o ia pe Doamna Florilor să îi fie soţie de drept, să fie a lui din această zi înainte, la bine şi la rău, în bogăţie sau sărăcie, să o iubească şi să o slăvească până când moartea va începe. Şi totul rimează, adăugă mândră ca pentru sine.

Se opri din nou, de data asta îndeajuns ca pauza să devină aproape stânjenitoare, dar, fără îndoială, cu intenţia de a sublinia solemnitatea evenimentului.

- Ţărână din ţărână, cenuşă din cenuşă, cioc-poc. Major Tom e o maimuţă. Putem fi eroi chiar şi pentru o zi.

Ea se aplecă în faţă şi le spuse lui Freddy şi Laurei în şoaptă, teatral:

- Acum tu arunci cenuşa, iar tu arunci cu confetti, iar apoi adăugă, ca şi cum i-ar mai fi venit un gând: Urmaţi-mă!

Porniră într-o procesiune ciudată, mărşăluind prin grădina de trandafiri, conduşi de Sunshine înainte şi înapoi printre tufişurile dezolante, ce-şi pierduseră podoaba din vară şi deveniseră o grămadă de frunze galbene, ofilite, ce se agăţau de ei cu încăpăţânare. Freddy o urmă pe Sunshine, golind urna cât de delicat putu, iar Laura, în spatele lui, încercă să nu se gândească la nimic în timp ce împrăştia confetti pe poteca subţire şi gri pe care o formaseră rămăşiţele lui Anthony. „Împrăştierea cenuşii” îi păruse mereu Laurei un act diafan, dar în realitate, se gândi, semăna mai mult cu golirea unui sac de aspirator. Când urna fu golită în cele din urmă, Sunshine îşi consultă din nou foaia de hârtie.

- El a fost nordul, sudul, estul şi vestul ei, săptămâna ei de lucru şi haina de duminică. Ea a fost luna şi stelele şi cântecul lui preferat, au crezut că dragostea lor va dura pentru totdeauna: nu s-au înşelat.

Freddy îi făcu cu ochiul, zâmbind larg.

- Şi totul rimează, îi şopti el.

Sunshine nu se lăsă distrasă.

- Vă declar acum soţ şi soţie. Cei pe care Dumnezeu şi Sunshine i-a unit împreună, niciun om să nu le fure împlinirea.

Ea încuviinţă spre Freddy, care se îndreptă spre gramofon.

- Şi acum este momentul pentru primul dans al mirilor.

Pe fundalul soarelui ce apunea, pictând gheaţa albastră a cerului în stacojiu, şi-al cântecului unei mierle, ce avertiza apropierea unei pisici tărcate, se auzi Etta James declamând *At Last.*

Când ultima notă se topi în aerul răcoros, Laura privi spre Freddy. El se uita direct spre ea şi, când ochii li se întâlniră, zâmbi. Laura merse să adune lumânările. Dar Sunshine nu terminase cu totul. Îşi scutură foaia de hârtie şi îşi drese glasul:

- Eu sunt învierea şi lumina, a spus Domnul, cel care crede în mine, deşi e mort, va trăi totuşi. Şi acum, noapte bună din partea mea şi din partea lui.

În noaptea aceea, când Laura se duse la culcare, camera îi păru cumva diferită. Poate era mai cald. Sau poate era doar vinul pe care îl băuse cu Freddy şi Sunshine, pentru a sărbători reuniurea lui Therese şi Anthony. Lucrurile de pe masa de toaletă erau toate în ordine şi micul ceas albastru se oprise ca de obicei la 11.55. îl întoarse pentru ca a doua zi să se poată opri la aceeaşi oră, trase draperiile şi se întoarse ca să se bage în pat.

Pe cuvertură erau petale de trandafiri şi confetti.

22

Eunice

1987

Bette păşea la mică distanţă în faţa lor, cercetând parcul în căutarea unor nepoftiţi. Din când în când se

întorcea să verifice dacă o urmau ascultători, pe faţă zărindu-i-se o încruntare comică. Fusese botezată după starul de cinema cu care semăna enervant de mult, dar ajunseseră să îi spună Baby Jane, după unul dintre cele mai memorabile personaje ale actriţei.

Bomber rămăsese împietrit după moartea lui Douglas. Ţinuse micul câine în braţe mult timp după ce acesta-şi dăduse ultima suflare ce consemna „sfârşitul" şi după ce blana lui moale devenise rece şi ciudată la atingere. Eunice izbucnise în lacrimi, cuprinsă de durere, dar Bomber rămăsese ţeapăn şi nu vărsase o lacrimă, de parcă un nor cenuşiu de jale se abătuse peste el şi îi sufoca lacrimile. Resimţeau încă prezenţa lui Douglas în birou, ceea ce le provoca durere, în fiecare zi. Echipa lor se împuţinase cu unul, iar o gogoaşă rămăsese în plus, dar Eunice încercă să meargă înainte, la început pe pilot automat, dar, cu toate astea, înainte. Bomber era la pământ, epuizat. Băuse ca să-şi aline amarul şi acum dormea ca să îşi revină.

În final, un singur om fu în stare să-i ajungă la suflet. Greu de spus cine se îndrăgostise mai tare de Tom Cruise, pe când acesta se fâţâia ţanţoş, pe motocicletă, în bar sau în avion, purtând ochelarii lui Ray-Ban. Bomber sau Eunice? Anul trecut văzuseră *Top Gun* trei seri la rând, când apăruse la Odeon. La trei săptămâni după ce murise Douglas, Eunice dăduse buzna în apartamentul lui Bomber cu ajutorul cheii ei de rezervă şi-l forţase să-şi dea fundul jos din patul în care jelea. Pe când stătea la masa din bucătărie, îi dădură în sfârşit lacrimile, care i se scurseră de pe faţă în cana de cafea neagră pregătită de Eunice, iar ea îl luă de mână.

— Doamne, cât de mult îi plăcea să se joace de-a avioanele cu tine, Bomber! Dar ar fi zburat oricum… şi fără tine. Chiar dacă n-ar fi fost pe placul lui, ar fi făcut-o totuşi.

A doua zi, Bomber intră în birou treaz, iar săptămâna următoare îşi făcu apariţia de la Adăpostul de Câini Battersea Baby Jane, un ghemotoc autoritar de blană

neagră şi aurie. Lui Baby Jane nu îi plăceau gogoşile. Prima oară când îi fusese oferită una, o adulmecase cu dispreţ şi se întorsese cu spatele. De parc-ar fi fost o tartă cu rahat. Lui Baby Jane îi plăceau spiralele vieneze. Avea gusturi scumpe, pentru un câine vagabond.

Cât timp micul mops adulmeca o pungă goală de cartofi din iarbă, Eunice îl privi şi aproape că îl recunoscu pe vechiul Bomber. Durerea i se citea încă în ochi şi pe obrajii traşi, dar afişa un zâmbet îngăduitor, iar umerii se dezbăraseră de poziţia neconsolată. Baby Jane n-avea să fie niciodată un înlocuitor pe deplin, dar era deja ceva care distrăgea atenţia, iar dacă va face ce-o taie capul, ca de obicei, va deveni un superstar cu drepturi depline, credea Eunice.

Ajunşi înapoi la birou, Eunice puse ibricul pe foc, iar Bomber sortă corespondenţa. Baby Jane se aşează pe perna ei, cu capul pe labele din faţă, pregătindu-se să ducă la capăt misiunea dificilă de a mânca o prăjitură. Când Eunice veni cu ceaiul, Bomber flutura în aer un volum subţire de povestiri scurte, care tocmai sosise de la o editură rivală.

- *Pierdut şi regăsit* de Anthony Peardew. Hmm, am auzit de asta. Se vinde destul de bine. Mă întreb de ce bătrânul Bruce mi-a trimis-o mie.

Eunice luă biletul ce însoţea coletul şi îl citi.

- Ca să îţi facă în ciudă, răspunse ea. „Bomber, citi ea, te rog să primeşti acest exemplar al colecţiei de mare succes, cu complimentele mele. Ai avut şansa, bătrâne, şi ai ratat-o!”

Bomber dădu din cap.

- Nu am idee despre ce vorbeşte. Dacă acest tip, Peardew, ne-ar fi trimis-o nouă mai întâi, am fi publicat-o. Şi-a dat cu prea mult fixativ. I-a otrăvit creierii.

Eunice luă cartea şi frunzări paginile. Numele autorului şi al cărţii iscară ca două bucăţi de cremene, o amintire vagă; un manuscris? Eunice îşi stoarse creierii pentru un răspuns, dar era ca şi cum ar încerca să prindă un peşte cu mana; chiar când credea că îl prinsese îi

aluneca din strânsoare. Baby Jane oftă teatral. Prăjitura ei era *en retard* şi era lihnită de foame. Eunice râse şi îi mângâie ridurile moi de catifea, de pe cap.

- Eşti aşa o divă, domnişoară! O să te îngraşi şi n-o să mai primeşti prăjituri. Doar alergat prin parc şi o bucată de ţelină, din când în când. Dacă ai noroc.

Baby Jane o privi rugător pe Eunice, cu ochii ca nişte nasturi negri, încadraţi de gene lungi şi închise la culoare. Funcţiona de fiecare dată. Îşi primi prăjitura. În sfârşit.

Telefonul sună chiar pe când se lingea pe bot, căutând optimistă urmele de cremă. Fiecare ţârâit era urmat de un lătrat impunător. De când sosise, Baby Jane îşi asumase rapid rolul de şefa şi conducea totul cu multă stricteţe. Bomber răspunse:

- Mamă.

El ascultă pentru o clipă. Eunice îi privi chipul şi îşi dădu imediat seama că nu erau veşti bune. Bomber se ridică în picioare.

- Vrei să vin la tine? Vin acum dacă vrei. Nu fi aiurită mamă, sigur că nu e nicio problemă.

Era despre Godfrey. Bunul, blândul, amuzantul domn Godfrey, pe care demenţa îl lăsase plutind în derivă. Era ca un vas maiestuos de război, ale cărui vele se subţiaseră şi se slăbiseră, care nu mai puica seta cursul singur, ci se lăsa în voia fiecărei furtuni şi rafale. Luna trecută reuşise să inunde casa şi să-i dea foc în acelaşi timp. Dăduse drumul la apă în cadă şi apoi uitase de ea, deoarece coborâse la parter să îşi usuce cămaşa, pe care o lăsase pe plita încinsă, înainte să plece în sat să cumpere un ziar.

Până când Grace se întorsese din seră, apa care curgea prin tavanul bucătăriei stinsese cămaşa care luase foc. Nu ştiuse dacă să râdă sau să plângă. Dar refuzase să accepte că avea nevoie de ajutor. Era soţul ei şi îl iubea. Promisese c-avea să-i fie alături de-ar fi „sănătoşi sau bolnavi”. „Până când moartea ne va despărţi”. Nu putea să şi-l imagineze într-un azil unde mobilierul de interior includea fotolii cu comode încorporate. Şi cu toate astea… De data asta, fugise. Ei bine, mai degrabă se rătăcise.

După o oră în care l-a căutat frenetic prin sat, Grace se întorsese acasă ca să sune la poliţie. Se întâlnise la poartă cu vicarul care, în drum spre un enoriaş, îl găsise pe Godfrey pe mijlocul drumului, ţinând pe umăr o mătură ca pe o puşcă şi purtând pe cap bereta roşie a lui Grace. Îi spusese reverendului Addlestrop că se întorcea la regimentul său, după o permisie de weekend.

Bomber puse receptorul la loc, cu un oftat resemnat.

- Vrei să vin cu tine sau să stau aici, să păzesc fortul cu Baby Jane?

Soneria sună înainte ca el să poată răspunde.

Porţia primi vestea despre ultima escapadă a tatălui său cu o tăcere dezgustătoare. Refuză să îl însoţească Bomber ca să îşi vadă părinţii şi nu oferi niciun fel de ajutor sau sprijin. Bomber încercă în van să spargă carapacea insensibilităţii sale.

- E grav, surioară. Mama nu poate să îl supravegheze în fiecare minut, zi şi noapte şi e un pericol pentru el însuşi. Şi în scurt timp, Doamne, fereşte, ar putea fi un pericol şi pentru ea.

Aceasta îşi inspecta unghiile stacojii. De-abia şi le făcuse şi era destul de încântată. Chiar îi dăduse fetei o liră bacşiş.

- Ei şi? Ce vrei să fac eu? Locul lui e într-un cămin.
- El *este* într-un cămin, hâşâi Eunice. Căminul lui.
- Ei, ţine-ţi gura, Eunuc! Nu te priveşte.
- Măcar ei îi pasă! se răsti Bomber.

Stârnită de reacţia dureroasă a lui Bomber şi îngrozită în secret de boala tatălui ei, Porţia răspunse în singurul fel pe care-l ştia: cu insulte.

- Nenorocitule lipsit de suflet! Normal că îmi pasă de el. Sunt doar sinceră. Dacă este periculos, trebuie închis. Cel puţin am curaj s-o spun. Mereu ai fost complet lipsit de coloană vertebrală, mereu i-ai linguşit pe mama şi pe tata şi niciodată nu i-ai înfruntat, ca mine!

Baby Jane îşi dădea seama că lucrurile scăpaseră de sub control şi nu accepta ca prietenilor ei să li se vorbească astfel. Îşi exprimă dezacordul printr-un mârâit

subtil. Porţia căută sursa admonestării şi zări micul mops iute de mânie ce se pregătea să sară la bătaie.

- Pişăciosul acesta revoltător e încă aici? Am crezut că ţi-a fost de-ajuns când celălalt monstru mic a murit, în sfârşit.

Eunice privi spre cenuşa lui Douglas, păstrată într-o cutie pe biroul lui Bomber şi tăcu. Se întreba cum ar putea oare să inducă o durere la fel de mare şi nemiloasă acestei femei execrabile, când îşi dădu seama că Baby Jane deja se hotărâse. Părăsindu-şi salteaua şi adoptând mersul ameninţător al unui leu care tocmai zărise o gazelă tremurândă, o fixă pe Porţia cu cea mai feroce privire şi ridică volumul până când întreg corpul îi vibra. Buzele i se strânseră, dezvelind un set de dinţi mici, dar foarte ameninţători. Porţia îşi flutură în zadar degetele spre ea, căci Baby Jane continuă să înainteze, cu ochii fixaţi pe prada ei, iar acum mârâitul era punctat de lătrături dramatice.

- Pleacă! Marş! Şezi! Jos!

Baby Jane continua să înainteze.

La jumătatea drumului, Porţia capitulă, plecând nu înainte de a lansa un set de înjurături neelegante.

Bomber începu să îşi adune lucrurile.

Eunice se oferi din nou să-l ajute:

- Vin cu tine dacă vrei.

El zâmbi recunoscător, dar clătină din cap.

- Nu, nu. O să fiu bine. Tu stai aici şi ai grijă de doamna, spuse el, aplecându-se să o mângâie pe Baby Jane pe urechi, iar ea îl privi cu adoraţie.

- Cel puţin, acum ştim cum stă treaba, adăugă el cu un zâmbet răutăcios.

- Ce anume? Că Porţia este un amestec inutil de aere şi tocuri?

El clătină din cap şi luă în palmă cu blândeţe o lăbuţă blondă.

- Nimeni n-o pune pe Baby Jane la colţ!

Eunice râse în hohote.

- Pleacă de-aici, Patrick Swayze!

- *Pierdut şi regăsit* de Anthony Peardew. Ştiam că există o copie în casă pe undeva!

Laura intră triumfătoare în bucătărie fluturând un volum subţire de povestiri scurte. Freddy ridică privirea din laptopul de pe masa din bucătărie, peste care era aplecat. Luă cartea de la ea şi o frunzări.

— E bună?

- Depinde ce înţelegi prin „bună”. Laura se aşeză pe scaunul din faţa lui. S-a vândut foarte bine. Se pare că publicistul lui Anthony de la vremea aceea era foarte mulţumit. Era un omuleţ foarte ciudat, din câte îmi amintesc. A venit pe aici o dată sau de două ori. Folosea mult prea mult fixativ.

- Prea mult! sublinie Freddy. Cred că oricât e prea mult. Doar dacă nu eşti Liberace. Sau dacă nu practici dansul de societate.

- Se numeşte „cosmetică masculină”, zâmbi Laura. Dar n-aş zice că acesta e punctul tău forte, adăugă, uitându-se la claia ciufulită de păr ce i se revărsa peste gulerul cămăşii şi la începutul de barbă care îi contura faţa.

- Nu e nevoie, spuse el, făcându-i semn cu ochiul. Sunt chipeş de la natură.

Era, aprobă Laura în sinea ei. Doamne! Spera că spusese asta doar în gând. Dar poate că încuviinţase din cap. Simţea cum se înroşeşte pe gât. La naiba! Poate-o creadă că e de la vârstă. Sau mai rău! Poate-o să creadă că e doar de la vârstă. Vârsta mijlocie. Că ajunsese deja la vârsta chiloţilor mari, bufeurilor şi pijamalelor de flanelă cu dungi. Or, nu era deloc aşa. De fapt, tocmai pleca la o întâlnire.

- Dar crezi că e bună?

Freddy vorbea.

- Scuze. Mă gândeam la altceva. Ce ai spus?

Freddy flutură cartea spre ea.

- *Pierdut şi regăsit – ce* părere ai?

Laura oftă şi îşi puse mâinile pe masă, în faţa ei.

- Mi s-a părut cuminte. E frumos scrisă, ca de obicei, dar conţinutul şi-a pierdut puţin din îndrăzneala obişnuită. A fost puţin prea „fericiţi până la adânci bătrâneţi" pentru mine. A fost ca şi când, scriind suficiente poveşti cu final fericit pentru alţi oameni, ar fi avut şi el parte de una.
- Dar nu a împărtăşit aşa ceva niciodată?

Laura zâmbi tristă.

- Până acum, nu.

Îşi încrucişa degetele.

- De aceea s-a oprit din scris?

Laura clătină din cap.

- Nu. A scris mai multe volume de povestiri scurte – presupun acum că pe baza lucrurilor pe care le-a găsit. La început erau poveşti optimiste, simpatice şi comerciale. Bruce ciudatul era încântat de ele şi, fără îndoială, şi de banii pe care îi aduceau. Dar de-a lungul timpului, poveştile au devenit din ce în ce mai întunecate, personajele mai ambivalenţe, chiar cu defecte. Finalurile fericite au lăsat loc în cele din urmă misterelor incomode şi întrebărilor fără răspuns. Toate astea au fost înainte de venirea mea, desigur, dar, când le-am citit în cele din urmă, m-am gândit că erau mult mai bune şi semănau mai mult cu scriitura lui timpurie, creditându-şi cititorii atât cu imaginaţie, cât şi cu inteligenţă. Anthony mi-a spus că Bruce era furios. El voia mai multe poveşti „drăguţe", siropoase. Dar Anthony îi dăduse absint. Bruce a refuzat să le publice şi asta a fost.
- Anthony nu a căutat alt publicist?
- Nu ştiu. Până când am început să lucrez pentru el, părea să le scrie mai mult pentru el decât pentru altcineva. În cele din urmă, nu mi-a mai dat nimic la dactilografiat, cu excepţia scrisorilor, din când în când.

Laura luă cartea de pe masă şi îi mângâie uşor coperta. Îi era dor de bătrânul ei prieten.

- Poate că aşa ar trebui să numim website-ul – „Pierdut şi regăsit"?

Website-ul fusese planul lui Freddy. La început, Laura nu era sigură. Anthony rezistase atâţia ani intruziunii tehnologiei în casa lui liniştită, iar să deschidă uşile monstrului internet şi tuturor drăcuşorilor, rude ale sale, când el doar ce murise, era ca şi cum ar fi încălcat o regulă. Dar Freddy o convinsese.

- Singurul lucru pe care Anthony te-a rugat să nu-l schimbi e grădina de trandafiri. Ţi-a lăsat casa pentru că ştia că vei face lucrul corect. Acum este casa ta, dar a venit cu un bagaj de acareturi şi Anthony a avut încredere că vei folosi orice metodă vei considera potrivită ca să înapoiezi acele obiecte oamenilor cărora le lipsesc.

Website-ul avea să fie un departament virtual uriaş al „lucrurilor pierdute", unde oamenii puteau să caute printre obiectele pe care Anthony le-a găsit şi apoi să le revendice pe-acelea care le aparţinuseră. Încă lucrau la detalii, inclusiv la nume.

- „Pierdut şi regăsit". Prea plictisitor. Sunshine venise din birou, în căutare de biscuiţi.

- Să pregătesc o ceaşcă bună de ceai?

Freddy îşi frecă palmele într-o încântare exagerată.

- Am crezut că nu mai întrebi. Sunt la fel de sec precum Martini-ul lui James Bond.

Sunshine umplu ibricul şi îl puse cu atenţie pe ochiul aragazului.

- Cum poate o băutură, care este udă pentru că este de băut, să fie seacă?

- E o întrebare foarte bună, puştoaico, spuse Freddy, gândindu-se *la asta, să mor dacă ştiu să răspund.*

Laura îl salvă.

- Ce zici de Regatul Lucrurilor Pierdute?

Sunshine încreţi nasul dezaprobator.

- Sfântul Anthony colecţiona toate lucrurile pierdute în siguranţă. Era Colecţionarul lor, iar acum eşti tu. Ar trebui să-i spunem Colecţionarul de Obiecte Pierdute.

- Genial! zise Freddy.

- Unde sunt biscuiţii? întrebă Sunshine.

Laura se întoarse de la salonul de coafură chiar când Freddy terminase ziua de lucru şi se pregătea să plece.

- Arăţi altfel, spuse el, aproape acuzator. Ţi-ai luat un pulover nou?

Ar fi putut, în joacă, să-i tragă una. Puloverul ei era vechi de câţiva ani şi, drept dovadă, era destul de scămoşat. Îşi pierduse ultimele două ore şi 70 de lire, ca să se tundă şi să-şi vopsească părul într-o nuanţă pe care stilista ei, Elise, o descrisese drept reflexii de alamă şlefuită. Când plecase de la salon, scuturându-şi noua coamă castanie şi strălucitoare ca un ponei zburdalnic, de expoziţie, se simţea de milioane. Acum, dintr-un motiv sau altul, se simţea ca şi când aruncase banii pe fereastră.

- M-am coafat, spuse ea printre dinţi.

- A, da. Asta trebuie să fie atunci, spuse el, cotrobăind în ghiozdan după cheile de la maşină. Găsindu-le, îi zâmbi rapid şi se îndreptă spre uşă. Am plecat. Ne vedem mâine.

Uşa se închise în urma lui şi Laura lovi puternic suportul de umbrele din bambus, împrăştiind conţinui său pe podea. Când se aplecă să adune umbrelele împrăştiate şi bastoanele, îşi spuse că ori cum nu se coafase pentru Freddy, aşa că nu prea conta dacă el nu observase.

La etaj, Laura admiră rochia neagră nouă, care atârna în faţa dulapului. Era elegantă şi de bun-gust, dar puţin prea sexy, scoţând în evidenţă exact cât trebuia din picioare şi decolteu, pentru o femeie de vârsta ei, potrivit vânzătoarei căreia îi înmânase cardul de credit. Laura credea că era puţin cam prea strâmtă şi extrem de scumpă. Avea să mănânce foarte puţin şi să se asigure că nu varsă ceva pe ea.

Bărbatul cu care se întâlnea se numea Graham. Era managerul zonal al lui Vince şi dăduse de el în parcarea de la The Moon is Missing, după ce luase prânzul acolo. îl întâlnise de multe ori la cinele de Crăciun organizate de dealerul de maşini şi în multe alte ocazii, pe când ea era măritată cu Vince, iar el era însurat cu Sandra. Dar acum ea nu mai era căsătorită şi, de curând, nici el, aşa că o invitase în oraş. Era imediat după ce o întâlnise pe Felicity

pentru prima oară, iar ea se gândise „de ce nu?” şi acceptase.

Acum nu mai era însă atât de sigură. În timp ce se străduia să-şi pună rochia şi îşi verifica din nou părul în oglindă, începea să aibă îndoieli. Potrivit lui Elise, pentru care scaunul de salon servea şi drept confesional pentru majoritatea clientelor, Laura era acum subiectul preferat de discuţie printre localnici. În timpul vieţii, Anthony căpătase statutul de celebritate minoră, datorită faptului că era un autor publicat. Aşa că păru firesc ca, după moarte, persoana lui să rămână, chiar dacă părea puţin nedrept, tot de domeniul public. Percepţia pe care publicul o avea asupra Laurei varia de la „o vânătoare vicleană de morminte” şi „o cocotă ahtiată după bani” la „o prietenă credincioasă şi moştenitoare de merit” şi „fostă campioană naţională de dans tradiţional irlandez”.

— Dar cred că doamna Morrissey te-a confundat cu altcineva acolo, fu silită să recunoască Elise. Deja are optzeci şi nouă de ani şi joia mănâncă doar varză.

Laura se gândi că poate nu ar trebui să iasă deloc. Oamenii ar crede că se distrează prea curând după moartea lui Anthony. În rochia ei cea nouă, cu coafura nouă, ar putea părea că-şi etalează moştenirea, dansând pe mormântul lui înainte să se aşeze ţărâna. Doar că, desigur, Anthony fusese ars şi împrăştiat, deci, tehnic, nu exista unul. Ei bine, era prea târziu acum. Se uită la ceas. Graham trebuia să ajungă. Mereu păruse un om bun. Un gentleman.

— O să fie bine, îşi spuse sieşi. E doar cina.

Dar până a venit taxiul, nu îi mai era deloc foame.

Graham era într-adevăr un gentleman. O aştepta la restaurant cu un cocktail de şampanie, zâmbind uşor emoţionat. Îi luă haina, o sărută pe obraz şi îi spuse că arată adorabil. Laura începu să se relaxeze după ce luă o înghiţitură din pahar. Ei bine, atât cât era posibil, date fiind constrângerile rochiei. Poate că până la urmă va fi bine. Mâncarea era delicioasă şi Laura mânca atât cât îi permise rochia, timp în care Graham îi povesti despre cum

i se destrămase căsnicia – scânteia dispăruse pur şi simplu, erau încă prieteni, dar nu iubiţi şi despre noul lui interes privind mersul în stil nordic – „un fel de a merge cu tot corpul, ajutându-te de beţe din fibră de sticlă”. Laura rezistă impulsului de a glumi pe seama faptului că el nu arăta suficient de bătrân încât să aibă nevoie de un baston, nicidecum de două, dar trebui să admită faptul că arăta în formă. Urma să împlinească patruzeci şi şase de ani, toracele îi era neîmpovărat de burta vârstei mijlocii, iar umerii lui păreau laţi şi musculoşi pe sub cămaşa bine călcată.

La toaletă, Laura se felicită singură în timp ce îşi aplica un nou strat de ruj. Nu era absolut nimic în neregulă cu partenerul său de întâlnire, se gândi. Şi se purta frumos la masă. Îşi presă buzele şi îşi puse rujul la loc în geantă.

Graham insistă să o însoţească pe Laura acasă într-un taxi şi, relaxată de la vin şi compania lui plăcută, aceasta îşi sprijini capul de umărul lui pentru o clipă, când îi oferi şoferului adresa pentru Padua. Dar n-avea să îl invite în casă pentru cafea – pentru băutura în sine sau ca pretext. Ştia că nu ar trebui să se sperie de bârfă, dar nu se putea abţine. Şi epitetul de „cocotă” o afecta cel mai mult. Se culcase doar cu trei bărbaţi în toată viaţa ei, iar unul dintre ei era Vince, aşa că nu conta. Nu era mândră de asta, de fapt îşi dorea să fi fost mai mulţi. Poate că, dacă ar fi încercat mai mulţi bărbaţi, l-ar fi găsit pe cel potrivit. Dar nu la o primă întâlnire. Şi Graham era un gentleman. Nu s-ar aştepta la asta.

Zece minute mai târziu, un Graham mai degrabă nedumerit pornise în drum spre casă, în taxi. Nici nu trecuse de veranda de la intrare, darmite de prima bază. Laura era în baie, făcând gargară cu apă de gură. Când scuipă lichidul înţepător în chiuvetă îşi privi expresia uimită în oglindă. Deja rimelul i se scurgea în dungi pe obraji şi rujul era întins grotesc, ca o gură de clovn. Arăta ca o cocotă. Se luptă cu furie să iasă din rochie, trăgând-o peste cap şi mototolind-o fără milă într-un ghemotoc. O

aruncă în coşul din bucătărie şi apoi deschise smucit uşa de la frigider. După apa de gură, prosecco-ul avea gust rânced, dar Laura persevera şi îl dădu pe gât. Luă sticla în camera dinspre grădină şi aprinse focul în şemineu, răsturnând paharul care se sparse.

— Rahat! Lua-te-ar dracu'! Pahar idiot! li se adresă ea fragmentelor ascuţite care străluceau în lumina focului. Stai acolo spart, atunci. Să vezi dacă-mi pasă!

Se întoarse înapoi în bucătărie, nesigură pe picioare şi găsi alt pahar. În timp ce bău restul sticlei, privi fix în flăcările şemineului, întrebându-se ce dracului făcea acolo.

Înfiorător de beată şi epuizată de la plâns şi sughiţuri, Laura adormi pe canapea, cu faţa umflată de lacrimi, îngropată în părul ei nou şi frumos, proaspăt vopsit.

24

e

Dormi cam zece ore, dar când se trezi arăta de parcă dormise prost timp de câteva săptămâni. Bubuiala din capul ei fu acompaniată de o bătaie ascuţită în geamul ferestrelor franţuzeşti. Cu un efort considerabil, Laura se ridică suficient cât să vadă cine accentua acea durere de cap abominabilă. Freddy. Până când se ridică în fund, el stătea deasupra ei, cu un chip împietrit, ţinând o cană de cafea neagră, aburindă. Laura strânse pătura în jurul trupului ce-o durea, în timp ce Freddy observă cele două pahare de vin, sticlele goale şi starea dezordonată în care se regăsea Laura.

- Văd că întâlnirea ta a mers bine. Tonul lui era doar puţin mai tăios ca de obicei.

Laura luă cafeaua de la el şi mormăi ceva neinteligibil.

- Sunshine a spus că ai ieşit în oraş cu prietenul tău.

Laura sorbi din cafea şi se scutură.

- Nu e prietenul meu, spuse ea tăios.

Freddy ridică sprâncenele spre ea.

- Ei bine, mie mi se pare că lucrurile au fost destul *de prietenoase.*

Ochii Laurei se umplură de lacrimi, dar stomacul nu-i dădea pace.

- Oricum, ce-ţi pasă? se răsti ea.

Freddy ridică din umeri.

- Ai dreptate. Nu e treaba mea. Se întoarse să plece. Şi mersi pentru cafea, Fred, mormăi el.
- Ei, hai valea! răspunse Laura încet.

Luă încă o înghiţitură din cană. De ce Dumnezeului îi spusese lui Sunshine despre întâlnirea ei?

Simţi un flux prevestitor de salivă în gură. Ştiu că nu va putea ajunge la baie, dar ar fi fost nepoliticos să nu încerce măcar. La jumătatea drumului pe care-l avea de parcurs pe podeaua de parchet, i se făcu rău. Foarte rău. Cât stătu în frig, simţindu-se groaznic, cu picioarele stropite de vomă şi încă ţinând cana de cafea, era fericită că măcar nu nimerise pe covorul persan.

O oră mai târziu, după ce curăţase mizeria şi mai vomitase de două ori, stătuse sub duş zece minute şi îşi luase nişte haine pe ea, Laura stătea la masa din bucătărie trăgând de o cană de ceai şi fixând cu privirea o bucată de pâine prăjită uscată. Întâlnirea ei se terminase dezastruos. Amintirea limbii lui Graham care se mişca letargic în gura ei ca ultimele zvâcniri ale unui melc extrem de ud o făcu să transpire rece. Ei bine, asta şi urmarea celor două sticle de prosecco. Cum putuse să fie atât de proastă? Sunetul soneriei o trezi din reveria dureroasă. Sunshine.

„O Doamne, nu. Te rog, nu azi”, se gândi ea. Aveau să urmeze întrebări nesfârşite despre noaptea trecută şi pur şi simplu nu putea să facă faţă. Se ascunse în cămară. În cele din urmă, Sunshine avea să vină la uşa din spate dacă nu răspundea la sonerie, iar dacă Laura rămânea unde era, aplecată peste masă, Sunshine o va vedea. Sunatul continuă, răbdător şi persistent, iar uşa din spate se deschise şi intră Freddy.

- Ce Dumnezeului faci?

Laura îi făcu semne disperate să tacă şi îl chemă în cămară. Chiar şi cel mai mic zgomot îi făcea tâmplele să

zvâcnească. Ea se ţinu de unul dintre rafturile încărcate cu borcane vechi de murături ca să se echilibreze.

- Doamne, arăţi nasol, spuse Freddy, îndatoritor.

Din nou, Laura îşi puse degetul la buze.

— Ce?

El începea să îşi piardă răbdarea.

Laura oftă.

- Sunshine e la uşa din faţă şi chiar nu pot să o văd azi. Ştiu că probabil crezi că sunt jalnică, dar pur şi simplu nu pot să rezist tuturor întrebărilor ei. Nu azi.

Freddy dădu din cap dojenitor.

- Nu cred că e jalnic. Cred că e pur şi simplu o răutate. Eşti o femeie în toată firea care se ascunde într-un dulap de o tânără fată care crede că eşti grozavă şi adoră să fie în compania ta, doar pentru că ai o mahmureală groaznică, probabil binemeritată. Cel puţin ai curaj şi transmite-i în faţă scuzele!

Cuvintele lui Freddy usturau ca urzicile pe pielea goală, dar înainte ca Laura să poată răspunde, atmosfera de la uşă se înrăutăţi brusc.

Sunshine nu avea nici cea mai vagă idee cine era femeia blondă care înainta pe alee, dar părea destul de supărată.

- Bună, eu sunt Sunshine. Sunt prietenă cu Laura. Tu cine eşti?

Femeia o privi chiorâş şi o măsură din priviri pe Sunshine, încercând să îşi dea seama dacă era sau nu obligată să răspundă.

- Freddo e aici? întrebă ea.

- Nu, spuse Sunshine.

- Eşti sigură? Pentru că chestia aia de pe stradă e nenorocitul ăla de Land Rover al lui.

Sunshine privi cu interes la femeia care devenea din ce în ce mai roşie la faţă şi mai supărată şi care începuse să apese soneria cu degetul cu o manichiură perfectă.

- Acela este nenorocitul de Land Rover al lui *Freddy,* răspunse ea cu calm.

- Deci *este* aici, ticălosul! se răsti femeia.

Ea apăsă din nou pe sonerie şi lovi în uşă cu pumnul.

- N-o să răspundă, spuse Sunshine. Probabil că se ascunde.

Felicity se opri o clipă din bătut.

- Cine?
- Laura.
- Ce? Menajera aia ciudată? De ce Dumnezeului s-ar ascunde?
- De mine, răspunse Sunshine cu un zâmbet trist.
- Ei, atunci nenorocitul de Freddo ar face bine să nu se ascundă de mine!

Sunshine se decise să încerce să fie de ajutor. Femeia blondă părea foarte furioasă acum şi Sunshine era îngrijorată că ar putea să rupă soneria.

- Poate că se ascunde cu Laura, sugeră ea. Chiar o place, adăugă ea.

Cuvintele lui Sunshine nu părură să ajute atât de mult pe cât sperase.

- Vrei să spui că ticălosul probabil i-o trage servitoarei?

Femeia se aplecă şi începu să strige prin deschizătura cutiei poştale.

Freddy se înghesui în cămară lângă Laura şi trase uşa în urma lui. Era rândul Laurei să ridice din sprâncene.

- E Felicity, şopti el.

Dojana dispăru complet din vocea lui şi fu înlocuită de un ton de disperare.

— Şi…?

Era rândul lui Freddy să ofteze.

- Programasem o întâlnire aseară, doar că nu am putut să mă duc, însă nu i-am spus exact până nu a fost prea târziu şi cred că e destul de supărată… îşi înghiţi el cuvintele.

În ciuda faptului că îi era frig, se simţea rău şi capul era pe cale să îi explodeze, Laura nu putu să nu zâmbească. Următoarele ei cuvinte conţinură tot atâta savoare, pe cât de înţesate erau rafturile de care se sprijinea:

- Ei bine, măcar să ai curajul să te duci acolo şi să îi spui scuzele direct în faţă.

Freddy o privi uimit şi apoi pe faţa lui chipeşă se ivi un zâmbet pieziş.

- Ştiu că eşti acolo, ticălosule! se auzi vocea lui Felicity prin gaura cutiei de scrisori. Tu şi târfa aia de menajeră! Ei bine, dacă bătrâna aia uscată şi scofâlcită e tot ce poţi, eu am fost cu mult peste nivelul tău. Ai fost oricum de rahat! Să-ţi fie de bine cu ea!

Sunshine stătea lângă Felicity cea incandescentă, neştiind ce ar trebui să facă. Procesase toate cuvintele care fuseseră rostite sau mai degrabă strigate şi spera ca mai târziu să le înţeleagă sensul. Poate că atunci când Laura nu se va mai ascunde, o va ajuta. Felicity părea să fi rămas lipsită de vlagă.

Lovi pentru ultima oară uşa de la intrare şi plecă aşa cum venise. Peste câteva clipe, Sunshine auzi o portieră de maşină trântită, un motor turat şi scârţâit de roţi. Felicity plecă, prost-dispusă, lăsând o urmă serioasă de cauciuc pe şosea. Chiar când Sunshine dădea să plece spre casă, sosi alt vizitator. Această femeie era mai în vârstă, îmbrăcată elegant şi zâmbea.

- Bună ziua, spuse ea. Laura locuieşte aici?

Sunshine se întrebă ce urmărea aceasta.

- Da. Dar probabil se ascunde.

Femeia nu păru deloc surprinsă.

- Eu sunt Sarah, se prezentă ea. Sunt o veche prietenă de-a laurei.

Sunshine fu gata să bată palma cu ea.

- Eu sunt Sunshine. Sunt noua prietenă a Laurei.

- Ei bine, sunt sigură că este foarte norocoasă să te aibă, răspunse femeia.

Sunshine o plăcu pe această nouă femeie.

- Şi tu o să ţipi prin cutia de scrisori? întrebă ea.

Sarah se gândi o clipă.

- M-am gândit ca momentan să încerc doar soneria.

Lui Sunshine îi era foame. Se părea că azi nu va lua prânzul la Padua.

- Succes, îi ură lui Sarah, înainte să plece spre casă.

Freddy şi Laura încă tremurau în cămară, ciulind urechile să au dă dacă mai era cineva la uşa din faţă. Soneria sună din nou. Un singur sunet, urmat de o pauză politicoasă. Laura se retrase înapoi, lângă mărături.

- Mergi tu, îl imploră pe Freddy. Te rog!

Freddy ezită, fiind încă plin de remuşcări din cauza insultelor pe care Felicity i le adresase Laurei.

Deschise uşa şi văzu o brunetă atrăgătoare, de vârstă mijlocie, cu un zâmbet încrezător şi o strângere de mână fermă.

- Bună. Eu sunt Sarah. Pot să o văd pe Laura?

Freddy se dădu înapoi şi care avea o lăsă să intre.

- Poţi, dacă iese din ascunzătoarea din cămară.

Auzind sunetul vocii lui Sarah, Laura veni în grabă pe hol să o întâmpine.

- Şi tu te ascundeai acolo! îi aminti ea lui Freddy.

Sarah se uită la amândoi şi îi făcu Laurei cu ochiul.

- *Ascunşi în cămară!* Ei, dacă acesta nu e un eufemism pentru alte chestii, atunci nu ştiu ce e.

- Nicio şansă! răspunse Freddy din reflex, dar vorbele lui fură ca o lovitură pentru Laura.

Sarah, ca de obicei, vedea doar ce trebuie. O luă pe Laura de braţ.

- De ce nu îmi prepari o ceaşcă de ceai bună? Şi apropo, părul tău arată grozav.

Sarah Trouvay era o avocată de top cu o carieră împlinită, doi băieţi mici, sănătoşi şi zgomotoşi şi un soţ arhitect bine făcut. Avea şi un talent aparte şi surprinzător pentru yodelling, ceea ce îi adusese o mulţime de aprecieri în rolul Mariei din *Sunetul muzicii,* piesa montată la şcoală. Ea şi Laura se cunoscuseră la şcoală şi rămăseseră prietene apropiate încă de atunci. Nu apropiate în termeni geografici sau de întâlniri frecvente. Rareori se vedeau sau vorbeau mai mult de două sau trei ori pe an. Dar legătura dintre ele, ce se înfiripase la o vârstă fragedă, deşi fusese

temperată de-a lungul timpului din cauza diverselor suişuri şi coborâşuri, rămăsese una durabilă, pe cât era una de încredere. Sarah văzuse cum tânăra Laura, isteaţă, deşteaptă şi curajoasă dispăruse treptat, din cauza unei căsnicii nefericite şi a neîncrederii în sine. Dar nu renunţase niciodată la speranţa că, într-o zi, adevărata Laura va renaşte în glorie, victorioasă, strălucind şi plină de culoare.

- Ce Dumnezeu faci aici? întrebă Laura în timp ce umplu ibricul.

- Ei bine, poate că cele şase mesaje de neînţeles pe care mi le-ai lăsat în mesageria vocală, dis-de-dimineaţă, la beţie, au o legătură cu asta.

- O, Doamne! Aşa am făcut, nu-i aşa?

Laura îşi ascunse faţa în palme.

- în mod sigur. Şi acum vreau să aflu totul. Fiecare detaliu murdar. Şi cred că o să începem cu „Bietul Graham”. Cine naiba e „Bietul Graham”?

Laura îi povesti aproape totul. Începând cu rochia, care încă atârna pe jumătate afară din coşul de gunoi şi terminând cu a doua sticlă de prosecco, ce se afla în faţa focului. Restul nopţii – inclusiv telefoanele – fuseseră şterse cu totul de uitarea de după beţie.

- Bietul Graham, putea Sarah să aprobe acum. Ce te-a făcut să ieşi cu el în oraş de la bun început?

Laura păru puţin jenată.

- Ei, nu ştiu. Poate pentru că m-a invitat. Nimeni altcineva n-a făcut-o. Mereu a părut suficient de drăguţ. Nu părea nimic în neregulă la el.

Sarah scutură din cap dezaprobator.

- Faptul că nu are nimic în neregulă nu îl transformă în Domnul Perfect.

Laura oftă. Ce bine ar fi dacă nu s-ar mai gândi la Domnul Greşit şi Domnul Perfect. Îşi ascunse din nou faţa în mâini.

- Să-l ia naiba pe grădinarul acela nenorocit!

O spusese cu voce tare, înainte să se poată abţine.

- Cine?

Laura zâmbi jalnic.

- A, nimic. Vorbeam singură.
- Să ştii că acesta e primul semn.
- Primul semn de ce?
- Menopauză!

Laura aruncă cu un biscuit în ea.

- Trebuia să ştiu că nu avea cum să meargă când a început să tot vorbească despre mersul nordic.
- încerca să te impresioneze cu bastonul lui!

Sarah râse cu poftă şi nici măcar Laura nu putu să-şi reţină un chicotit vinovat.

Iar apoi îi spuse despre sărutul de pe verandă. Acel sărut groaznic, interminabil.

Sarah se uită la ea şi ridică din umeri a exasperare.

- Ei bine, la ce Dumnezeului te aşteptai? Nu îţi place de el. Nu ţi-a plăcut niciodată. Era normal să fie ca şi când ai fi sărutat o bucată de carton!

Laura scutură din cap empatic.

- Nu. A fost mult, mult mai rău. Cartonul ar fi fost infinit de preferat. Îşi aminti cu dezgust de melc. Şi mult mai puţin ud.
- Laura, sincer, de ce nu i-ai oferit doar obrazul său, dacă nu, de ce nu te-ai retras puţin mai repede?

Obrajii Laurei se roşiră de râs şi jenă.

- N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Şi, oricum, buzele lui s-au lipit de faţa mea ca un modul lunar care a andocat.

Sarah nu se putu abţine să nu râdă. Laura se simţea prost. Bietul Graham! Nu merita să fie ridiculizat. Îşi aminti privirea-i uimită când se desprinsese în sfârşit de ventuza lui şi cum mormăise un la revedere, înainte să fugă în casă şi să trântească uşa în urma ei. Bietul Graham! Dar asta nu însemna că mai voia să îl vadă vreodată.

- La naiba cu Bietul Graham! Sarah mereu reuşea mereu să-şi dea seama ce gândea Laura. Zi mai degrabă „Biata Laura”. Sărută prost şi nu se descurcă cu bastonul. Clăteşte-ţi gura şi treci mai departe!

Laura nu se putea abţine să nu zâmbească, dar chiar când începu să-şi recapete buna dispoziţie, o amintire o păli ca un vâslaş nervos.

- Rahat!

Se lăsă pe scaun şi încă o dată îşi acoperi faţa cu mâinile.

Sarah aşează cana de ceai, pregătită pentru următoarea dezvăluire.

- Freddy! mormăi Laura tristă. M-a găsit în dimineaţa asta.

— Şi?

- M-a găsit de dimineaţă, cu faţa lipită de canapeaua udată de salivă, cu machiajul distrus şi înconjurată de sticle goale şi două pa hare. Două, Sarah! O să creadă că Graham „a trecut pe-aici pentru o cafea”!

- Ei bine, oricât de puternice ar putea fi dovezile, sunt doar circumstanţiale. Şi oricum, ce contează ce crede Freddy?

- O să creadă că sunt o târfă beată!

Sarah zâmbi şi vorbi blând şi încet, ca şi când s-ar fi adresat unui copil mic:

- Ei bine, dacă contează atât de mult, spune-i ce s-a întâmplat cu adevărat.

Laura oftă dezamăgită.

- Atunci chiar o să mă creadă o „bătrână uscată şi scofâlcită”.

- Exact! Sarah lovi cu palmele pe masă. Gata cu smiorcăielile şi nostalgiile. Hai sus, scofâlcito, aranjează-te ca să arăţi prezentabil. După ce că m-ai chemat de la serviciu ca să-ţi ascult văicăreala jalnică şi plictisitoare, ai putea cel puţin să mă scoţi la prânz. Şi nu vreau doar un sandvici, vreau o masă ca lumea. Şi o budincă!

Laura lovi în joacă, uşor, capul lui Sarah când trecu pe lângă ea, la ieşirea din bucătărie, ciufulindu-i tunsoarea şi coafura perfecte. Imediat după asta, Freddy intră pe uşa din spate.

Sarah se ridică şi îi zâmbi larg, oferindu-i mâna.

- Bună, din nou. Mă tem că nu m-am prezentat cum trebuie. Sunt Sarah Trouvay, o veche prietenă de-a laurei.

Freddy îi întinse mâna, dar n-o privi în ochi, întorcându-se în schimb spre chiuvetă ca să umple ibricul.

- Freddy. Am intrat doar ca să fac o cafea. Vrei şi tu una?

- Nu, mulţumesc. Urmează să plecăm.

Tăcerea, deliberată în cazul lui Sarah şi jenantă pentru Freddy, fu întreruptă numai de bolborositul apei din ibric. Privind în orice altă parte decât spre Sarah, Freddy văzu rochia Laurei care atârna din coşul de gunoi. O scoase de acolo şi o ridică.

- Hmm. Drăguţă rochie.

- Da. Pun pariu că Laura a arătat absolut superb în ea.

Freddy păşi incomod în cizmele sale noroioase.

- N-am de unde să ştiu.

Sarah se ridică imediat ce auzi paşii Laurei coborând pe scări.

- Ştiu că poate nu e treaba mea, dar uneori cineva trebuie să spună ceva, chiar dacă nu este persoana potrivită să facă asta. Noaptea trecută nu a fost cum pare.

Se întoarse să iasă din bucătărie şi adăugă peste umăr:

- Doar în caz că eşti interesat.

- Nici asta nu e treaba mea, mormăi Freddy abătut în timp ce turna apă fierbinte în cană.

„Minciuna are picioare scurte!” gândi Sarah.

*

La The Moon is Missing fusese organizat un priveghi pentru un fost antrenor de box şi vânzător de cai, de nouăzeci şi doi de ani, pe nume Eddy „The Neddy” O’Regan. Participanţii închinaseră deja câteva pahare bune cinstea celui trecut la cele veşnice şi era o atmosferă veselă, zgomotoasă şi nostalgică. Laura şi Sarah reuşiseră să se strecoare într-un separeu şi, cât timp savurară *saucisse cassoulet* şi piure de cartofi, udate cu un pahar de vin de casă roşu pentru Sarah şi o cola dietetică pentru Laura, se puseseră la curent cu noutăţile. Vorbiseră doar

puţin după moartea lui Anthony, iar de atunci Sarah fusese ocupată cu un caz important care abia acum fusese soluţionat în instanţă.

- Ai câştigat? întrebă Laura.

- Desigur! spuse Sarah, manevrând cu furculiţa cârnatul mai degrabă moale şi tocana de fasole din farfuria ei. Dar lasă asta. Povesteşte-mi tot.

Laura îi povesti. Îi spuse despre testamentul şi scrisoarea lui Anthony, biroul plin de obiecte, despre cum se ascundea de Sunshine şi despre cum devenise subiectul celor mai noi şi aprinse bârfe locale. Şi despre Felicity.

- Vreau să spun că pe de o parte este frumos, casa este minunată, dar dacă iei în calcul depozitul uriaş de obiecte pierdute, cu care vine la pachet, e altă poveste. Cum dracului aş putea să înapoiez toate obiectele alea? E o nebunie. Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac cu privire la Sunshine, nu am nicio garanţie că website-ul va funcţiona şi majoritatea localnicilor cred că sunt o tipă interesată numai de bani. O să ajung să trăiesc într-o casă plină de şoareci, alături de obiectele pierdute de alţi oameni, şi când o să mor, la o sută patru ani, vor trece luni de zile până când o să observe cineva, iar când o să spargă uşa şi mă vor găsi, voi fi deja una cu canapeaua.

- Şi n-ar fi pentru prima oară, răspunse Sarah făcând semn cu ochiul.

Apoi lăsă din mână cuţitul şi furculiţa şi dădu farfuria la o parte.

- Laura. Draga mea, adorabilă, amuzantă, isteaţă şi extrem de enervantă Laura. Ai primit o casă mare şi superbă, plină de comori, cu un grădinar arătos la pachet. Anthony te-a iubit ca pe o fiică şi ţi-a încredinţat tot ce avea el mai valoros şi în loc să zburzi de bucurie, tu stai aici şi te plângi. El a crezut în tine, eu mereu am crezut în tine. Tu nu te ascunzi doar de Sunshine, te ascunzi de tot. Şi a sosit vremea să nu te mai ascunzi şi să începi să trăieşti viaţa din plin. Şi la dracu’ cu ce crede lumea, adăugă ea, în final.

Laura luă o gură din cola ei dietetică. Nu era convinsă. Şi se temea să nu mai dezamăgească încă o persoană care o iubea.

Sarah privi chipul tulburat al prietenei sale. Se întinse şi îşi puse mâna peste cea a Laurei. Venise vremea pentru unele adevăruri dure, care trebuiau spuse demult.

- Laura, trebuie să laşi trecutul în urmă. Meriţi să fii fericită, dar trebuie să lucrezi la asta. Stă în puterea ta. Aveai şaptesprezece ani când l-ai cunoscut pe Vince, erai încă un copil, dar acum eşti o femeie în toată firea, aşa că fă bine să începi să te porţi ca una. Nu te mai pedepsi pentru lucrurile pe care le-ai făcut atunci, dar nici nu le folosi drept scuză. Acum ai şansa să îţi construieşti o viaţă foarte bună. Ia-o de coarne şi dă-i înainte!

Sarah se dădu înapoi ca să analizeze impactul cuvintelor ei. Era poate singura persoană din lume care putea şi voia să îi vorbească Laurei astfel. Se hotărâse să dea de urma femeii care încă era acolo, undeva înăuntru, şi să o scoată la suprafaţă. Cu forţa, dacă era nevoie.

- îţi dai seama că toate îl plăceam pe Vince pe atunci? Laura o privi neîncrezătoare. Serios. Nu erai numai tu. Era chipeş, conducea o maşină rapidă şi fuma Sobranie. Ce-şi putea dori o fată mai mult? Toate credeam că era o partidă fantastică. A fost doar un ghinion că te-a ales pe tine.

Laura zâmbi.

- Mereu ai fost o isteaţă nesuferită.

- Da, dar am dreptate. Nu-i aşa? Haide, Laura! Poţi mai mult de-atât! Când te-ai transformat în aşa o fricoasă? Asta e o ocazie care apare doar o dată în viaţă, o oportunitate fantastică de douăzeci şi patru de carate, la care majoritatea oamenilor doar visează. Dacă renunţi la asta de frică, n-am să ţi-o iert niciodată. Dar, mai important, tu nu ţi-o vei ierta! Sarah ridică paharul pentru un toast. Şi prin faptul că e o chestie nebunească, ţi se potriveşte perfect. Mereu ai fost complet dusă cu sorcova!

Laura zâmbi. Asta fusese porecla pe care i-o dăduse Sarah cu mulţi ani în urmă la şcoală, când viaţa încă era incitantă şi plină de posibilităţi.

- Măgăriţă ce eşti… mormăi ea.
- Pardon?

Chiar şi Sarah cea imperturbabilă păru puţin şocată. Laura zâmbi.

- Eu, nu tu.
- Mi-am dat seama de asta. Sarah îi zâmbi înapoi.

Laura realiză treptat că viaţa încă era incitantă şi plină de posibilităţi, posibilităţi la care visase ani de zile, în loc să încerce să le transforme în realitate. Avea multe de recuperat.

- Dar Sunshine? întrebă ea. Ai vreun sfat?
- Vorbeşte cu ea. Are sindrom Down, nu e proastă. Spune-i ce simţi. Găseşte o soluţie. Şi dacă tot ai început, spune-i ce s-a întâmplat cu adevărat la întâlnirea ta. Dacă tu nu îi vei spune lui Freddy, sunt destul de sigură că ea o va face.

Laura clătină din cap.

- Poate, dar lui nu-i pasă, oricum. Ai auzit ce a spus când ai sugerat că ne-am fi ţinut de prostii în cămară. „Nicio şansă”.
- Of, Laura! Uneori poţi să fii tare grea de cap.

Laura îşi înfrâna pornirea de a-i înfige o furculiţă în dosul palmei.

- îl mai ţii minte pe Nicholas Barker de la şcoala de băieţi?

Laura îşi aminti de un băiat înalt, cu pistrui, cu braţe puternice şi pantofii zgâriaţi.

- Mereu mă trăgea de păr în autobuz sau mă ignora complet.

Sarah zâmbi.

- Era timid. Făcea asta pentru că te plăcea!

Laura mormăi:

- O, Doamne. Parc-am fi în clasa a cincea.
- Vorbeşte în numele tău. Dar eu tot cred că ai mult teren de recuperat. Mai ales dacă îl placi pe Freddy la fel de mult pe cât e limpede că te place el. Şi acum aş vrea nişte budincă!

Sarah chemă din pub un taxi, care să o ducă înapoi la gară. În timp ce aşteptau taxiul în parcare, Laura îşi îmbrăţişa recunoscătoare prietena.

- îţi mulţumesc că ai venit. Îmi pare rău că am fost aşa o pacoste.
- Nu s-a schimbat nimic, glumi Sarah. Acum serios, e în regulă. Ai face la fel pentru mine.
- în mod sigur, nu!

Aşa era Laura, mereu făcea o glumă pentru a trece peste complimente. Dar Sarah nu uita niciodată că Laura fusese cea care, cu opt ani în urmă, stătuse într-o cameră de spital, ştergându-i lacrimile, în timp ce soţul lui Sarah, distrus, era în parcarea de afară, fumând ţigară de la ţigară şi plângând. Laura fusese cea care o ţinuse de mână când născuse primul copil, o fetiţă frumoasă, care a murit înainte să apuce să o vadă. O fată ce ar fi fost botezată Laura-Jane.

Mai târziu în acea după-amiază, Laura merse şi o găsi pe Sunshine, care stătea pe banca de peste drum de casă.

- Pot să mă aşez? întrebă ea.

Sunshine zâmbi. Un zâmbet cald, primitor, care o umplu pe Laura de vinovăţie şi ruşine.

— Vreau să îţi cer scuze, spuse ea.

- Pentru ce?
- Pentru că nu ţi-am fost o prietenă bună.

Sunshine se gândi o clipă.

- Mă placi?
- Da, te plac. Foarte mult.
- Atunci de ce te ascunzi?

Laura oftă.

- Pentru că, Sunshine, toate astea sunt noi pentru mine, faptul că locuiesc în casa asta, obiectele pierdute, să încerc să fac ce şi-ar fi dorit Anthony. Uneori mă simt confuză şi bulversată şi am nevoie să fiu singură.
- Şi de ce nu mi-ai zis?

Laura îi zâmbi.

- Pentru că uneori sunt o măgăriţă proastă.

- Ţi-e frică vreodată?
- Uneori, da.

Sunshine îi luă mâna şi o strânse în a ei. Degetele ei moi, dolofane erau îngheţate. Laura o ridică de pe bancă.

- Hai să bem o ceaşcă bună de ceai, spuse ea.

— Cred că are nevoie de un biscuit, spuse Sunshine, mângâind cu blândeţe ghemotocul de blană şi oase, ce părea o corcitură de ogar cu terrier. O privea cu ochi speriaţi, care oglindeau bătăile pe care le îndurase. Săturându-se să-l tot chinuiască, stăpânii lui îl izgoniseră şi trebuise să îşi poarte singur de grijă. Freddy îl găsise seara trecută întins pe iarbă în faţa casei Padua. Fusese lovit de o maşină şi avea o rană superficială la şold, pe care Laura o curăţase şi o pansase în timp ce Freddy ţinea câinele ce tremura într-un prosop. Refuzase să mănânce tot ce-i dăduseră, dar băuse puţină apă, iar Laura stătuse cu el toată noaptea, dormind pe un fotoliu în timp ce câinele stătea întins aproape de foc, înfăşurat într-o pătură şi nemişcat. Laura se mişcă de îndată ce primele licăriri ale zorilor zilei de iarnă pătrunseră prin storurile biroului lui Anthony. Gâtul îi era înţepenit şi o durea, după ce petrecuse o noapte ghemuită în fotoliu. Focul era aproape stins, dar câinele nu se mişcase.

„Te rog, Doamne”, se gândi ea în timp ce se aplecă pentru a verifica dacă mişcarea sus-jos a păturii erau un semn că rugăciunea i-a fost ascultată. Nimic. Nicio mişcare. Niciun sunet. Dar înainte ca lacrimile care îi inundau ochii să curgă, pătura se smuci brusc. Se auziră o respiraţie răguşită şi un sforăit sonor, pe care Laura nu le sesizase cât timp dormise.

Sunshine fusese în culmea fericirii dimineaţa când sosise şi descoperise că aveau un oaspete canin. Laura nu o văzuse nicicând mai plină de viaţă pe această fată mai degrabă serioasă. îl convinseră să mănânce puţin pui gătit şi o felie de pâine cu unt. Sunshine îi examina blând trupul scheletic şi hotărî să-l hrănească cu tot ce avea la îndemână.

- Nu trebuie să îi dăm să mănânce prea mult odată. Stomacul lui s-a micşorat şi, dacă exagerăm, i se va face rău, avertiză Laura.

Sunshine făcu o grimasă prin care reuşi să redea admirabil dezgustul faţă de vomă.

- Poate are nevoie de încă ceva de băut? sugeră ea plină de speranţă.

Laura îi înţelegea zelul. Era disperată să facă ceva pentru ca fiinţa aceea să se simtă mai bine, să se întremeze şi să se însănătoşească. Să fie fericită. Dar uneori nu trebuie să faci nimic, oricât de greu ar fi asta.

- Cred că are nevoie doar de odihnă, îi spuse ea lui Sunshine. Înveleşte-l cu pătura şi lasă-l în pace o vreme.

Sunshine „îl înveli" foarte atent preţ de vreo zece minute, înainte ca Laura s-o convingă în cele din urmă să o ajute cu website-ul. Freddy sosise mai devreme decât de obicei şi îi găsi pe toţi în birou.

- Ce face bietul pacient?

Laura nu îşi putu dezlipi privirea de pe ecran.

- Puţin mai bine, cred.

De la episodul din cămară, stânjeneala dintre Freddy şi Laura plutea între ei ca un fum. Laura îşi dorea cu disperare să clarifice lucrurile cu privire la întâlnirea ei, dar găsea cu greu o cale potrivită de a începe conversaţia. El se apropie de foc şi se aplecă spre pătură. O pereche de ochi mari, rugători, se îndreptară spre el.

Freddy întinse câinelui dosul palmei, ca să-l miroasă, dar acesta tresări dintr-o pornire instinctivă, născută din experienţe amare.

- Hei, hei, uşurel, băiete. Aici nimeni n-o să-ţi facă rău. Eu sunt cel care te-a găsit.

Câinele îi ascultă vocea blândă şi îşi scoase ezitant nasul de sub pătură, încercând să-l adulmece. Sunshine urmărea cum interacţionau. Îşi puse ambele mâini în şolduri şi scoase un oftat exagerat.

- Ar trebui să se odihnească, spuse ea pe un ton dojenitor.

Freddy ridică mâinile a capitulare şi veni la masă, unde Laura era în faţa laptopului.

- Deci o să-l păstrezi?

Sunshine răspunse înainte ca Laura să tragă aer în piept.

- E foarte sigur că da, jur pe ce am mai bun că o să-l păstrăm! El s-a pierdut şi tu l-ai găsit. Asta facem noi aici, spuse ea, ridicând mâinile în aer ca să întărească spusele. Dură ceva până când gândirea ei ajunse din urmă sentimentele, dar când o făcu adăugă cu fermitate:

- Dar nu o să-l dăm înapoi.

Se uită când la Freddy, când la Laura, aşteptând o confirmare. Freddy îi făcu semn cu ochiul şi zâmbi.

- Nu-ţi face griji, Sunshine. Nu cred că îl vrea cineva înapoi. Dar apoi adăugă, de parcă îşi aminti brusc de poziţia sa în casă: Desigur, este decizia Laurei.

Laura privi spre mormanul înfăşurat în pătură care încă se cocea lângă foc fără să-şi dea seama că, imediat ce trecuse pragul, se afla în siguranţă. Din acel moment, devenise al ei.

- Va trebui să-i dăm un nume, spuse ea.

Din nou, Sunshine era deja cu un pas înainte.

- Se numeşte Carrot1.

- Chiar aşa? spuse Freddy. Şi asta pentru că…?

- Pentru că a fost lovit de maşină în noaptea întunecată, pentru că nu a văzut-o.

- Şi? continuă Freddy, înclinând capul întrebător.

- Morcovii te ajută să vezi pe întuneric.

Morcov, în limba engleză (n. red.)

Sunshine îşi susţinu argumentaţia vorbind tare şi rar, ca un turist englez într-o ţară străină.

După ceaşca bună de ceai, pe care Sunshine îi dădu voie Laurei s-o prepare în timp ce ea îl veghea pe Carrot, Freddy ieşi afară, ca să lucreze în grădină, iar Laura şi Sunshine îşi îndreptară atenţia spre Colecţionarul de Obiecte Pierdute. Laura demarase misiunea herculeană de a introduce detaliile tuturor obiectelor pierdute într-o bază de date care putea fi accesată prin intermediul website-

ului. Sunshine selecta obiecte de pe rafturi şi din sertare. Odată ce Laura introducea detaliile unui obiect, acesta era marcat cu un abţibild în formă de stea aurie, din cele ce se găseau în pachete de câte cincizeci, la poştă. Cumpăraseră zece pachete, dar acum, că începuseră treaba, Laura era de părere că vor avea nevoie de încă vreo câteva pachete bune. Sunshine puse obiectele într-un şir ordonat pe masă: 0 pensetă, o carte de joc miniaturială (regele de treflă) şi un soldăţel de plastic. În mână ţinea brăţara de prietenie[13].

Brăţară împletită cu fir roşu şi negru.

Găsită în pasajul dintre Fools Green şi Maitland Road, 21 mai...

Chloe simţi cum gura i se umezeşte chiar înainte ca primul val de vomă să-i urce pe trahee. Se aplecă să vomite şi încercă să nu îşi murdărească pantofii noi. Pereţii de beton ai pasajului amplificară sunetul ruşinii şi umilinţei sale. Toată lumea îl plăcea pe domnul Mitchell. Era cel mai tare profesor din şcoală. „Băieţii vor să fie ca el, iar fetele cu el", îi spusese prietena ei Claire chiar ieri, când trecuse pe lângă ele pe coridor. Nu şi Chloe. Nu acum. Voia să fie în oricare alt loc, dar nu cu el. Domnul Mitchell („Spune-mi Mitch – n-o să spun nimănui dacă nici tu nu spui") preda muzică, iar la început şi ea ar fi dansat pe orice melodie cântată de el. Avea darul inestimabil de a fi plauzibil. Dacă mai adaugi şi un chip frumos şi un farmec şiret, reiese că era imposibil să nu-l adori pe domnul Mitchell. Chloe o implorase pe mama ei s-o lase să ia lecţii de muzică, pe care ştia că domnul Mitchel le preda în privat. Acasă la el. Mama ei fusese surprinsă. Fiica ei era o fată tăcută, fericită să cânte mai degrabă într-un cor, unde se pierdea în mulţime, decât să fie în faţa scenei. Era o „fată bună". O fată „drăguţă". Era greu să facă rost de bani pentru lecţii de pian, dar poate că mama ei se gândise că vor fi folositoare, dacă aveau s-o facă pe Chloe să capete mai multă încredere în ea. Iar domnul Mitchell era un profesor

13 Brăţară confecţionată din lână împletită sau bumbac, pe care tinerii şi-o oferă unii altora în semn de prietenie. Acest tip de brăţări a devenit popular pentru prima oară în anii 70, în Statele Unite ale Americii. (n.red.)

de-a dreptul extraordinar. Chiar părea să îi pese de elevii lui, nu era ca alţi profesori de la şcoală, care doar îşi ţineau orele, luau banii şi plecau.

La început totul fusese incitant. Faptul că-i susţinea privirea puţintel cam mult, în clasă, zâmbetul afişat în direcţia ei. Era specială pentru el, era sigură. În drum spre prima oră de muzică era emoţionată toată. În timp ce se îndrepta spre casa lui îşi dăduse cu luciu de buze, roz şi strălucitor: „Buze pasionale”. Şi apoi şi-l ştersese din nou. În timpul celei de-a treia lecţii, o pusese să stea lângă el la pian. Mâna lui pe coapsa ei era incitantă, excitantă. Dar era ceva în neregulă. Ca şi cum ai lua-o pe o scurtătură pe o alee întunecată, noaptea târziu. Ştii că nu ar trebui. Ştii că e periculos, dar poate că de data asta, totul va fi bine. La următoarea întâlnire stătuse în spatele ei şi îşi pusese mâinile pe pieptul ei, încet, mângâietor. Spusese că trebuia să verifice dacă respiră corect. Fantezia copilărească şi romanţată fusese înlocuită de realitatea sordidă a mâinilor lui ce-o pipăiau şi de respiraţia lui fierbinte, sacadată, în urechea ei. Aşa că de ce se întorsese acolo? Chiar şi după toate astea, ea tot se întorsese. Cum să nu şefi întors? Ce i-ar fi spus mamei sale? Ea îşi dorea asta la fel de mult ca el. Asta îi spusese el, iar ea căzuse în capcana adevărului precar din vorbele lui. La început aşa fusese, nu-i aşa?

Corpul era încă marcat de durerea fizică, amplificată de faptul că retrăia în minte întâmplările. Spusese nu. Ţipase nu. Dar, poate, doar în mintea ei şi nu cu voce tare. Trupul care fusese numai al ei se pierduse pentru totdeauna, luat cu forţa sau dăruit, nu era sigură. Îşi şterse din nou gura şi atunci îi atrase atenţia brăţara de prietenie. El i-o dăduse la finalul primei lecţii pentru că, spusese el, vor deveni prieteni foarte speciali. Şi-o rupse de la mână şi o aruncă. Trupul îi fusese luat cu forţa. Acum era sigură.

Sunshine strânse tare brăţara în mână. Laura nu o văzu tresărind. Ochii îi erau concentraţi pe ecranul din faţa ei, degetele bătând de zor pe tastatură.

Sunshine făcu un semn spre Carrot, ducând degetul la buze, şi aruncă brăţara în foc. Se întoarse spre sertare ca să mai aleagă obiecte.

Sus pe raftul său, cutia metalică de biscuiţi încă îşi aştepta steaua aurie.

27

- Să fac o ceaşcă bună de ceai când vine omul acela plictisit, cu duba? întrebă Sunshine, vrând să se facă utilă.

Laura dădu din cap neatentă, fiind preocupată să găsească un loc pentru pomul de Crăciun uriaş, care stătea vlăguit pe hol, răspândindu-şi acele pe podea. Freddy susţinea că, potrivit măsurătorilor sale, rămâneau treizeci de centimetri între vârful pomului şi tavan, odată ce pomul avea să fie aşezat la locul său, şi se dusese în magazie după suportul de metal, ca să demonstreze că are dreptate, înainte să işte o ceartă teribilă. Ceva mai târziu, avea să vină un om ca să instaleze internetul.

- Nu vă putem preciza o oră, îi spusese Laurei femeia de la relaţii cu clienţii, dar vă putem oferi o fereastră de timp între 10.39 dimineaţa şi 15.14 după-amiaza.

Sunshine privea ceasul de pe hol, atât cât putea zări din el, printre crengi. Laura o învăţase în sfârşit să citească ora – mai mult sau mai puţin – iar Sunshine repeta cu fiecare ocazie ce se ivea, transformând asta în noua ei obsesie. Curios ce era cu toată agitaţia asta, Carrot îşi părăsise aşternutul confortabil de lângă foc şi pornise să cerceteze zona.

Fu de-ajuns să arunce o privire la pădurea din hol, ca s-o ia la picior înapoi spre birou. Freddy se întoarse cu suportul şi, căzând de acord că holul era probabil singurul loc pe măsura înălţimii şi grosimii considerabile a pomului, făcea împreună cu Laura manevre ca să-l fixeze pe poziţie sub ghidajul mai degrabă haotic al lui Sunshine, când deodată sună soneria şi Sunshine fugi să răspundă,

lăsându-i pe Laura şi pe Freddy prinşi într-o îmbrăţişare stranie, cu un conifer uriaş.

Bărbatul care aştepta la intrare afişa un aer de superioritate nejustificat în vreun fel de statut, aspect, educaţie sau abilităţi. Era, pe scurt, un nesuferit arogant. Un nesuferit arogant şi scund. Sunshine nu ştia asta încă, dar o simţea.

- Tu eşti tipul plictisit, cu duba? întrebă ea precaută.

Bărbatul îi ignoră întrebarea.

- Am venit să o văd pe Laura.

Sunshine se uită la ceas.

- Ai venit prea devreme. E doar ora zece. Nu eşti în fereastră.

Bărbatul îi aruncă aceeaşi privire ca puştii de la şcoală, atunci când o înjurau, o împingeau şi o îmbrânceau la locul de joacă.

- Ce naiba zici acolo? Vreau doar s-o văd pe Laura.

O împinse şi trecu de ea în hol, unde Laura şi Freddy încă se luptau cu pomul. Sunshine îl urmă înăuntru, supărată.

- E tipul plictisit cu duba, anunţă ea, şi nu e foarte amabil.

Laura dădu drumul pomului. Luat pe nepregătite, Freddy fu aproape dărâmat de greutatea lui, şi îl lăsă să cadă. Pomul trecu la câţiva centimetri de intrus, ceea ce-l determină pe acesta să strige furios:

- Iisuse Hristoase, Laura! Ce dracului încerci să faci? Să mă omori?

Laura se întoarse cu faţa spre el şi îl înfruntă ca niciodată până atunci, privindu-l fix şi cu un calm de oţel.

- Ar fi o idee.

Era limpede că bărbatul nu se aştepta la această nouă versiune a Laurei, iar ea părea să se bucure văzându-l tulburat. Freddy era intrigat de această nouă întorsătură a evenimentelor, dar încerca din răsputeri să pară indiferent, iar Sunshine se întreba cum se făcea că, dacă Laura chiar îl cunoştea pe omul plictisit cu duba, îi ceruse să vină la Padua, deşi era un tip înfiorător. Cu siguranţă,

ea n-avea să i prepare o ceaşcă bună de ceai. Laura detensionă în sfârşit situaţia.

- Ce vrei, Vince? oftă ea. Mai bine intră în bucătărie.

În timp ce o urmă prin hol, el nu putu să reziste tentaţiei de a-l măsura pe Freddy din cap până-n picioare, iar Freddy îi aruncă o privire dură.

În bucătărie, Laura nu-l servi cu nimic, oferindu-i doar ocazia de a-şi explica prezenţa, pe scurt.

- Nu primesc nici măcar o cană de ceai? o întrebă el pe un ton linguşitor pe îl auzise de atâtea ori folosindu-l în dormitor, când erau proaspăt căsătoriţi, şi-şi dorea altceva, nu ceai. Gândindu-se la asta, simţi un fior. Fără îndoială că Selina, tipa de la Service, era deja al naibii de familiară cu acest ton. Aproape că îi părea rău pentru ea.

- Vince, de ce ai venit aici? Ce vrei?

El afişă un zâmbet ce se vru seducător, dar mai degrabă o dezgusta.

- Vreau să fim prieteni.

Laura râse cu voce tare.

- Chiar vreau, continuă el, disperarea începând să i se citească în cuvinte.

- Cum rămâne cu Selina?

El se aşează şi-şi luă capul în mâini. Era atât de teatral[14], încât Laura era tentată să îi ofere nişte muştar.

- Ne-am despărţit. N-aş putea s-o iubesc niciodată cum te-am iubit pe tine.

- Norocul ei. Te-a părăsit, aşa e?

Vince nu era încă pregătit să renunţe.

- Uite ce e, Laura, te-am iubit mereu.

- Cum, chiar şi când îi făceai inspecţia tehnică Selinei?

Vince se ridică şi încercă să o ia de mână.

- A fost doar ceva fizic. Doar sex. M-am gândit mereu la tine, mi-a fost dor de tine şi te-am dorit mereu înapoi.

Laura dădu din cap, neîncrezătoare.

- Şi nu e ciudat că nu te-ai gândit să mă contactezi până acum? Nicio felicitare de ziua mea, de Crăciun, un telefon.

14 Joc de cuvinte, termenul *hammy* (teatral) este similar cu *ham* (şuncă). De aici, asocierea cu muştarul. (n.red.)

Ia spune-mi, Vince, de ce? De ce acum? Bănuiesc că n-are nicio legătură cu casa asta mare pe care am moştenit-o, nu-i aşa?

Vince se aşează la loc, încercând să formuleze un argument coerent. Laura fusese mereu prea deşteaptă pentru el, chiar şi când era doar o copilă. Pe-atunci *chiar o iubise,* în felul lui, chiar dacă ştia că nu-i de nasul lui, cu educaţia ei şi manierele alese. Totuşi, pe atunci încă mai reuşea s-o impresioneze. Poate că, dacă ar fi trăit copilul lor sau ar fi reuşit să conceapă altul, lucrurile ar fi fost altfel. I-ar fi plăcut să aibă un fiu, cu care să se joace fotbal, sau o fiică, pe care să o ducă la călărie, dar n-a fost să fie, şi-n cele din urmă, faptul că n-au reuşit să devină părinţi a fost încă un lucru care îi despărţise. De-a lungul anilor, Laura s-a maturizat, a devenit mai mult o egală a lui şi mai puţin o pereche în sensul marital. A început să-i observe defectele, iar el le exagera voit ca să o enerveze. Era doar un mecanism de apărare. Cel puţin, pe Selina nu o deranja când ţinea coatele pe masă sau lăsa colacul de la toaletă ridicat. Ei bine, nu la început.

Laura încă aştepta cu calm răspunsul lui. Calmul ei îl înfurie, aşa că masca de bună purtare îi dispăru în cele din urmă de pe chip, dând la iveală adevărata faţă.

- Am aflat despre întâlnirea ta cu Graham. Mereu ai fost o târfă frigidă, i-o trânti el.

Înainte să vină, şi-a propus să nu-şi piardă cumpătul. Avea să-i arate Doamnei Preţioase că era la fel de bun ca ea. Dar, ca de obicei, îl înfurise felul ei de-a fi. Faptul că era mai bună decât el.

Pentru Laura fu suficient. Luă obiectul cel mai la îndemână, o cutie de lapte desfăcută, care, spre norocul ei, era aproape stricat, şi azvârli conţinutul spre faţa sarcastică a lui Vince. Rată, dar îl nimeri în piept, împroşcând lichidul rânced peste cămaşa de golf şi pe jacheta scumpă din piele întoarsă. Laura căuta mai departe muniţie, când uşa de la bucătărie se deschise. Era Freddy.

- E totul în regulă?

Ezitând, ea puse la loc sticla de detergent de vase pe scurgător, trântind-o.

- Da, totul e bine. Vince tocmai pleca, nu-i aşa?

Vince trecu în goană pe lângă Freddy, ieşind pe hol, unde Sunshine aştepta, neştiind ce să facă. Se întoarse spre Laura, ca să îi arunce o ultimă insultă, cu aplomb:

- Sper că o să fii foarte fericită în casa ta mare, cu mica ta prietenă retardată şi amanţelul tău.

Sunshine, care nu mai era copilul de la locul de joacă, îi răspunse cu un calm admirabil:

- Eu nu sunt retardată, am sindrom dom.

Freddy continuă pe un ton mai degrabă ameninţător:

- Nimeni nu vorbeşte aşa cu fetele mele, cară-te şi nu te mai întoarce.

Vince nu ştiuse niciodată când să-şi ţină gura:

- Că altfel, ce?

La câteva secunde după ce îşi rosti replica, Vince se ţinea cu mâna de nasul însângerat, stând pe spate şi străduindu-se să se ridice dintre crengile pomului de Crăciun, ce-l înţepau. Când, în sfârşit, reuşi să se ţină pe picioare, se îndreptă spre uşă ameninţându-i că va chema poliţia şi va veni cu avocatul, deoarece a fost agresat grav. Când ieşi din casă, din spatele uşii de la birou apăru capul lui Carrot care latră o singură dată, dar ferm, în urma lui Vince. Cei trei se uitară uimiţi la câine. Era primul lui lătrat de când venise la Padua.

- Bravo, băiete! spuse Freddy, aplecându-se să-l mângâie pe urechi. Asta sigur l-a pus pe fugă!

Sunetul soneriei îl făcu pe Carrot să se ducă înapoi în birou, iar Freddy traversă holul şi deschise repede uşa, dând peste un tânăr destul de speriat, cu un ecuson de plastic în jurul gâtului şi cu o trusă neagră de scule în mână.

- Eu sunt Lee, spuse el, afişând ecusonul. Am venit să vă instalez internetul.

Freddy se dădu la o parte ca să îl lase să intre şi Laura îl ghidă pe lângă pomul de Crăciun înclinat, spre birou, de unde Carrot ţâşni cu viteza sunetului. Sunshine

veni în urma lor, încă pe gânduri şi încercând să înţeleagă ce se întâmpla. În cele din urmă, dădu ochii peste cap şi oftă puternic.

- Tu eşti omul plictisit cu duba! Se uită la ceas. Eşti în fereastră.

Lee zâmbi, neştiind ce să spună. Mai avusese parte de misiuni ciudate, iar asta părea să intre aceeaşi categorie.

- Să îţi fac o ceaşcă bună de ceai?

Tânărul zâmbi larg. Lucrurile păreau să intre pe un făgaş bun.

- Aş vrea o ceaşcă de cafea, dacă e în regulă?

Sunshine clătină din cap.

- Nu fac cafea. Fac doar ceai.

Lee deschise trusa de scule. Până la urmă poate c-ar fi mai bine să termine treaba şi să plece.

- Sigur că-ţi putem face cafea, interveni Laura în grabă. Cum îţi place? Haide, Sunshine – o fac eu şi tu poţi să te uiţi pentru ca data viitoare să ştii să o faci singură.

Sunshine se gândi un moment şi, amintindu-şi de ameninţările lui Vince, se lăsă convinsă.

- Atunci când ajunge poliţia, o să le pot face lor o ceaşcă bună de cafea.

28

The very thought ofyou.

Cântecul întrerupse somnul Laurei, deşi nu-şi dădea seama dacă se auzea în vis sau muzica venea din camera dinspre grădină, de la parter. Rămase nemişcată şi ascultă, cuibărită în coconul ei din pătură. Linişte. Se strecură ezitând de unde se cuibărise, în aerul rece, cu miros de trandafiri, îşi puse halatul şi se duse la fereastră pentru a lăsa dimineaţa de iarnă să pătrundă înăuntru.

Şi văzu o fantomă.

Se uită afară prin geamul îngheţat, nevenindu-i să-şi creadă ochilor: era o umbră, sau poate o siluetă străvezie, ca firele de păianjen întinse între tufele de trandafiri, ce tremurau în aerul îngheţat. Laura scutură din cap. Nu era nimic. Simţul realităţii se defectase, imaginaţia îi zburda

liberă, iar raţiunea se contaminase. Asta era. Vizita lui Vince o tulburase. Intrase cu picioarele-i murdare în viaţa ei nouă şi frumoasă. Dar plecase, îşi spuse, şi era puţin probabil să se întoarcă. Zâmbi, amintindu-şi cu satisfacţie de laptele acrit care-i mânjise tricoul şi de groaza ce i se întipărise pe chip când se zvârcolea ca o ţestoasă răsturnată între crengile bradului. Dar poate exista şi-un alt motiv al neliniştii ei. Freddy.

El o numise „fata lui”. Se simţise ridicol, periculos de flatată. Reluase momentul iar şi iar în minte, dar o voce enervantă şi persistentă o avertiza să nu fie aşa de proastă. Nici nu îndrăznea să se mai gândească la asta. Era timpul pentru o ceaşcă de ceai.

La parter, mirosul pomului de Crăciun se simţea în fiecare cameră. Era minunat. Pomul însuşi strălucea şi licărea de la beteală, globuri şi tot felul de ornamente pe care Laura le găsise într-o cutie din pod. Anthony împodobea mereu pomul de Crăciun, dar al lui era de obicei unul mai modest şi majoritatea ornamentelor fuseseră rareori folosite. Laura puse două felii de pâine în prăjitor şi îşi turnă o ceaşcă de ceai. Zgomotele din bucătărie îl făcură în sfârşit pe Carrot să-şi părăsească culcuşul de lângă şemineul din birou şi să se aşeze la picioarele Laurei, aşteptându-şi micul dejun compus din pâine prăjită şi ouă jumări.

În ciuda eforturilor lor de a-l îngrăşa, acesta abia îşi „îngroşase pielea”, cum spunea Freddy. Dar acum arăta mult mai fericit şi începea să vadă viaţa mai degrabă ca pe o aventură, decât ca pe un calvar înspăimântător. Azi, Sunshine făcea împreună cu mama ei cumpărăturile de Crăciun, iar Freddy plecase să-şi viziteze sora şi pe familia acesteia în Slough. Îi spusese Laurei că această vizită dinaintea Crăciunului era suficientă ca să-şi păstreze imaginea de „bunul frate mai mare”, cu condiţia ca vizita să fie asezonată cu cadouri generoase (de preferat, în bani gheaţă) pentru nepoata-i nerecunoscătoare şi nepotul cel morocănos.

Laura îşi goli ceaşca de ceai şi îşi şterse de pe degete firimiturile de pâine prăjită. Poate că îi va prinde bine o zi petrecută de una singură. În plus, îl avea pe Carrot, al cărui cap blând i se odihnea în poală. După o plimbare rapidă prin grădina îngheţată, ce-i permisese lui Carrot să îşi înalţe piciorul la mai mulţi copaci şi Laurei să verifice de spirite, fantome sau spectre grădina de trandafiri, aprinse focul în birou, iar câinele se aşează din nou în patul său, cu un oftat mulţumit. Ea scoase o cutie de pe unul dintre rafturi şi vărsă conţinutul pe masă. Laptopul piui revenind la viaţă şi marele departament virtual de obiecte pierdute, ale căror Colecţionară era acum, îşi deschise uşile. Laura luă primul obiect pe care îi căzură ochii.

Umbrelă de copii, cu inimi albe şi roşii.

Găsită la statuia Alice în Ţara Minunilor, Central Park, New York, 17 aprilie…

Lui Marvin îi plăcea să fie ocupat. Îi oprea gândurile rele să i se strecoare în cap, precum furnicile negre care se năpusteau pe cadavrul unei păsări moarte. Medicamentele date de medic ajutau uneori, dar nu mereu. Când se îmbolnăvise prima oară, obişnuia să îşi îndese ghemotoace de vată în urechi, să se apuce de nas şi să îşi ţină ochii şi gura perfect închise. Se gândise că dacă toate găurile din capul lui erau blocate, gândurile nu puteau să intre. Dar trebuia să respire. Şi indiferent cât de mică era deschizătura dintre buzele sale, gândurile rele mereu reuşeau să se strecoare. Dar dacă era foarte ocupat, se ţineau la distanţă. Ca şi vocile.

Marvin era omul cu umbrela. Lua toate umbrelele stricate care erau aruncate la gunoi la Unitatea de obiecte pierdute în tranzit din New York şi le repara în camera întunecată şi dărăpănată, singurul lui cămin.

Încă nu ploua, dar se anunţase ploaie. Marvin iubea ploaia. Spăla lumea până o curăţa şi făcea totul să strălucească, făcea iarba să miroasă divin. Nori de culoarea fumului pe care îl scot armele se adunau pe cerul albastru de deasupra. Nu mai era mult. Marvin era un uriaş. Mergea pe Fifth Avenue, cizmele lui grele loveau

trotuarul şi haina lui lungă, cenuşie îi flutura în spate ca o pelerină. Pletele lui împletite, negre şi sălbatice erau presărate cu alb şi ochii nu-i stăteau niciodată locului, clipeau ca ochii unui mustang speriat.

— Umbrele gratis!

Central Park era locul unde-i plăcea cel mai mult să lucreze. Folosea intrarea de pe 72 Street şi se îndrepta spre Conservatory Water. Îi plăcea să privească vaporaşele de pe iaz, ce pluteau pe apă ca lebedele. Sezonul bărcilor de-abia începuse şi, deşi stătea să plouă, o flotă de dimensiuni considerabile pornise în larg. Locul obişnuit al lui Marvin era lângă statuia lui Alice în Ţara Minunilor. Copiii care se jucau acolo nu păreau să fie deranjaţi de el, aşa cum erau unii adulţi.

Poate credeau că arată şi el ca un personaj de poveste. Azi nu erau copii. Marvin îşi puse jos geanta cu umbrele, lângă cea mai mică ciupercă de pe sculptură, chiar când primii stropi de ploaie începură să lase urme sub formă de buline pe pălăria netedă, de bronz.

- Umbrele gratis!

Vocea lui profundă bubui ca tunetul prin ploaie. Oamenii treceau în grabă pe lângă el şi întorceau privirea când le oferea unul dintre darurile sale. Nu putea să înţeleagă. Doar încerca să fie o persoană bună. Umbrelele erau gratuite. De ce oamenii îl evitau temători, de parcă ar fi fost însuşi diavolul? Oricum, rămase pe poziţii.

- Umbrele gratis!

Un tip tânăr pe un skateboard se opri în faţa lui. Ud leoarcă, doar în tricou, jeanşi şi ghete de baseball, rânjea ca pisica Cheshire care trăgea cu ochiul peste umărul lui Alice. Luă umbrela pe care o oferea Marvin şi îi strânse palma în semn de recunoştinţă.

- Mersi, omule!

Se îndepărtă în grabă cu placa lui, stropind prin bălţoace, ţinând o umbrelă roz uriaşă. Ploaia încetini, iar oamenii din parc îşi încetiniră şi ei pasul. Marvin nu o văzu la început. O fetiţă într-o pelerină de ploaie roşie. Îi lipsea unul dintre dinţii din faţă şi avea pistrui pe nas.

- Bună, spuse ea. Eu sunt Alice, ca statuia. Arătă spre plăcuţa indicatoare. Marvin se aplecă pentru a o putea vedea mai bine şi îi oferi mâna.

- Eu sunt Marvin. Încântat să te cunosc.

Era britanică. Marvin recunoscu accentul de la televizor. Mereu se gândise că Marea Britanie ar fi fost un loc bun pentru el, cu dinţii săi strâmbi şi dragostea sa pentru ploaie.

- Alice, aici erai! Ce ţi-am spus să nu vorbeşti cu străinii?

Femeia care li se alăturase se uita la el de parcă ar fi urmat să muşte.

- Nu e un străin. El e Marvin.

Marvin zâmbi cât putu de bine şi îi oferi femeii cel mai frumos obiect din geanta lui.

- Umbrelă gratis?

Femeia îl ignoră. O luă pe Alice de mână şi încercă să o tragă de-acolo. Gunoi. Aşa îl trata, ca şi când ar fi fost un gunoi. Faţa lui Marvin se încinse. Perii de pe ceafă se ridicară şi urechile începură să-i ţiuie. Nu era gunoi.

- Ia-o! urlă el, întinzându-i umbrela.

- Nu mă atinge, idiotule, hâşâi ea şi se întoarse, trăgând-o după sine pe Alice, care izbucnise în lacrimi. Imediat ce strânsoarea mamei sale se reduse, Alice se eliberă şi fugi înapoi spre sculptură.

- Marvin! strigă ea, dorind cu disperare să îndrepte lucrurile.

Ochii li se întâlniră şi, înainte ca mama ei să se întoarcă, Alice îi suflă un sărut. Iar el îl prinse. Înainte să plece acasă lăsă o umbrelă albă cu inimi roşii sprijinită de Iepurele Alb. În caz că ea se va întoarce.

*

Laura căscă şi se întinse, stând pe scaun. Se uită la ceas. Trei ore în faţa ecranului erau mai mult decât suficiente pentru azi. Avea nevoie de puţin aer.

- Haide, Carrot, spuse ea. E timpul pentru o plimbare.

Afară cerul era cenuşiu, ca marmura.

- Se pare că o să plouă, îi spuse ea câinelui care şovăia. S-ar putea să avem nevoie de o umbrelă.

29

Sufrageria părea desprinsă dintr-o poveste. Pe masă se aflau o faţă de masă albă ca zăpada, din m şi şervete. În dreptul fiecărui loc se găseau tacâmuri din argint şi pahare de cristal care străluceau sub lumina candelabrului. Era primul ei Crăciun ca stăpână a Padua şi Laura voia să fie corectă faţă de casă. Dacă făcea asta, poate că locuinţa avea să îi alunge gândurile nepoftite ce i se strecurau în cap ca furnicile negre ce-şi fac loc printr-o crăpătură din peretele unei cămări. Pur şi simplu, nu putea să scape de senzaţia că fosta stăpână a casei nu plecase de tot. Scoase pocnitorile de Crăciun[15] argintii şi albe din cutia lor de carton şi puse câte una pe fiecare şervet perfect împăturit.

În dimineaţa aceea, chiar şi pe întuneric, simţi că în dormitor se schimbase ceva. Era acelaşi sentiment care îi indicase, copil fiind, în dimineaţa de Crăciun, că şosetele pe care le atârnase goale la picioarele patului erau pline. Simţea, cumva, schimbarea. Când se îndreptă spre fereastră în picioarele goale, păşi pe ceva ce nu părea a fi covorul: ceva moale, tare, ascuţit, neted. Lumina zilei confirmă că sertarele mesei de toaletă fuseseră trase afară şi conţinutul lor împrăştiat pe podea.

Laura ridică unul dintre paharele de vin şi şterse de pe el o urmă imaginară. Sunshine împreună cu mama şi tatăl ei veneau în ziua ce urma la masa de Crăciun. Fratele ei fusese invitat, dar „nu se deranja”. Venea şi Freddy. Nu ştiuse dacă să îl invite sau nu, dar o încurajare fermă din partea lui Sarah o convinsese. El spusese „da” şi de atunci Laura încercase din răsputeri să-şi dea seama de ce acceptase. Ipotezele ei erau numeroase şi variate: îl luase

15 Pocnitorile de Crăciun fac parte din obiceiurile ce însoţesc masa de prânz din ziua Crăciunului, în Marea Britanie. Acestea au forma unor tuburi de hârtie ce scot un zgomot puternic, atunci când sunt trase de capete. De regulă, în interiorul pocnitorilor se găsesc mici obiecte şi câte un bilet pe care este scrisă o ghicitoare, (n.red.)

prin surprindere; era singur; voia o friptură de curcan la cină, dar nu ştia să gătească; nu avea unde să meargă în altă parte; îi era milă de ea. Singura explicaţie pe care ezita să o accepte era cea mai simplă şi cea mai enervantă. Venea pentru că aşa voia el.

Poate că o făcuse în somn, ca somnambulii. Făcuse dezodine în somn. Nu era un jaf pentru că nu lipsea nimic. Ieri o găsise pe Sunshine în camera de la grădină dansând pe melodia de Al Bowlly care începuse să o bântuie, noapte şi zi.

- Tu ai pornit muzica?

Sunshine dăduse din cap.

- Era deja pornită când am auzit-o şi am venit pentru dans.

Laura nu o auzise niciodată pe Sunshine minţind.

- Sunt gata! Sunshine ţâşni în sufragerie, uitându-se la ceas. Pregătise plăcinte cu carne şi acum bucătăria era plină de făină şi zahăr pudră. O urmă pe Sunshine care mărşălui înapoi în bucătărie, sărind de pe un picior pe celălalt bucuroasă, în timp ce Laura scotea plăcintele din cuptor.

- Miros foarte bine, spuse ea, iar Sunshine roşi mândră.

- Am venit la ţanc, spuse Freddy când intră pe uşa din spate, însoţit de o pală de aer rece ca gheaţa. E timpul pentru o ceaşcă bună de ceai şi încă o şi mai bună plăcintă cu carne.

În timp ce stăteau în jurul mesei, bând ceai şi cu gurile pline de plăcinte cu carne, încă fierbinţi, Freddy o privi gânditor pe Laura.

- Care-i treaba? întrebă el.

- Nimic.

Era mai degrabă un reflex decât un răspuns.

Freddy ridică sprâncenele. Sunshine băgă restul de plăcintă în gură şi apoi vorbi cu gura plină:

- Asta e o minciună.

Freddy râse cu voce tare.

- Ei bine, zero puncte pentru tact, dar zece din zece pentru sinceritate.

Amândoi se uitară la Laura cu nerăbdare. Ea le spuse. Despre masa de toaletă, muzică şi despre silueta umbroasă din grădină. Sunshine nu era impresionată.

- E doar doamna, spuse ea, de parcă ar fi trebuit să fie evident.

- Şi despre ce doamnă e vorba? întrebă Freddy, fără să-şi ia ochii de la Laura.

- Soţia de la nunta Sfântului Anthony. Doamna Florilor.

Se întinse să ia altă plăcintă şi o scăpă sub masă pentru Carrot. Freddy îi făcu cu ochiul şi spuse:

- Te-am văzut.

Sunshine aproape că zâmbi.

- Dar de ce ar fi încă aici, acum că Anthony nu mai este?

Laura fu surprinsă că luase ideea suficient de în serios încât să întrebe.

- Da. De ce este încă aici şi face dezordine şi tulbură pacea? Şi după ce i-am oferit aşa o nuntă frumoasă?

Laura nu ştia dacă Freddy vorbea serios sau nu.

Sunshine ridică din umeri.

- E supărată.

În ciuda scepticismului său, stomacul Laurei se agită ca o maşină de tombolă.

Ziua de Crăciun se ivi luminoasă şi însorită, iar când Laura ieşi în grădină cu Carrot, dispoziţia i se îmbunătăţi. Ajunul Crăciunului trecuse fără evenimente, iar Laura fusese şi la slujba de la miezul nopţii, ţinută la biserica locală. Schimbase câteva cuvinte cu Dumnezeu şi poate că asta ajutase. Laura şi cu Dumnezeu nu se întâlneau prea des, dar el încă era pe lista ei de Crăciun.

Sunshine, împreună cu mama şi tatăl ei, sosiră la douăsprezece fix.

- Sunshine a fost gata de la opt, îi spuse mama acesteia Laurei, în timp ce le lua hainele. Ar fi venit aici la micul dejun dacă am fi lăsat-o.

Laura li-l prezentă pe Freddy.

- Ei sunt Stella şi Stand.

- Ne spunem „SS”, râse Stella. E foarte amabil din partea ta că ne-ai invitat.

Stan zâmbi şi îi înmâna Laurei o poinsettia şi o sticlă de şampanie roz.

- Nimic nu se compară cu un strop de şampanie roz de Crăciun, spuse Stella, netezind faţa rochiei celei bune şi verificând în oglinda din hol cum îi stătea părul. Sunshine le oferi cu mândrie un tur al casei, iar Stella şi Stan exclamară apreciativ.

În bucătărie, Freddy prepara sosul, pregătea cartofii copţi, în pungea varza de Bruxelles care fierbea şi bea votcă martini. Şi, din când în când, o privea admirativ pe Laura. De câteva ori, privirile li se întâlniră şi el o fixase cu privirea. Laurei începea să îi fie destul de cald. El ţinuse morţiş să se facă util, ca să îşi arate aprecierea pentru invitaţie. Ridică paharul spre Laura.

- Dacă ei sunt SS, atunci eu sunt 007.

Masa de Crăciun fu pe cât de reuşită putea fi. În peisajul de poveste, presărat cu argint şi alb, şi strălucire, mâncară prea mult, băură prea mult, traseră de pocnitori şi spuseră glume teribile. Carrot se instalase sub masă, apucând resturi din orice mână era dispusă să i le ofere. Laura află că Stella era într-un club de lectură şi dansa flamenco, iar Stan făcea parte din echipa de darts a pub-ului local. În prezent, erau pe locul doi în ligă şi, dacă mai câştigau trei meciuri, sperau să ia campionatul. Dar adevărata pasiune a lui Stan era muzica. Spre încântarea lui Freddy, paleta de preferinţe a acestuia era amplă şi includea multe genuri, de la David Bowie la Art Pepper, The Proclaimers, la Etta James. Era uşor de înţeles de unde provenea iubirea lui Sunshine pentru muzică şi dans.

În timp ce Laura, Sunshine şi Stella debarasau masa, curăţând mai apoi bucătăria, ce arăta acum ca după un bombardament, Freddy şi Stan stăteau aşezaţi pe scaunele lor ca două sufleuri răsuflate.

- A fost cea mai bună cină de Crăciun în ani de zile. Stan îşi frecă burta cu afecţiune. Dar să nu-i spui doamnei, adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Freddy.

Carrot ieşise de sub masă şi dormea mulţumit lângă Freddy. Acesta din urmă îi turnă lui Stan un pahar de whisky.

- Şi, e aşa de grozav pe care pare să fii conductor de tren? Visul oricărui băiat de şcoală?

Stan amestecă lichidul de culoarea chihlimbarului din paharul său şi îl adulmecă aprobator.

- în cea mai mare parte, da, răspunse el. În unele zile mă simt cel mai norocos om în viaţă. Dar aproape că renunţasem, înainte să încep cu adevărat.

Îşi sorbi whisky-ul, ce aducea cu el amintiri pe care se străduise atât de mult să le uite.

- Conduceam singur doar de câteva săptămâni. Era ultima mea cursă pe ziua aia, afară era frig şi întuneric şi de-abia aşteptam să ajung acasă, la cină. Nici nu am văzut-o până când nu a lovit-o cabina de tren. După aceea, nu prea mai aveai ce să vezi din ea.

Mai luă o înghiţitură de whisky, de data asta mai mare.

- A fost în ziarul local. Era bolnavă, au zis, stătea prost cu nervii. Aştepta în frig. Aştepta trenul meu. Mare păcat a fost. Avea un copil, o fetiţă. O micuţă dragă. I-au publicat poza în ziar.

Freddy dădu din cap şi fluieră printre dinţi.

- Doamne, Stan, îmi pare rău.

Stan îşi goli paharul şi îl puse pe masă.

- E whisky-ul, spuse el. Îmi stârneşte sentimentele. A fost cu mult timp în urmă. Slavă Domnului, Stella mi-a băgat minţile în cap şi m-a convins să continui să conduc. Statură în tăcere o vreme şi apoi Stan adăugă: Dar niciun cuvânt lui Sunshine. Nu i-am spus niciodată.

- Desigur.

Carrot ciuli urechile, la sunetul paşilor de pe hol. Sunshine intră cu o tavă, urmată de Laura şi Stella. Aşează tava pe masă.

- Acum este timpul pentru ceaşca bună de ceai şi plăcinte cu carne şi mai bune, spuse ea, arătând spre farfuria plină-ochi. Şi vom juca „Conveniences”.

La jumătatea primei runde, Sunshine îşi aminti ceva ce voia să le spună părinţilor săi.

- Freddy e de rahat.

Freddy aproape că se înecă cu whiskey-ul său, dar Stella răspunse cu un calm admirabil:

- Ce Dumnezeului te face să crezi asta?
- Mi-a spus Felicity. E prietena lui Freddy.
- Nu, nu mai e, mormăi Freddy.

Stan tremura de râs, iar Freddy se simţea evident umilit, dar Sunshine era de neclintit.

- Ce înseamnă asta – de rahat?
- înseamnă că nu se pricepe prea bine la sărutat.

Fu primul lucru care îi trecu Laurei prin minte.

- Poate că ar trebui să exersezi mai mult, spuse Sunshine cu blândeţe, bătându-l uşor pe mână pe Freddy.

Când Sunshine şi „SS" s-au dus acasă, casa se scufundă în tăcere. Laura rămase singură cu Carrot. Şi cu Freddy. Dar unde era? Dispăruse în timp ce îi condusese pe Sunshine şi SS şi le făcuse cu mâna. Se simţea ca o adolescentă emoţionată, neştiind dacă să se bucure sau să se teamă. Era vinul, îşi spuse ea. Freddy ieşi din camera dinspre grădină şi o luă de mână.

- Vino.

Camera era luminată de zeci de lumânări şi într-o găleată cu gheaţă era pusă la răcit o sticlă de şampanie, ce avea alături două pahare.

- Vrei să dansezi cu mine? întrebă Freddy.

Când el puse acul pe disc, Laura se rugă încet la Dumnezeu pentru a doua oară în tot atâtea zile. *Te rog, te rog, să nu fie Al Bowlly.*

În braţele lui Freddy, ea îşi dori că Ella Fitzgerald să mai fi improvizat câteva versuri pentru *Someone to Watch Over Me.* Freddy se uită în sus, iar Laura îi urmări privirea până la mănunchiul de vâsc pe care îl legase de candelabrul deasupra capetelor lor.

- Repetiţia e mama învăţăturii, şopti el.

În timp ce se sărutau, fotografia lui Therese se sparse în tăcere, într-o mulţime de ace de sticlă.

30

Eunice
1989

Fotografiile de pe servantă trebuiau să-l ajute pe Godfery să identifice oamenii, dar nu funcţiona tot timpul. Când Bomber, Eunice şi Baby Jane intrară în sufrageria însorită, Godfrey dădu să-şi ia portofelul.

- Am o întâlnire pe My Bill la 14.45 la Kempton Park.

Grace îl bătu afectuos pe mână.

- Godfrey dragă, e Bomber – fiul tău.

Godfrey se uită la Bomber peste ramele ochelarilor şi clătină din cap.

- Aiurea! Nu crezi că mi-aş recunoaşte propriul fiu? Nu mai ştiu cum îl cheamă pe tipul ăsta, dar în mod sigur e agentul meu de pariuri.

Eunice văzu cum în ochii lui Bomber se adună lacrimile, în timp ce-şi amintea nenumăratele ocazii în care plasase pariuri pentru tatăl său, care i se adresa cu fermitate, „Nu-i spune mamei”. Ea îl luă încet pe Godfrey de braţ.

- Ce casă minunată aveţi aici şi este aşa o zi frumoasă! Aţi putea să-mi arătaţi grădinile?

Godfrey zâmbi spre ea, încântat.

- Cu plăcere, domnişoară. Cred că şi câinelui meu i-ar prinde bine o plimbare, spuse el, privind-o pe Baby Jane cu un aer uşor încurcat. Deşi, trebuie să recunosc, aproape că am uitat că îl am.

Godfrey îşi puse pălăria pe care i-o dăduse Grace.

- Haide, Bomber, se adresă el lui Baby Jane, e timpul să ne dezmorţim picioarele.

Oricât ar fi fost de jignită Baby Jane pentru că fusese luată drept un mascul cu numele stăpânului său, mască asta destul de bine. Mult mai bine decât reuşi Bomber să

ascundă tristeţea de a fi fost luat drept agent de pariuri. Grace îl mângâie pe faţă.

- Capul sus, dragul meu. Ştiu că e greu. Ieri-dimineaţă s-a ridicat brusc din pat şi m-a acuzat că sunt Marianne Faithfull[16].

Bomber zâmbi, în ciuda faptului că era trist.

- Haide, mamă. Mai bine am merge după el, ca să nu dea de bucluc.

Afară, urma de vapori a unui avion brăzda cerul albastru, semănând cu spinarea noduroasă a unui animal preistoric. Aşezământul Folly's End nu avea, din păcate, niciun personaj şugubăţ[17], însă avea
0 grădină foarte frumoasă şi mare, de care se bucurau rezidenţii săi. Grace şi Godfrey se mutaseră acolo cu mai bine de trei luni în urmă, când devenise evident că Godfrey nu mai e în toate minţile, iar Grace nu îl mai putea îngriji singură. Din când în când mai revenea la realitate, dar în cea mai mare parte a timpului, vechiul Godfrey era dus cu sorcova. Folly's End era locul perfect. Aveau camerele lor, dar, la nevoie, exista mereu cineva care să-i ajute.

Godfrey se plimba braţ la braţ cu Eunice, la soare, zâmbind oricărui om pe care-l întâlneau. Baby Jane alerga înaintea lor. Când se opri să urineze, Godfrey clătină din cap şi pufni.

- Bine-ar fi dacă ar învăţa şi câinele ăsta să ridice piciorul. Parcă-l văd în curând îmbrăcat în roz şi cântând triluri de primadonă.

Se opriră în dreptul unei bănci de lemn de lângă un iaz ornamental cu peşti şi luară loc. Baby Jane se aşezase lângă marginea iazului, fascinată de sclipirile şi de unduirile argintii şi aurii ale crapilor koi, ce se adunau ca să primească mâncare.

- Nici să nu te gândeşti, o avertiză Eunice. Nu e sushi.

Când Grace şi Bomber îi prinseră din urmă, Godfrey îi povestea lui Eunice despre ceilalţi rezidenţi.

16 Cunoscută cântăreaţă engleză, totodată compozitoare şi actriţă (n.red.)

17 Joc de cuvinte. Folly s are o pronunţie similară cu *fool* (nebun, şugubăţ), (n.red.)

- îl avem pe Mick Jagger, Peter Ustinov, Harold Wilson, Angela Rippon, Elvis Presley, Googie Withers şi pe doamna Johnson, care avea spălătoria de pe strada Stanley. Şi n-o să ghiceşti cu cine m-am trezit în pat ieri-dimineaţă.

Eunice dădu din cap, nerăbdătoare. Godfrey se opri o clipă şi apoi clătină trist din cap.

- Nu, nici eu. Ştiam adineauri, dar acum s-a dus.

- Ai spus că era Marianne Faithfull, spuse Grace, încercând să-l ajute.

Godfrey râse cu voce tare.

- Ei, asta cred că aş fi ţinut minte, spuse el, făcând cu ochiul spre Bomber. Că veni vorba, mi-ai pus pariul?

Înainte ca Bomber să răspundă, Eunice îi atrase atenţia asupra unei siluete îndepărtate, cu ochelari de soare enormi şi tocuri uriaşe, ce venea legănându-se în direcţia lor.

- O Doamne! gemu Bomber. Ce naiba vrea?

Porţiei îi luă ceva timp ca să ajungă la ei, peste peluză, iar Eunice urmări uşor amuzată cum se chinuia să înainteze. Baby Jane sărise, nepoftită, în poala lui Godfrey şi mârâia încet. Godfrey privea spre Porţia cum se apropie, cu o uşoară curiozitate şi nu da niciun semn c-ar fi recunoscut-o.

- Bună, mami! Bună, tati! cârâi Porţia fără entuziasm.

Godfrey se uită în spate, să vadă cu cine vorbea.

- Porţia, începu Bomber încet, el nu îşi aminteşte mereu…

Înainte să poată termina, ea se aşeză lângă Godfrey pe bancă şi încercă să îl ia de mână. Baby Jane mârâi cu subînţeles şi Porţia sări în picioare.

- Ei, pentru numele lui Dumnezeu. Iar câinele ăsta turbat!

Godfrey o îmbrăţişa protector pe Baby Jane.

- Nu vorbi aşa cu câinele meu, tinerico! Oricum, cine eşti tu? Pleacă şi lasă-ne în pace!

Porţia era albă la faţă. Condusese treizeci de kilometri din Londra cu o mahmureală groaznică şi se

rătăcise de trei ori. Şi rata prânzul cu tema „genţi şi curele de designer” de la Charlotte.

- Nu fi aşa de ridicol, tati. Ştii foarte bine că sunt fiica ta. Doar că nu stau aici non-stop ca să te linguşesc, cum face fiul tău iubit şi aghiotanta lui patetică şi îndrăgostită. Ştii al dracului de bine cine sunt! se răsti ea.

Godfrey nu fu impresionat.

- Tinerico, spuse el, privindu-i faţa stacojie, e clar c-ai stat prea mult la soare fără pălărie şi asta ţi-a afectat simţurile. Fiica mea n-ar folosi un limbaj ca ăsta şi nici nu s-ar comporta în halul ăsta. Iar omul ăsta este agentul meu de pariuri.

- Şi ea? se răsti Porţia, arătând spre Eunice.

Godfrey zâmbi.

- Ea e Marianne Faithfull.

Grace o convinse pe Porţia să o însoţească înăuntru ca să bea ceva. Bomber, Eunice, Godfrey şi Baby Jane îşi continuară plimbarea prin grădină. Sub unul dintre meri se afla o masă mică de ceai, iar o doamnă în vârstă, elegantă, sta aşezată bându-şi ceaiul dintr-o ceaşcă, alături de o femeie mai tânără, ce mânca o tartă cu cremă de lămâie.

- Sunt preferatele mele, spuse ea, când o salutară, în trecere. Doriţi una? La întinse platoul din sticlă, plin cu prăjituri. Bomber şi Eunice refuzară, dar Godfrey se servi. Baby Jane privi dezamăgită. Doamna în vârstă zâmbi şi i se adresă însoţitoarei sale: Eliza, cred că ai uitat pe cineva.

Baby Jane primi două.

În casă, o găsiră pe Grace singură.

- Unde e Porţia? întrebă Bomber.

- A plecat la Londra foc şi pară, spuse Grace. Am încercat să mă înţeleg cu ea, dar…

Ridică tristă din umeri.

- Nu înţeleg cum poate să se comporte în halul ăsta, spuse Bomber.

Grace privi spre Godfrey, care stătea de vorbă cu Eunice, ca să se asigure că n-o auzea.

- Eu pot. Grace îl luă pe Bomber de braţ şi îl conduse spre canapea. Îmi amintesc când era foarte mică. Oftă cu

tristeţe, când îi veni în minte fetiţa cu un zâmbet cu strungăreaţă şi codiţe inegale. A fost mereu fetiţa lui tata.

Bomber îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

- Şi acum e pe care să-l piară, continuă Grace, şi poate că pentru prima oară în viaţa ei de adult, dă piept cu ceva ce nu poate rezolva cu banii ei. I se rupe inima şi nu poate face nimic.

- Poate doar să-i rănească pe cei care o iubesc, răspunse Bomber supărat.

Grace îl bătu pe genunchi.

- Pur şi simplu, nu ştie cum să reacţioneze. A plecat de aici în şiroaie de lacrimi, spunând că tatăl ei un peşte bătrân şi viclean.

Bomber îşi îmbrăţişa mama.

- Lasă, mamă, mereu o să-l ai alături pe „fiul tău iubit".

Chiar când plecau, Godfrey o chemă la el pe Eunice.

- Să-ţi zic ceva la ureche, spuse el conspirativ şi pe un ton scăzut. Normal că ştiu că tipa aia era fiică-mea. Dar trebuie să am şi eu un avantaj de pe urma bolii ăsteia nenorocite.

31

Potrivit lui Sunshine, Freddy „dormise peste noapte" la Laura. Dar Laura şi Freddy nu *„se culcaseră* peste noapte". Ea dormise cu el, în acelaşi pat, dar nu *se culcase* cu el. Laura zâmbi în sinea ei de cât de tipic britanică era, folosind aceleaşi cuvinte pentru sensuri diferite, fără a spune ce voia să zică. Sex. Nu făcuse sex cu Freddy. Încă. Gata. După doar câteva propoziţii, trecuse de la aluzii la contact sexual!

În noaptea de Crăciun, ea şi Freddy au dansat, au băut şampanie şi au vorbit. Şi au vorbit iar şi iar. Ea îi povestise despre şcoală şi şervetele pentru tăvi, şi despre Vince. Îi povestise despre copilul pe care l-a pierdut, iar el a tras-o mai aproape, şi despre poveştile scurte pe care le-a scris pentru *Feathers, Lace and Fantasy Fiction,* iar el a râs cu lacrimi. El îi povestise despre fosta lui logodnică,

Heather – o consultantă în recrutare, care-şi dorea căsătorie şi copii, ceea ce el nu-şi dorea. Cel puţin, nu cu ea. Îi spusese de ce şi-a vândut mica firmă de consultanţă IT (spre consternarea lui Heather, şi picătura care a umplut paharul şi a pus capăt relaţiei lor) ca să devină grădinar. Se săturase să mai privească lumea printr-o fereastră, în loc să trăiască afară, în mijlocul ei. Laura i-a spus în sfârşit despre Graham şi întâlnirea lor dezastruoasă, iar după o mică ezitare şi încă un pahar de şampanie, chiar şi despre sărut.

El zâmbise.

- Ei bine, cel puţin încă nu ai fugit la etaj ca să-ţi clăteşti gura, aşa că iau asta drept un semn bun. Şi sper că ai păstrat rochia aia!

Tăcu o clipă.

- Până la şaptesprezece ani, mi-a fost jenă să sărut o fată, din cauza asta, spuse el, atingând uşor cicatricea pe care o avea la gură. M-am născut cu buză de iepure, iar chirurgul nu şi-a făcut prea bine treaba…

Laura se aplecă şi îl sărută uşor pe gură.

- Ei bine, e clar că n-ai probleme tehnice.

Freddy îi spuse totul despre Felicity, o întâlnire pe nevăzute aranjată de tipa în a cărei grădină lucra de mai mulţi ani. Ea jurase că se vor înţelege „de minune”. Nu a fost cazul, dar Felicity era una dintre cele mai apropiate prietene ale femeii, aşa că Freddy a continuat să se vadă cu ea, căutând o cale cât mai potrivită de scăpare.

- într-o noapte n-am mai suportat s-o aud cum se laudă, cum mă bate la cap şi-mi tot spune Freddo, aşa că am lăsat-o baltă. N-a fost foarte elegant, ştiu, dar foarte eficient. Mi-am pierdut clienta, dar a meritat.

În cele din urmă, când Freddy şi Laura rămăseseră fără cuvinte, se luaseră în braţe, şi au dormit cuibăriţi unul în altul, ca petalele într-un boboc.

S-au culcat în dormitorul pentru oaspeţi de lângă vechea cameră a lui Therese. Din ziua în care Laura se trezise cu lucrurile din sertare aruncate pe podea, se mutase în camera alăturată. Nu-i era neapărat frică. Sau

poate că-i era, puţin. Dar trăia cu senzaţia oribilă că acolo se mai afla, dacă nu un spirit, cel puţin un oaspete nepoftit. Ba lipsea o lingură de supă, ba unul dintre picioarele mesei era prea scurt, un cocktail cu şampanie fusese băut sau una din cele două viori scosese subit o notă înaltă. Starea de armonie din Padua dispăruse, iar Laura nu ştia ce să facă pentru a restabili pacea. Carrot nu intrase niciodată în dormitorul lui Therese, dar în noaptea de Crăciun părăsi bucuros culcuşul de lângă foc, ca să se cuibărească la picioarele patului în care dormeau Freddy şi Laura.

Când Sunshine află despre „dormitul peste noapte" vru să ştie toate detaliile. Ce pijamale a purtat Freddy, cum s-a spălat pe dinţi fără periuţă, sforăia? Şi se sărutaseră? Freddy i-a spus că a împrumutat una din cămăşile de noapte ale Laurei, s-a spălat pe dinţi cu săpun şi o lavetă şi nu, nu sforăia, în schimb sforăia Laura – suficient cât să zguduie ferestrele. Şi da. Se sărutaseră. Sunshine voia să ştie dacă Freddy îşi îmbunătăţise tehnica şi el i-a spus că luase câteva lecţii. Laura nu o văzuse niciodată pe Sunshine râzând atât, dar nu-şi dădu seama cât credea din toate astea. Şi ce avea să povestească atunci când va ajunge acasă.

Era Ajunul Anului Nou şi încă foarte devreme. Camera de oaspeţi dădea la rândul ei spre grădina de trandafiri, ce abia se zărea prin ploaia abundentă. Freddy urma să sosească mai târziu. Aveau să iasă pe seară la pub, ca să sărbătorească. Dar între timp, Laura era prinsă în birou, cu munca. Înarmată cu suficientă pâine prăjită pentru amândoi şi cu un ceainic, Laura intră în birou urmată de Carrot şi aprinse focul. Luă o cutie mică de pe raft şi puse conţinutul său pe masă. Afară ploua mai tare ca niciodată, iar sunetul apei care curgea acompania trosniturile focului. Pentru prima oară, Laura ţinea în mână un obiect care nu ştia ce reprezintă şi, chiar după ce citi eticheta, nu înţelese mai bine care era scopul sau originea acestuia.

Casă de lemn, uşă şi ferestre pictate, nr. 32.

Găsită într-un container de gunoi pe strada Marley nr. 32.

23 octombrie…

Edna se uită la ecusonul tânărului. Spusese că era de la regia de apă şi venise să verifice toate instalaţiile şi ţevile. Era doar o vizită de curtoazie. Făceau asta pentru toţi clienţii cu vârsta de peste şaptezeci de ani, înainte să vină iarna, spuse el. Edna împlinise şaptezeci şi opt de ani şi avea nevoie de ochelari de citit ca să vadă ce scria pe ecuson. Fiul ei, David, îi spunea mereu să aibă mare grijă când deschide uşa străinilor.

- *Ţine mereu lanţul pe uşă până afli cine este, îi spusese el. Problema era că, cu lanţul pus, de-abia putea crăpa uşa şi era prea departe de tânăr, ca să citească ecusonul. Chiar şi cu ochelarii de vedere. Tânărul zâmbi răbdător. Arăta cumsecade. Purta o salopetă frumoasă, cu un ecuson pe buzunarul de pe piept, în dreapta, şi avea o trusă de plastic, neagră, pentru scule. Pe ecuson era o fotografie care părea să fie a lui şi i se păru că distinge cuvintele „Tamisa" şi „Apă". îl lăsă înăuntru. Nu voia ca el s-o ia drept o femeie bătrână, proastă şi neajutorată.*
- *Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă ea.*

El zâmbi recunoscător.

- *Sunteţi o comoară, în mod cert. Sunt mort de sete. Ultima oară când am băut ceva cald a fost de dimineaţă, la şapte. Cu lapte şi două cuburi de zahăr, şi m-aţi face fericit.*

Ea îi arătă spălătoria de la subsol şi, la etaj, baia şi gura de aerisire de pe scară, unde se afla rezervorul de apă. În bucătărie, puse ibricul pe foc şi, în timp ce aştepta să fiarbă, privi afară la fâşia lungă de grădină, din spate. Edna locuise în casa ei din estul Londrei timp de aproape şaizeci de ani. Ea şi Ted se mutaseră aici când s-au căsătorit. Şi-au crescut aici copiii şi, până când David şi sora lui, Diane, s-au făcut mari şi au plecat, casa era plătită în întregime. Cu siguranţă, acum nu şi-ar mai fi putut permite o astfel de casă. Edna rămăsese singura din cei de pe vremuri. Una câte una, casele fuseseră

cumpărate, ferchezuite, iar preţurile urcaseră până la cer, cum ar fi spus Ted al ei. În ultimul timp, strada se umpluse de tineri corporatişti, cu maşini luxoase, seturi de fondue şi atât de mulţi bani, de nu ştiau pe ce să-i cheltuie. Nu mai era cape vremuri, când copiii se jucau pe stradă şi îţi cunoşteai toţi vecinii şi tot ce făceau.

Tânărul reveni în bucătărie, chiar când Edna turna ceaiul.

- Exact aşa cum îmi place, spuse el, dându-l pe gât. Părea că se grăbeşte. La etaj, totul e în stare perfectă.

Se uită repede sub chiuveta din bucătărie şi îşi spălă cana la robinet. Edna era impresionată. Era un băiat bun, ca David al ei. Se vedea că mama lui îl crescuse bine.

După-amiaza devreme, soneria se auzi din nou. Doi musafiri într-o singură zi era aproape de neconceput. Prin uşa întredeschisă zări o femeie scundă, bine îmbrăcată, negresă, ce părea să aibă în jur de şaizeci de ani. Purta un costum bleumarin cu o bluză atât de albă, că-ţi lua ochii. Pe buclele ei maronii, coafate şi date cu fixativ, purta o pălărie bleumarin cu plasă cu buline, care îi acoperea jumătatea superioară a feţei, înainte ca vreuna din ele să spună vreo vorbă, femeia păru să cadă din picioare şi se sprijini de cadrul uşii. Peste câteva momente, se afla în bucătăria Ednei, făcându-şi vânt cu mâna şi cerându-şi scuze cu un puternic accent jamaican.

- îmi pare atât de rău, dragă. Trec prin una din crizele mele. Medicul spune că are de-a face cu lipsa de zahăr. Se aplecă în faţă şi aproape căzu de pe scaun, înainte de a se reechilibra. Mă simt atât de prost că am dat buzna aşa!

Edna îi făcu semn cu mâna că nu e cazul să se scuze.

- Ai nevoie de o ceaşcă fierbinte şi dulce de ceai, spuse ea, umplând din nou ibricul. De fapt, se bucura că avea companie. Femeia se prezentă drept Sora Ruby. Bătea din uşă în uşă pentru a îşi oferi serviciile de vindecătoare spirituală, ghicitoare şi consultant, îi spuse Ednei că putea să citească în palmă, în cărţi şi holuri de cristal şi că practica Obeah, Jadoo şi Juju.

Edna nu avea idee despre Obadiah, Jedi sau Judy, dar mereu fusese fascinată de vizionari şi alţii asemenea şi era extrem de superstiţioasă. În casa ei, pantofii noi nu se puneau niciodată pe masă, umbrelele nu se desfăceau în interiorul casei şi nimeni nu trecea pe sub scări. Bunica ei irlandeză le citise tuturor vecinilor în frunze de ceai, iar una dintre mătuşile ei îşi câştigase traiul sub numele de Madame Petulengra, citind în globul de cristal, pe Brighton Pier. Când Sora Ruby, animată de ceai, se oferi să-i citească Ednei în palmă, aceasta fu de acord. Sora Ruby ţinu cu o mână palma Ednei, orientată în sus, şi-şi trecu cealaltă mână peste ea, de mai multe ori. Petrecu apoi un minut întreg studiind topografia ridată a palmei.

- *Ai doi copii, spuse ea, în sfârşit.*
- *Un băiat şi o fată, încuviinţă Edna.*
- *Soţul tău a murit... acum opt ani. Avea o durere, aici.*

Sora Ruby îşi prinse pieptul cu mâna ce-i rămăsese liberă.

Ted murise de un atac de cord în drumul dinspre pub spre casă. Familia acceptase doar flori, dar cine dorea putea face o donaţie către British Heart Foundation. Sora Ruby mânuia palma Ednei de parcă încerca să descifreze un mesaj extrem de complex.

- *Eşti îngrijorată în legătură cu casa, zise în cele din urmă. Ai vrea să rămâi, dar cineva vrea să pleci. E un bărbat. Efiul tău? Nu.* Se *uită mai de-aproape la mâna Ednei şi apoi se lăsă pe spate şi închise ochii, de parcă încerca să şi-l imagineze pe bărbatul respectiv. Brusc, se ridică în picioare şi lovi cu mâinile în masă.*
- *Eun om de afaceri! Vrea să îţi cumpere casa!*

Pe când serveau a doua ceaşcă de ceai, împreună cu un pachet de Bourbons, proaspăt desfăcut, Edna îi povestise Surorii Ruby totul despre Julius Winsgrave, dezvoltator imobiliar, antreprenor şi un netrebnic lacom şi scârbos (doar că nu folosi cuvântul „netrebnic", ţinând cont că Ruby era, totuşi, o Soră), încerca de ani de zile să o convingă să vândă, deoarece cumpărase majoritatea

caselor de pe stradă şi profitase la maximum de pe urma lor. În cele din urmă, metodele agresive la care apelase acesta îl forţaseră pe David să se consulte cu avocatul şi să depună o plângere împotriva lui fulius, pentru a preveni orice alte acte de hărţuirire. Dar Edna simţea mereu ameninţarea lui, ce-i dădea târcoale ca un vultur, aşteptând ca ea să moară.

Sora Ruby ascultă cu atenţie.

- *Pare un om rău şi periculos.*

Se aplecă, luându-şi geanta de mână încăpătoare şi uzată, şi începu să cotrobăie prin ea.

- *Am ceva aici care în mod sigur te poate ajuta.*

Puse pe masă o bucată de lemn, mică, plată, ce avea forma faţadei unei case. Pe aceasta erau pictate stângaci patru ferestre şi o uşă albastră, la intrare. Aceeaşi culoare cu cea a Ednei.

- *Spune-mi, te rog, ce număr are casa ta? întrebă Sora Ruby.*

— 32.

Sora Ruby luă un pix din geanta ei şi scrise un „32” mare pe uşa de la intrare a casei.

- *Acum, spuse ea, acesta este cel mai puternic Juju şi te va proteja atâta vreme cât o să faci exact ce îţi spun.*

Ţinu casa strâns, cu ambele mâini, şi închise ochii. Buzele ei rostiră febril o incantaţie mută, timp de mai multe minute, înainte să pună casa în mijlocul mesei din bucătărie.

- *Aici trebuie să stea, spuse ea hotărâtă. Acesta este centrul casei tale şi de acum încolo te va proteja. Dar trebuie să ştii că, acum, această casă, spuse ea, arătând spre modelul de lemn, a devenit casa ta. Atâta vreme cât o ţii în siguranţă şi casa ta va fi în siguranţă. Dar dacă permiţi să i se întâmple ceva rău, acelaşi lucru, şi chiar mai mult de-atât, se va petrece cu cărămizile şi tencuiala din jurul tău. Indiferent dacă va fi vorba de foc, apă, distrugeri, orice. Nimic nu poate dezlega magia şi nimic nu poate dezlega blestemul.*

Edna se uită la căsuţa de lemn şi se întrebă dacă într-adevăr putea să o protejeze de Julius Winsgrave. În mod sigur, nu strica să încerce. Sora Ruby îşi puse ceaşca şi farfuria în chiuvetă şi, în ciuda protestelor Ednei, le spălă cu atenţie şi apoi le lăsă la uscat în scurgător. Când Edna se întoarse să pună biscuiţii înapoi în cutie, Sora Ruby scutură o mână umedă peste casa de lemn, iar trei picături de apă îi stropiră faţada pictată.

- Gata, spuse ea, luându-şi geanta. Ţi-am răpit destul timp.

Edna îşi căută poşeta, dar Sora Ruby refuză să accepte orice plată pentru serviciile ei.

- A fost o plăcere să stăm de vorbă, spuse ea, şi înainta spre uşa din faţă.

În timp ce îşi dădea jos machiajul, faţa din oglindă devenea mai tânără. Sub buclele mari ale perucii era un păr negru, îndreptat cu placa. Injeanşi, cizme şi o haină cu imprimeu de leopard, Sora Ruby redeveni Simone La Salle. Se uită la ceasul de firmă şi îşi luă poşeta de firmă. La restaurant, Julius deja o aştepta, bătând nerăbdător cu degetele pe faţa de masă imaculată, de in

- Şampanie, te rog, îi spuse ea, într-o engleză londoneză perfectă, chelnerului care trecu pe lângă ei.

Julius ridică din sprâncene.

- O meriţi?

Simone zâmbi.

- Tu ce crezi? răspunse ea. A mers ca uns. Băiatul meu s-a dus de dimineaţă şi a umblat la robinet. Am avut noroc, pentru că baia este exact deasupra bucătăriei. Se uită din nou la ceas. Până acum tavanul bucătăriei sigur s-a prăbuşit.

Julius zâmbi.

- Mama şi fiul fac o echipă bună.

Împinse peste masă un plic maro, plin. Simone se uită la conţinut şi apoi îl puse în geantă. Chelnerul aduse şampania şi umplu ambele pahare. Julius toasta:

- A fost o plăcere să lucrez cu tine.

După ce a condus-o pe Sora Ruby la plecare, Edna s-a dus să se întindă puţin pe canapea. Doi vizitatori într-o singură zi, era plăcut, dar puţin obositor. Când se trezi, după aproape o oră, ploua. În bucătărie. Casa de lemn de pe masă era udă leoarcă. Vopseaua se dizolvase şi ferestrele dispărură aproape de tot, dar numărul 32 era încă vizibil. Edna ridică privirea şi văzu un petic închis la culoare ce se prefigura oribil pe tavan. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost geamătul tencuielii şi al şipcilor care cedau.

- Bine! Bine! Mă predau! Laura mângâie capul cald ce încercase s-o facă atentă în ultimele cinci minute, atingându-i uşor genunchiul. Lui Carrot îi era foame şi avea nevoie să urineze. Trecuse de mult de ora prânzului. Laura privi marea de obiecte însemnate cu stele aurii din faţa ei, de pe masă şi apoi se uită la ceas. Era aproape ora trei.

- Bietul Carrot, spuse ea. Pun pariu că ai stat cu picioarele încrucişate.

Încă ploua puternic, dar, din fericire, Carrot primise de Crăciun (printre multe alte lucruri minunate) o haină impermeabilă. Se plimbă afară prin grădină, în timp ce Laura le pregătea prânzul. Se întoarse repede, lăsând urme ude de labe pe podeaua de gresie. După prânz, Laura urcă la etaj să îşi aleagă îmbrăcămintea pentru diseară. Se ruşina de cât de mult timp îi trebuia să îşi aleagă lenjeria potrivită. Potrivit de nepotrivită. Căutând o pereche de cercei care-i plăcea, se întrebă dacă nu cumva îi lăsase în dormitorul lui Therese, aşa că se duse acolo să îi caute. Apăsă clanţa rece, de alamă. Uşa era încuiată. Pe dinăuntru.

32

Freddy îl împunse pe Carrot cu degetul, de sub pături.

- Scoală, câine leneş, şi fă-ne o ceaşcă de ceai.

Carrot se cuibări mai adânc în pătura lui şi mormăi mulţumit. Freddy se uită spre Laura rugător, iar ea îşi ascunse imediat capul sub pernă.

- Atunci, bănuiesc că îmi revine mie această sarcină, spuse el, sărind din pat şi căutând ceva să pună pe el, mai degrabă de frig, decât de ruşine.

Halatul Laurei nu i se potrivea, dar era foarte la îndemână. Freddy trase draperiile ce dădură la iveală cerul albastru şi ziua însorită din noul an. Laura se întinse, goală sub pătura caldă şi se întrebă dacă avea timp să dea o fugă până la baie şi să se facă puţin mai prezentabilă, ascunzând efectele vârstei mijlocii. Dar, ce sens ar fi avut? Freddy deja o văzuse. Îşi trecu degetele prin păr şi aruncă o privire în oglinda mică, de pe noptieră, să vadă dacă avea urme de rimel întins, de seara trecută. Cel puţin, avea dinţi frumoşi.

Două ore mai târziu apucaseră să se trezească, se îmbrăcaseră şi mâncau fasole cu pâine prăjită, când sosi Sunshine. Îi promiseseră că, dacă era frumos afară, îl vor scoate cu toţii la plimbare pe Carrot, pe terenul din apropiere. Laura şi Freddy se plimbau braţ la braţ, iar Sunshine alerga în faţă cu Carrot, aruncându-i o minge (alt cadou de Crăciun) pe care el să o aducă înapoi.

- Am impresia că tânărul Carrot face asta mai mult ca s-o amuze pe Sunshine decât pentru sine, spuse Freddy.

Laura privi cum Carrot îi aducea cuminte mingea lui Sunshine, doar ca să îi fie aruncată din nou, într-o direcţie la întâmplare, sub comanda „aport”.

- Bănuiesc că se va juca o vreme, până găseşte ceva mai interesant de făcut.

După următoarea aruncare, Carrot privi cum mingea cade într-o tufă de grozamă şi apoi plecă să caute iepuri. Bietul Freddy fu desemnat de către Sunshine drept secundul lui Carrot şi se trezi cu ţepi de grozamă până la cot.

- Las-o, spuse Laura, când Freddy risca deja să se aleagă cu o mulţime de împunsături. O să îi luăm alta.

- Nu! strigă Sunshine. A fost cadoul lui de Crăciun. O să fie foarte supărat şi o să mă urască pentru că nu pot să arunc drept în linie, pentru că am mintea încâlcită.

Sunshine aproape că izbucnise în lacrimi.

- în mod cert, nu ai mintea încâlcită! spuse Freddy, ieşind la suprafaţă în cele din urmă, din încâlceala tufei de grozamă, fluturând triumfător mingea. Cine naiba ţi-a zis aşa?

- Aşa îmi spunea Nicola Crow la şcoală, când aruncam mingea aiurea.

- Ei bine, Nicola Crow era un ignorant, iar tu, tânără domnişoară, ai sindrom Down. Şi să nu uiţi asta.

El îi dădu jucăria, reuşind să îi alunge expresia îndurerată de pe faţă. Dar zâmbetul se lăsa încă aşteptat. Obosit de cât căutase iepuri şi după ce ratase toată acţiunea, Carrot reveni şi îşi adulmecă jucăria. Apoi o linse pe Sunshine pe mână. Primi un zâmbet.

Cât timp îşi continuară plimbarea, Laura ţinând jucăria lui Carrot, pentru a o păstra în siguranţă, iar Freddy inspectându-şi rănile, Sunshine găsi un obiect mic, strălucitor, aruncat în iarbă.

- Uite, spuse ea, culegându-l cu degetele din noroi.

- Ce este? Freddy i-l luă din mână şi îl şterse de murdărie. Era un breloc de alamă, în forma unui pui de elefant.

- Ar trebui să-l luăm acasă, spuse Sunshine. Să-i scriem o etichetă şi să îl punem pe webside.

- Nu crezi că avem deja destule obiecte pierdute? spuse Laura, imaginându-şi biroul plin de lucruri ce aşteptau încă pe rafturi sau în cutii, ca să îşi primească stelele aurii.

Dar Freddy fu de acord cu Sunshine.

- Ascultă, m-am tot gândit cum să facem ca oamenii să fie interesaţi de website. Faptul că postăm toate obiectele acolo este doar o parte din ce avem de făcut. Mai trebuie ca oamenii potriviţi să îl acceseze. Acum, Anthony are o poveste grozavă şi sunt sigur că presa locală, poate chiar şi posturile de radio şi de televiziune vor fi interesate, dar

dacă venim şi cu nişte obiecte pierdute recent şi regăsite, pe lângă cele vechi, cred că ar fi de mare folos.

Ceea ce o ajută foarte mult pe Laura era că Freddy spusese „noi”. Nu mai era singură în încercarea de a duce la capăt misiunea dificilă pe care Anthony i-o lăsase moştenire, ci avea ajutor. Un ajutor pe care fusese prea mândră sau prea temătoare să îl ceară.

Când ajunseră din nou la Padua, Sunshine se duse direct în birou, ca să găsească o etichetă pentru brelocul ei. Fuseseră invitaţi cu toţii la ceai de mama şi tatăl lui Sunshine, dar ea voia să scrie eticheta şi să pună brelocul pe un raft sau într-o cutie, înainte să plece. Laura se duse la etaj să se schimbe, iar Freddy şterse labele lui Carrot de noroi, cu un prosop vechi, din bucătărie.

În drum spre parter, Laura încercă din nou clanţa de la camera lui Therese. Era încă încuiată. În bucătărie, scrise o etichetă pentru breloc, sub supravegherea atentă a lui Sunshine.

- Sunshine?
- Mmmm?

Se concentra foarte tare să înţeleagă ce scria Laura.

- Mai ştii că alaltăieri ai spus că Doamna Florilor e supărată?

— Da.

Laura puse jos stiloul şi suflă peste cerneala udă. Imediat ce puse jos eticheta, Sunshine o luă şi suflă şi mai tare. Doar ca să fie sigură.

- Ei bine, crezi că e supărată pe mine?

Sunshine adoptă mina şi poziţia de „cum poţi să fii atât de proastă?” dându-şi ochii peste cap, pufnind şi punându-şi mâinile pe şolduri.

- Nu e supărată pe tine – „desigur” era subînţeles – e supărată pe toată lumea.

Laura nu se aştepta la răspunsul ăsta. Dacă îi dădea crezare lui Sunshine (deoarece chiar nu mai ştia ce să creadă), atunci era uşurată că nu era singura ţintă a furiei lui Therese, deşi nu ştia încă ce putea face ca s-o îmbuneze.

- Dar de ce e supărată?

Sunshine ridică din umeri. Pe moment, îşi pierduse interesul cu privire la Therese şi aştepta ceaiul. Îşi consultă ceasul. Acum putea citi toate orele şi majoritatea „jumătăţilor de oră”, iar orice era intermediar devenea „aproape”.

- E aproape ora patru, spuse ea, şi ceaiul e la patru fix pe loc. Se duse şi se aşeză lângă uşă. De dimineaţă am făcut prăjituri cu cremă, gogoşi şi chiar plăcinţele bune cu carne şi salată cu codiţe de creveţi. Pentru ceaiul nostru.

Freddy zâmbi.

- Aşa se explică de ce ai ajuns aici abia pe la unsprezece şi jumătate. El îi făcu cu ochiul Laurei şi şopti: Din fericire pentru mine.

- Şi tata a făcut rulouri cu cârnaţi, spuse Sunshine, trăgându-şi haina pe ea.

33

Eunice

1991

- Carnaţii ăştia nu-s nici pe departe ca aceia ai doamnei Doyle, spuse Bomber, mâncându-l cu curaj pe al doilea.

De când doamna Doyle se pensionase şi se mutase într-un apartament la malul mării, în Margate, brutăria fusese preluată de o franciză, iar prăjiturile şi produsele de patiserie preparate manual fuseseră înlocuite de surogate semipreparate, produse în masă. Eunice îi întinse un şerveţel de hârtie în timp ce firimiturile de pateu îi căzeau în faţă şi în poală.

- Sunt sigură că Baby Jane te va ajuta cu plăcere cu resturile, spuse ea, privind faţa mică şi pofticioasă a mopsului.

Baby Jane nu avu noroc. Bomber îşi termină prânzul şi se strădui cât putu de bine să azvârle firimiturile de pateu ce-i căzuseră pe haine, în coşul de gunoi. Eunice îi oferise o trataţie specială din două rulouri cu cârnaţi,

trecând de data asta peste grija pe care o avea pentru sănătatea şi silueta lui. Mai târziu, aveau să meargă în vizită la Grace şi Godfrey, iar în ultimul an vizitele la Follys End deveniseră din ce în ce mai dificile. Ea îşi dorea să fi existat ceva, orice, care să îi aline durerea lui Bomber, ce privea cum dispare, într-un orizont îndepărtat, inaccesibil, bărbatul pe care îl ştia drept tatăl său. Sănătatea fizică a lui Godfrey era, ca o ironie a sorţii, bună, dar se subordona fragilităţii sale mintale, şi per ansamblu devenise un copil mare, furios şi speriat.

- Corp de bivol cu o minte ca de molie, aşa îl descria Grace.

Suferinţa lui era o pedeapsă groaznică pentru cei care îl iubeau.

Pentru Godfrey, prietenii şi familia lui deveniseră străini de temut şi, dacă era posibil, de evitat. Orice încercare de apropiere fizică – o atingere, un sărut, o îmbrăţişare – era răsplătită cu un pumn sau o lovitură. Vânătăile de pe trupurile lui Grace şi Bomber stăteau drept dovadă. Grace rămăsese o stoică, dar acum, la aproape doi ani după ce se mutase la Folly's End, nu mai împărţea aceeaşi cameră cu soţul ei. Nu mai era sigur să îl iubească decât de la distanţă. Iar Porţia stătea numai la distanţă. Vizitele ei încetaseră de când cu violenţa.

Bomber clătină din cap, nevenindu-i să creadă când scoase dintr-un plic maro un manuscris greu ce sosise prin poştă, de dimineaţă.

- Sunt sigur că face asta numai ca să mă enerveze.

Era cel mai recent manuscris al surorii sale.

- Le trimite şi altcuiva?

Eunice se uită peste umărul lui şi luă una din foile rezumatului.

- Acum sunt sigur. Şi mai mult decât umilit. Pe ultimul l-a trimis lui Bruce. Mi-a spus că a fost aproape tentat să îl publice, doar ca să vadă ce faţă fac.

Eunice era deja absorbită de paginile pe care le ţinea în mână, râzând pe înfundate. Bomber se lăsă pe spate în scaunul său şi îşi împreună mâinile la ceafă.

- Ei, haide odată. Curmă-mi suferinţa.

Eunice scuturǎ degetul spre el, zâmbind.

- E amuzant că spui asta, pentru că tocmai mă gândeam că poate ar trebui s-o punem pe Kathy Bates[18] să o răpească pe Porţia, să o lege de pat într-o cabană izolată din pădure, să îi rupă ambele picioare cu un ciocan de lemn şi apoi să-i dea nişte ponturi despre cum se scrie un roman.

După ce au văzut pentru prima oară filmul *Tortura,* s-au amuzat în timpul cinei, alcătuind o listă de scriitori care n-ar avea decât de câştigat de pe urma unui semestru la şcoala de scriere creativă a lui Kathy Bates. Lui Eunice nu îi venea să creadă că atunci o uitaseră pe Porţia.

- Ar fi mai simplu dacă şi-ar rupe toate degetele şi atunci nu ar mai putea să scrie deloc.

Eunice dădu din cap spre Bomber, dezaprobându-l în glumă.

- Dar în cazul ăsta am fi privaţi de comori literare ca asta, spuse ea, fluturând rezumatul în aer.

Îşi drese glasul şi făcu o pauză, pentru a obţine un efect dramatic. Baby Jane lătra la ea, somând-o să înceapă să vorbească.

- Janine Ear este o tânără orfană crescută de mătuşa ei crudă şi bogată, doamna Weed. Este o copilă ciudată, care vede fantome, iar mătuşa ei le spune tuturor că e „drogată" şi o trimite la o clinică privată de dezintoxicare numită High Wood. Proprietarul clinicii High Wood, domnul Bratwurst, cheltuie toţi banii pe heroină şi fetelor le dă să mănânce numai pâine şi untură. Janine se împrieteneşte cu o fată bună şi sensibilă pe nume Ellen Scalding, care moare înecându-se cu o coajă de pâine uscată, pentru că nu există o persoană autorizată să acorde primul ajutor, şi Janine nu ştie cum să aplice manevra Heimlich.

Se opri să verifice dacă Bomber nu avea chiar el nevoie de ajutor. Râdea convulsiv, iar Baby Jane stătea la

18 Cunoscută actriţă americană, protagonistă a filmului *Tortura (Misery),* despre care se vorbeşte ulterior, (n.red.)

picioarele lui, privind uşor mirată. Eunice aşteptă ca el să îşi revină puţin, înainte să continue:

- Domnul Bratwurst este trimis la închisoare pentru că a încălcat prevederile legii din domeniul siguranţei sanitare, iar Janine acceptă postul de menajeră la o casă impunătoare, numită Pricklefields, din Pontefract, unde i se dă în grijă o fetiţă franţuzoaică vioaie numită Belle, iar angajatorul ei este un bărbat întunecat, melancolic, cu tulburări mintale ascunse, pe nume domnul Manchester, care ţipă mult, dar este blând cu servitorii săi. Janine se îndrăgosteşte de el. Într-o seară, el se trezeşte că i-a luat foc părul şi ea îi salvează viaţa. El o cere de nevastă. Ziua nunţii este un dezastru.

- Nu numai ziua nunţii, spuse Bomber, râzând.

Eunice continuă:

- Chiar când urmau să facă schimb de jurăminte la biserică, un anume domn Mason apare şi pretinde că domnul Manchester este deja însurat cu sora lui, Bunty. Domnul Manchester îi ia pe toţi înapoi la Prickerfields unde o găsesc pe Bunty, ce a înnebunit de la consumul de cocaină, târându-se în patru labe în mansardă, mârâind şi gemând şi încercând să îi muşte de glezne, urmărită de îngrijitoarea ei care avea în mână o seringă de ketamină. Janine îşi face bagajele. Chiar când era să moară de hipotermie rătăcind prin mlaştini, un vicar creştin reconvertit şi cele două surori ale sale o găsesc şi o duc acasă. Din fericire, ei se dovedesc a fi verişorii ei şi, culmea norocului, un unchi îndepărtat moare şi îi lasă ei toată averea. Janine îşi împarte bucuroasă moştenirea, dar refuză să se mărite cu vicarul şi să i se alăture ca misionar în Lewisham, pentru că acum ea îşi dă seama că domnul Manchester va fi mereu iubirea vieţii ei. Se întoarce la Prickerfields şi descoperă că a ars din temelii. O bătrână care se afla în trecere îi spune că „Bunty, târfa drogată" a declanşat focul şi a murit dansând pe acoperiş în timp ce ardea. Domnul Manchester, curajos, a salvat toţi servitorii şi pisicuţa, dar a orbit din cauza unei bârne care a căzut peste el, şi şi-a pierdut o ureche. Acum este din nou singur,

iar Janine se hotărăşte să mai acorde relaţiei lor o şansă, dar îi explică domnului Manchester că vor trebui să ia lucrurile încetul cu încetul, pentru că ea încă are „probleme de încredere”. Şase săptămâni mai târziu se căsătoresc şi, când li se naşte primul fiu, domnul Manchester îşi recapătă în mod miraculos vederea la un ochi.

- Este un geniu al comediei! spuse Eunice, zâmbind şi dându-i paginile înapoi lui Bomber. Sigur nu te-ar tenta să-l publici?

Bomber aruncă un elastic de cauciuc spre ea, dar aceasta se feri la timp.

Apoi se aşează la biroul ei, sprijinindu-şi bărbia în palmă, gânditoare.

- De ce crezi că o face? îl întrebă pe Bomber. Adică, e imposibil s-o facă doar ca să te enerveze. Implică un efort prea mare. Şi, oricum, la cum o ştiu pe Porţia, gluma trebuie să se fi fâsâit deja. Trebuie să fie mai mult de atât. Şi dacă voia, îşi putea publica singură cărţile. În mod sigur îşi permite.

Bomber clătină trist din cap.

- Cred că vrea să fie bună şi ea la ceva, de-a dreptul. Dar, din păcate, şi-a ales domeniul greşit. Cu toţi banii şi aşa-zişii ei prieteni, bănuiesc că uneori are o viaţă destul de goală.

- S-ar putea ca totul să aibă legătură tine. Eunice se ridică şi se îndreptă spre fereastră. În mers, îşi ordona mai bine gândurile.

- Cred că are nevoie de aprobarea fratelui mai mare – de laude, iubire, validare, oricum ai vrea să-i spui – şi încearcă să o câştige prin scris. Până acum a făcut tot ce i-a stat în putinţă: e nepoliticoasă, egoistă, superficială şi uneori de-a dreptul crudă şi nu ar recunoaşte niciodată că îi pasă câtuşi de puţin ce crezi despre ea, dar îi pasă. În sinea ei, sora ta mai mică nu vrea decât să fii mândru de ea şi a ales să scrie, nu pentru că are talent sau pentru că îi place. E o modalitate de a-şi atinge scopul. Tu publici cărţi, iar ea şi-a propus să scrie o carte pe care tu s-o

consideri suficient de bună ca s-o publici. De aceea „împrumută” mereu intrigile din marii clasici.

- Dar eu o iubesc. Nu pot fi de acord cu modul în care se comportă – cu felul în care îi tratează pe mama şi tata şi, uneori, cu felul în care-ţi vorbeşte. Însă e sora mea. O voi iubi mereu.

Eunice se aşeză în spatele lui şi îi puse uşor mâinile pe umeri.

- Eu ştiu asta. Dar nu cred că Porţia ştie. Biata Porţia!

De data asta, vorbise serios.

34

Laura stătea pe pat, strângând din pumni aşa de tare, încât unghiile îi lăsau urme în palme. Nu ştia dacă să se sperie sau să se înfurie. Vocea lui Al Bowlly răsună din camera de la grădină ce se afla de dedesubt, iar tonurile sale seducătoare aduceau cu scrijelitul unghiilor pe o tablă de scris.

- Ei bine, m-am săturat să mă gândesc la tine[19]! izbucni ea şi aruncă violent cu cartea de pe noptieră până în celălalt capăt al camerei. Nimeri unul dintre sfeşnicele de sticlă de pe masa de toaletă, care căzu pe podea şi se sparse.

- La naiba!

Laura îi ceru iertare lui Anthony în gând. Se ridică din pat şi coborî la parter ca să ia un făraş şi o mătură şi să mai verifice ceva ce ştia deja că e absolut, incontestabil şi fără îndoială adevărat. Discul cu Al Bowlly se afla încă în coperta sa de hârtie decolorată, aşezat în mijlocul mesei din birou. Chiar ea îl pusese acolo ieri, sătulă să audă melodia care o bântuia acum, la propriu, zi şi noapte. Sperase – fusese o iluzie prostească, îşi dădea seama acum – că, dacă îndepărta fizic discul din vecinătatea gramofonului, cântecul se va opri. Dar Therese nu era

19 în original, „the very thought of you“ (mă gândesc la tine), numele melodiei cântate de Al Bowlly. (n.red.)

nevoită să joace după aceste reguli, ale fizicii. Din câte se pare, moartea o scutise de aceste constrângeri prozaice şi acum era liberă să facă farse dând frâu liber imaginaţiei. Pentru că, la urma urmei, cine sau ce altceva putea fi? Anthony fusese întotdeauna bun cu ea cât timp trăise, deci era puţin probabil să recurgă la astfel de persecuţii meschine, acum că era mort. În fond, Laura făcea sau încerca să facă tot ceea ce îi ceruse el. Ea luă discul şi privi chipul zâmbitor al bărbatului de pe copertă, cu părul lui negru şi lucios şi ochii negri, seducători.

- Habar nu ai, îi spuse ea, clătinând din cap. Puse discul într-un sertar şi se lăsă pe el, cu toată greutatea, ca pentru a sublinia faptul că îl închisese. De parcă ar conta. Îi spusese lui Freddy despre uşa de la camera lui Therese şi îl rugase să încerce să o deschidă. Aceasta încercase clanţa şi spusese că uşa era încuiată, dar era de părere că ei n-ar trebui să facă nimic în privinţa asta.

- O s-o descuie atunci când va fi pregătită, a spus el, de parcă ar fi vorbit despre un copil neastâmpărat, pe care-l lăsau să-şi consume nervii. Atât Freddy, cât şi Sunshine păreau să o accepte pe Therese cu un calm care o înfuria pe Laura. Prezenţa tulburătoare a cuiva care era în mod sigur mort şi împrăştiat în grădină nu ar fi trebuit să provoace consternare? Mai ales că ea ar trebui să le fie recunoscătoare pentru că, graţie eforturilor lor, se afla într-o stare de binecuvântare postnupţială – chiar dacă postumă. Era al naibii de nerecunoscătoare, zâmbi amar Laura, în sinea ei. Dar cine ar putea fi în afară de Therese? Când raţiunea n-ajunge la o concluzie, lasă loc de himere. Chiar pe când termina de măturat cioburile de sticlă, îi auzi pe Freddy şi pe Carrot întorcându-se din plimbarea lor. Coborând la parter, în timp ce serveau ceai şi pâine prăjită în bucătărie, îi povesti lui Freddy despre muzică.

- A, spuse el, dându-i lui Carrot bucăţele de pâine prăjită cu unt. Am auzit şi eu, dar nu i-am dat prea mare atenţie. Nu ştiu niciodată dacă e vorba sau nu de Sunshine.

- Am luat discul de-acolo, dar n-a avut niciun efect, aşa că acum l-am pus într-un sertar, în birou.

- De ce? spuse Freddy, amestecând zahărul în ceai.

- De ce l-am luat sau de ce l-am pus în sertar?

- Ambele.

- Pentru că mă înnebuneşte. L-am luat ca să nu mai pună melodia.

- Cine? Sunshine?

- Nu. Laura se opri o clipă, ezitând să rostească cu voce tare. Therese.

- A. Colocatara noastră, fantoma. Deci, ai luat discul şi nu a funcţionat şi acum crezi că va funcţiona dacă îl închizi într-un sertar?

- Nu chiar. Dar m-a făcut să mă simt mai bine. Mă tot întreb ce altceva ar mai putea face. De ce se poartă în halul ăsta? Acum îl are pe Anthony, deci care e problema dacă îmi rămâne mie casa? Asta şi-a dorit el.

Freddy îşi sorbi ceaiul, încruntându-se şi cântărind spusele Laurei.

- Aminteşte-ţi ce a spus Sunshine. A spus că Therese nu era supărată pe tine, e supărată pe toată lumea. Furia ei nu discriminează. Deci nu este vorba despre casă. S-a întâmplat ceva similar cât timp Anthony mai trăia?

- Nu, din câte ştiu. Mereu a fost acel miros de trandafiri în casă şi o vagă senzaţie că Therese era încă aici, dar nu am văzut sau auzit niciodată ceva concret. Iar Anthony nu a menţionat nimic.

- Deci doar de când a murit Anthony doamna a început să facă mutre?

- Da. Dar din cauza asta e atât de supărător. Mereu am presupus că ea îl aştepta undeva în eter sau oriunde va fi fost, în toţi aceşti ani, exersându-şi dansul foxtrot sau făcându-şi unghiile…

Freddy flutură degetul spre ea, criticând-o pentru tonul arţăgos care i se strecurase în voce.

- Ştiu, ştiu. Sunt groaznică. Laura râse de propria-i reacţie. Dar, sincer, ce mai vrea? Ar trebui să fie fericită,

acum că îl are înapoi. În schimb, se plimbă pe aici şi face mizerii, ca o divă supărată şi decedată, pe deasupra.

Freddy îşi puse mâna peste mâna ei şi i-o strânse.

- Ştiu că e supărător. E într-adevăr sâcâitoare…

- Mai ales pentru cineva care ar trebui să fie mort, îl întrerupse Laura.

Freddy zâmbi.

- Cred că voi două v-aţi înţelege destul de bine. Din ce mi-a povestit Anthony despre ea, cred că semănaţi mai mult decât îţi dai seama.

- Ţi-a povestit despre Therese?

- Uneori, da. Mai ales spre final. Îşi golise cana şi o reumplu. Dar poate că ne scapă ceva aici. Noi presupunem că ei sunt împreună doar pentru că Anthony e mort şi i-am împrăştiat cenuşa în acelaşi loc unde se află cenuşa lui Therese. Dar cenuşa e tot ce contează? Nu sunt doar „rămăşiţe”? Ce rămâne în urmă, când persoana nu mai este? Anthony şi Therese sunt amândoi morţi, dar poate că nu sunt împreună, şi asta e problema. Dacă tu şi cu mine mergem separat la Londra şi nu stabilim un loc de întâlnire, care ar fi probabilitatea ca noi să ne găsim vreodată? Şi, să fim serioşi, oriunde s-ar afla ei acum, trebuie să fie un loc mult mai mare decât Londra, având în vedere toţi oamenii morţi care au ajuns acolo de când… cam de când a început lumea să moară.

Freddy se lăsă pe spătarul scaunului, părând destul de încântat de sine şi de explicaţia sa. Laura oftă şi se lăsă şi ea pe scaun, descurajată.

- Deci tu vrei să spui că lui Therese îi este acum mai rău decât înainte să moară el, deoarece atunci ştia cel puţin unde este el? Ce minunat! Ar putea rămâne pe capul nostru ani de zile. Pentru totdeauna. Drace!

Freddy se ridică, veni în spatele ei şi o cuprinse uşor de umeri.

- Biata Therese! Cred că ar trebui să pui discul înapoi în camera de la grădină.

O sărută pe creştet şi ieşi afară să lucreze în grădină. Brusc, Laura se simţi vinovată. Probabil părea lipsit de

logică, dar dacă era totuşi adevărat? Ea îl avea acum pe Freddy, dar dacă, după tot acest timp, Therese încă nu era cu Anthony? Biata Therese!

Laura se ridică şi se duse în birou. Luă discul din sertar şi îl duse înapoi în camera de la grădină, unde îl puse pe masă, lângă gramofon. Luând fotografia lui Therese, o privi pe femeie, ce se vedea ca prin ceaţă, şi părea departe, privită prin sticla spartă. Văzu cu adevărat, probabil, pentru prima oară, persoana din spatele pozei de hârtie.

Poate că Freddy vedea ce le aseamănă, dar Laura sesiza diferenţele. Trăise deja cu cincisprezece ani mai mult decât Therese, dar nu încăpea îndoială că scurta viaţă a lui Therese fusese trăită mai intens, fusese mai plină de strălucire. Ce risipă!

Laura îşi trecu încet degetele peste faţa ce se zărea în spatele mozaicului. Ce îi spusese Sarah? „E timpul să nu te mai ascunzi şi să iei viaţa de coarne".

- O să am grijă să te vindec, îi promise ea lui Therese.

Apoi luă din nou discul şi îl puse pe aparat.

- Poartă-te frumos, i se adresă camerei. Încerc să fiu de partea ta.

35

Eunice

1994

Eunice nu avea să uite niciodată mirosul trandafirilor încălziţi la soare, ce pătrundea prin fereastra deschisă, în timp ce stătea cu Bomber şi Grace, privindu-l pe Godfrey cum moare. Aproape că plecase dintre ei. Rămăsese doar un trup uzat, care abia mai reacţiona, iar respiraţia îi era atât de slabă, încât de-abia ar fi putut să ridice aripile unui fluture. Frica, mânia şi bulversarea care îl tulburaseră în ultimii ani nu-l mai dominau, îl lăsaseră în pace. Grace şi Bomber puteau, în sfârşit, să îl ţină de mâini, iar Baby Jane se cuibărise mai aproape, odihnindu-şi uşor capul pe pieptul lui. Nu mai încercau de mult să mai converseze

pentru a umple spaţiul incomod dintre apropierea morţii şi moartea în sine. Din când în când, o asistentă bătea încet la uşă, aducând ceai şi manifestând compasiune în faţa unei scene de final pe care o mai văzuse de atâtea ori.

Eunice se ridică şi se duse la fereastră. Afară, după-amiaza îşi urma cursul în lipsa lor. Oamenii se plimbau în grădini sau dormeau la umbră, iar mai mulţi copii se alergau unii pe alţii peste peluze, chiuind de încântare. Undeva, sus, într-unul dintre copaci, un sturz cânta acoperind ticăitul unei stropitori ce bătea ritmul ca un metronom. Acum ar fi un moment bun, se gândi ea. Să dispară pe finalul unei după-amiezii englezeşti de vară perfecte. Părea că

Grace era de acord. Aceasta se lăsă pe spătarul scaunului şi oftă prelung, a resemnare. Strângând mâna lui Godfrey, se ridică în picioare, cu încheieturile înţepenite de prea mult stat. îl sărută pe Godfrey pe gură şi îl mângâie pe păr cu o mână slăbită, dar fermă.

— A sosit vremea, iubitule. E timpul să pleci.

Godfrey se agită, dar numai puţin. Pleoapele translucide îi tresăriră şi pieptul lui slăbit se ridică şi inspiră puternic, pentru ultima oară. Şi apoi se duse. Nimeni nu se mişcă, cu excepţia lui Baby Jane. Căţelul se ridică în picioare şi, cu o atenţie infinită, adulmecă fiecare centimetru al feţei lui Godfrey. În final, convinsă că prietenul ei nu mai era, sări din pat, se scutură puternic şi se aşeză la picioarele lui Bomber, uitându-se la el rugător, cu o expresie care spunea limpede: „Şi acum chiar trebuie să fac pişu'".

O oră mai târziu, stăteau în ceea ce se numea „camera rudelor", bând din nou ceai. Camera rudelor era locul spre care erau ghidaţi cu blândeţe, când erau gata să îi părăsească pe cei care abia decedaseră. Pereţii săi aveau culoarea primulelor ofilite, iar lumina era destul de blândă, fiind filtrată prin draperiile de muselină, ce atârnau ca un văl menit să-i ferească de privirile iscoditoare. Era o cameră al cărei rol era să netezească marginile ascuţite

ale durerii crude, având canapele moi şi adânci, flori proaspete şi cutii de şerveţele.

După ce vărsă câteva lacrimi, Grace se adună şi era gata să vorbească. Ce-i drept, ea îl pierduse de mult timp pe bărbatul cu care se măritase, iar acum, odată cu moartea lui, cel puţin putea să îşi înceapă doliul. Bomber era palid, dar calm, ştergându-şi lacrimile care-i curgeau din când în când, în tăcere, pe faţă. Înainte să iasă din camera lui Godfrey, îl sărutase pentru ultima oară pe obraz pe tatăl său. Scosese de pe degetul acestuia verigheta pe care o pusese acolo mama lui în urmă cu o viaţă de om. Aurul era zgâriat şi uzat, cercul puţin îndoit, testamentul unei căsătorii lungi şi robuste în care rareori se aducea vorba de iubire, dar aceasta se manifesta în fiecare zi. Bomber îi dădu mamei sale verigheta, iar ea şi-o puse pe degetul mijlociu fără să scoată o vorbă. Apoi el îi telefona Porţiei.

Grace veni şi se aşeză lângă Bomber, luându-l de mână.

- Acum, fiule, în timp ce o aşteptăm pe sora ta, am ceva să-ţi spun. Probabil că nu vrei ca eu să îţi vorbesc despre asta, dar sunt mama ta şi trebuie să spun ce am pe inimă.

Eunice habar nu avea ce urma, dar se oferi să îi lase singuri.

- Nu, nu, draga mea. Sunt sigură că pe Bomber nu îl va deranja dacă auzi asta şi aş prefera să mă susţii în ce am de spus, dacă nu te superi.

Eunice se aşeză, surprinsă. Baby Jane, care stătea pe canapea lângă Bomber, se ghemui în poala lui, ca pentru a-i oferi un suport moral.

- Aşa. Acu-i acu.

Grace îl strânse pe fiul său de mână.

- Dragul meu, mereu am ştiut, încă de când erai mic, că nu o să fii niciodată genul de băiat care o să se însoare şi o să îmi dăruiască nepoţi. Cred că, în secret, şi tatăl tău a ştiut, dar desigur, nu am vorbit niciodată despre astea. Acum vreau să ştii că nu-mi pasă deloc de chestia asta.

Mereu am fost mândră să te am ca fiu şi atât timp cât eşti fericit şi ai o viaţă decentă, ei bine, asta e tot ce contează.

Obrajii lui Bomber se roşiseră, deşi Eunice nu îşi dădea seama dacă era din cauza lacrimilor sau a cuvintelor lui Grace. Era foarte impresionată de sentimentele lui Grace, dar se lupta să îşi înăbuşe chicotelile văzând-o pe aceasta cum, ca o britanică tipică, încerca să vorbească pe ocolite.

- Săptămâna trecută, Jocelyn m-a dus la cinema. A vrut să-mi ofere un mic moment de divertisment, pentru a îmi abate puţin gândul de la tatăl tău. Se observa că Grace are un nod în gât, dar înghiţi cu greu şi continuă:

- Nu am fost foarte atente la ce rula, am cumpărat bilete şi nişte bomboane cu mentă, am intrat şi ne-am aşezat.

Baby Jane se ghemui în poala lui Bomber ca să se facă mai comodă. Îi lua puţin mai mult timp decât se aştepta.

- Filmul era *Philadelphia,* cu drăguţul acela de Tom Hanks, soţia lui Paul Newman şi acel tânăr spaniol. Se gândi cu atenţie la următoarele cuvinte şi se hotărî în final la: Nu a fost prea vesel.

Făcu o pauză, sperând poate că spusese suficient, dar expresia încurcată de pe faţa lui Bomber o forţă să continue. Ea oftă.

- Vreau doar să-mi promiţi că o să fii atent. Dacă găseşti un „prieten special” sau – gândul îi veni chiar acum în minte – dacă ai unul deja, promite-mi că n-o să iei Hivi.

Eunice îşi muşcă buza cu putere, dar Bomber nu putu să nu zâmbească.

- E HIV, mamă.

Dar Grace nu asculta. Voia doar să îl audă cum promite.

- Nu aş putea suporta să te pierd şi pe tine.

Bomber promise:

- Pe cuvântul meu de onoare.

- Nu am fost eu, jur, spuse Sunshine.

Intraseră în birou, ca să mai pună nişte obiecte pe website şi găsiseră preţiosul stilou al lui Anthony într-o baltă de cerneală neagră în mijlocul mesei. Era un frumos Conway Stewart pe care Sunshine îl admirase de multe ori, mângâind cu drag suprafaţa lucioasă, stacojiu cu negru, înainte să îl pună cu ezitare înapoi în sertar.

Laura văzu expresia îngrijorată de pe faţa gravă şi serioasă a lui Sunshine şi o îmbrăţişa, consolând-o.

- Ştiu că nu ai fost tu, draga mea.

O rugă pe Sunshine să spele cu grijă stiloul la robinet şi să îl pună la locul lui, iar ea curăţă mizeria de pe masă. Când Laura se întoarse în birou, după ce îşi spălase mâinile pătate de cerneală, Sunshine era ocupată să aleagă mai multe obiecte de pe rafturi.

- A fost Doamna Florilor, nu-i aşa? o întrebă ea pe Laura.

- Ei, nu ştiu dacă aşa a fost, blufa Laura. Poate că l-am lăsat acolo şi am uitat de el şi cumva a curs.

Ştia cât de improbabil suna, iar expresia de pe chipul lui Sunshine arăta că nu era deloc convinsă. Laura se gândise la ce spusese Freddy şi, cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât devenea mai îngrijorată. Dacă toate aceste lucruri erau opera lui Therese, ce se manifesta astfel pentru a-şi demonstra durerea cauzată de faptul că încă era despărţită de Anthony, atunci cu cât continua mai mult, cu atât lucrurile s-ar putea înrăutăţi? îşi aminti cum o descrisese

Robert Quinlan pe Therese, ca având „un temperament sălbatic şi era iute la mânie când era stârnită”. Dumnezeule mare, în ritmul acesta în curând va provoca incendii şi va demola casa, iar Laura era deja sătulă să cureţe după o fantomă capricioasă.

- Ar trebui să încercăm să o ajutăm, spuse Sunshine.

Laura oftă, simţindu-se uşor ruşinată de generozitatea manifestată de Sunshine.

- De acord. Dar cum oare am putea să facem asta?

Sunshine ridică din umeri şi se încruntă perplexă.

- De ce să nu o întrebăm? sugeră ea în cele din urmă.

Laura nu voia să fie rea, dar nu era deloc o sugestie practică. Nu avea de gând să ţină o şedinţă de spiritism sau să cumpere o placă Ouija de pe ebay. Şi-au petrecut restul dimineţii adăugând obiecte pe website, în timp ce Carrot sforăia mulţumit în faţa focului. După prânz, Sunshine şi Freddy îl scoaseră pe Carrot la o plimbare, dar Laura rămase acasă. Era profund neliniştită. În mod normal, sarcina de a introduce obiecte pe website era un exerciţiu terapeutic, dar nu şi azi. Nu se putea gândi decât la Therese. Pielea i se zbârli ca unei creaturi a cărei blană fusese mângâiată în răspăr şi gândurile îi fugiră şi se unduiră ca un vâslaş pe suprafaţa unui iaz. Trebuia să facă totuşi ceva în privinţa lui Therese. Ceva ce Jerry Springer şi colegii lui de la emisiunile de reality numeau o „intervenţie”. Dar nu ştia ce naiba era de făcut!

Afară, lumina firavă a soarelui desena petice de lumină pe un cer marmorat, cenuşiu. Laura îşi luă haina din hol şi ieşi în grădină la aer. În magazie, găsi pachetul „secret” de ţigări al lui Freddy şi luă una. Era o fumătoare ocazională, dar se gândi că azi i-ar fi de ajutor. Se întrebă dacă Therese fusese fumătoare.

În timp ce Laura rătăcea prin grădina de trandafiri, pufăind ca o şcolăriţă vinovată, cuvintele lui Sunshine îi reveniră în minte.

- Ce-ar fi să o întrebăm? E adevărat că nu era ceva obişnuit, dar nimic din această situaţie nu era şi nu avea sens ca Laura să încerce să trateze problema ca şi cum ar fi una obişnuită. Deci, poate că Sunshine avea dreptate. Dacă Therese era cea care făcea toate aceste lucruri – şi erau zile în care Laura se agăţa de acel „dacă” asemenea unui pasager de pe *Titanic* agăţat de o vestă de salvare – atunci dacă o lăsa de una singură, ar fi adus şi mai multe necazuri.

- De ce să nu o întrebăm? Simplul fapt că lua asta în calcul o făcea pe Laura să se simtă jenată. Dar ce altceva putea face? Să tacă şi să înghită până când… Nici nu voia să ia în calcul ce ar putea urma. Trase un ultim fum din

ţigară şi apoi, privind în jur pe furiş ca să se asigure că nu putea fi văzută sau auzită, rosti cu voce tare în răcoarea aerului de după-amiază.

- Therese, începu ea, doar ca să clarifice cu cine vorbea – şi în eventualitatea în care ascultau şi alte fantome, glumi în sinea ei – noi două trebuie să avem o discuţie serioasă. Anthony a fost prietenul meu şi ştiu cu câtă disperare tânjea să fie cu tine din nou. Vreau să fiu de ajutor şi o voi face dacă este posibil, dar dacă distrugi casa, mă încui afară din dormitor şi mă ţii trează toată noaptea cu muzica ta, nu prea ai cum să-mi câştigi bunăvoinţa. E clar că alungarea fantomelor nu este punctul meu forte, aşa că, dacă ştii cum pot să te ajut, trebuie să încerci să găseşti o cale ca să împărtăşeşti asta cu mine.

Laura se opri, nu pentru că aştepta un răspuns, ci pentru că simţea că ar trebui să lase loc pentru unul.

- Nu am suficientă răbdare pentru puzzle-uri şi ghicitori şi joc foarte prost Cluedo, continuă ea, aşa că va trebui să încerci să faci asta cât de simplu şi limpede e posibil. De preferat, fără să spargi sau să incendiezi ceva… sau pe cineva, adăugă ea, în şoaptă.

Încă o dată, aşteptă. Nimic. Doar nişte porumbei amorezi care uguiau şi se giugiuleau pe acoperişul magaziei, exersând pentru primăvară. Tremura. Se făcea frig.

- Am vorbit serios, Therese. Voi face tot ce-mi stă în putinţă.

Se întoarse înapoi prin grădină, simţindu-se puţin prostuţă şi dorindu-şi o ceaşcă de ceai şi un biscuit cu ciocolată, drept consolare. Ajunsă în bucătărie, puse ibricul pe foc şi deschise cutia de biscuiţi. Înăuntru era stiloul lui Anthony.

37

- Ei bine, dacă asta înţelege ea prin „limpede şi clar”, n-aş vrea să aflu cum arată „criptic”.

Laura se plimba de mână cu Freddy şi analizau misterul stiloului lui Anthony. Carrot mergea în faţa lor, adulmecând şi marcându-şi teritoriul în dreptul stâlpilor de iluminat. Fuseseră la The Moon is Missing pentru câteva pahare. Freddy se gândise că asta i-ar mai abate Laurei gândurile de la Therese, dar acolo dădură peste întreaga distribuţie a *Blithe Spirit*[20], ce retrăia triumful primei reprezentaţii în bar. Marjory Wadscallop purta încă peruca şi machiajul lui Madame Arcati şi nu ezită să îi semnaleze lui Winnie sosirea Laurei şi a lui Freddy împreună. Nu era deloc ieşirea la care sperase Freddy.

- Eşti sigură că Sunshine a pus stiloul înapoi în sertar?

- Ei bine, nu am văzut-o cu ochii mei făcând asta, dar sunt sigură că a făcut-o. De ce? Doar nu crezi că ne joacă feste, nu-i aşa?

Freddy zâmbi şi clătină din cap.

- Nu, nu cred asta. Chiar nu. Sunshine este probabil cea mai sinceră dintre noi toţi, incluzându-te aici şi pe tine, îi spuse el lui Carrot, prinzându-i lesa de zgardă, ca să-l treacă strada în siguranţă.

Ajunşi la Padua, Laura turnă de băut pentru amândoi şi Freddy aţâţă focul care abia mai licărea în camera de la grădină.

- Acum, spuse Freddy, aşezându-se lângă Laura pe canapea, hai să vedem dacă vinul ne-a stârnit sucurile deductive.

Laura chicoti.

- Sună extrem de pervers.

Freddy făcu ochii mari, surprins şi luă o gură din pahar.

- Exact. Flai să examinăm din nou indiciul – un stilou într-o cutie de biscuiţi.

- Nu orice stilou – cel mai bun stilou al lui Anthony, un stilou Conway Stewart, cu mâner marmorat roşu şi negru cu peniţă de aur de 18 carate, adăugă Laura.

20 *Blithe Spirit,* denumire ce apare şi într-un capitol anterior, este o piesă de teatru scrisă de Noel Coward, ce are ca personaj principal un scriitor care organizează la el acasă o şedinţă de spiritism, menită să-l inspire pentru o viitoare carte, (n.red.)

- Mulţumesc, doamnă Marple, dar cum ne ajută asta în investigaţia noastră?

- Ei bine, era stiloul cu care Anthony îşi scria poveştile.

Rămaseră într-o tăcere contemplativă, ascultând lemnul trosnind în foc. Carrot mormăi fericit, întinzându-şi picioarele suple mai aproape de şemineu. Freddy îl împunse cu degetul de la picior.

- Ai grijă, domnule. Dacă te apropii mai tare, o să-ţi pârleşti degetele.

Carrot îl ignoră şi se târî infinitezimal mai aproape.

- Ai citit toate poveştile lui Anthony? Poate că indiciul este în una din ele.

Laura dădu din cap a negare.

- I-am spus că nu sunt bună la indicii. Am rugat-o în mod expres să se manifeste clar şi simplu.

Freddy îşi goli paharul şi îl puse pe podea.

- Păi, poate că pentru ea *este* clar şi simplu.

Laura se abţinu să sublinieze că în mod sigur lucrurile erau clare pentru Therese, deoarece aceasta deja ştia răspunsul.

- Desigur, am citit tot ce mi-a dat să dactilografiez, absolut toate povestirile scurte. Dar asta acum mulţi ani. Nu îmi amintesc tot.

- Dar cartea aceea pe care mi-ai arătat-o? Colecţia de povestiri scurte?

- Aceea a fost doar prima dintr-o serie mai mare care a fost publicată. Bănuiesc că a păstrat exemplare din celelalte pe undeva, dar nu-mi aduc aminte să le fi văzut.

Freddy zâmbi.

- Pun pariu că sunt în pod.

- De ce?

Freddy arboră expresia pe care o folosea Sunshine mereu când credea că sunt extrem de obtuzi.

- Pentru că acolo pun oamenii obiectele cu care nu ştiu ce să facă, spuse el, triumfător. Deşi, dacă aş avea o carte publicată, aş ţine-o la loc de cinste, în bibliotecă.

Laura se gândi la asta pentru o clipă.

- Dar el nu era deloc mândru de povestirile scurte pe care le-a publicat. Ţi-am povestit, nu mai ştii? Publicistul său voia poveşti insipide, simple, cu final fericit şi în final s-au certat din cauza asta.

Freddy încuviinţă.

- îmi amintesc. Bruce voia limonada, iar Anthony îi dădea absint.

Laura zâmbi.

- N-aveai cum să nu ţii minte asta. Orice are legătură cu alcoolul… îl tachină ea. Dar presupun că merită o încercare. Nu m-am uitat pe îndelete prin pod şi chiar dacă nu sunt acolo cărţile, putem da peste altceva.

- Mâine, spuse Freddy, ridicând-o şi trăgând-o şi pe ea în picioare. Căutăm mâine. O sărută ferm pe buze. Acum, ce spuneai că e pervers…?

Laura se trezi cu o smucitură care îi întrerupse căderea. Oare cădea în vis sau se trezea din vis? Nu-şi dădea niciodată seama. Era încă întuneric, iar liniştea era vag întreruptă de şuierul respiraţiilor lui Freddy şi Carrot. Dosul mâinii calde a lui Freddy se odihnea lângă coapsa ei şi, pe măsură ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, începea să distingă mişcările pieptului lui, în timp ce respira. Se întreba ce părere ar avea Anthony. Spera ca el să fie de acord, să fie bucuros pentru ea. Până la urmă, el îi ceruse să fie fericită, şi aşa şi era. În mare parte. Încă îşi făcea griji în legătură cu înapoierea obiectelor pierdute. Website-ul se contura bine, mulţumită lui Freddy şi, deşi teama de a-l dezamăgi pe Anthony era adânc înrădăcinată în neîncrederea în sine, căpăta, încet-încet, curaj. În cele din urmă, găsi putere să încerce. Therese era o umbră constantă, dar în general, viaţa ei de zi cu zi la Padua era fericită. A, desigur că îşi făcea griji în legătură cu Freddy. Dar nu era acesta un risc pe care ţi-l asumi oricum într-o relaţie nouă, mai ales la vârsta ei? Se temea că Freddy nu observase până acum cât de urâte erau vergeturile ei şi ridurile din jurul ochilor, în lumina neiertătoare a soarelui din miezul zilei. Se temea şi că el nu observase încă urmele de celulita ce apăruseră pe fundul ei odată ferm şi care îi

ameninţau coapsele. Şi îi părea rău şi că Freddy nu îi văzuse fundul la apogeul fermităţii sale. În schimb, şi-l irosise pe Vince. Dacă l-ar fi întâlnit pe Freddy când era tânără! Sau măcar mai tânără. Dacă s-ar fi măritat cu Freddy! zâmbi în sineşi de prostiile care-i treceau prin minte, apoi se opri, atentă la ridurile din jurul ochilor şi îşi jură să poarte ochelari de soare enormi şi o pălărie cu bor larg, când se va mai aventura afară, în soare. Nici nu voia să se gândească la menopauză. Indiciul era în denumire, nu? Dar nu era atât o pauză, cât un final al naibii de mare în ceea ce priveşte atracţia pentru bărbaţi. Transpira chiar şi când *nu* se gândea la asta. Îşi întoarse perna şi îşi îngropa faţa în bumbacul răcoros, proaspăt. „Revino-ţi, Laura!” îşi spuse în gând. Întinse mâna şi apucă mâna lui Freddy. El i-o strânse instinctiv, iar Laura stătu acolo pe întuneric, clipind printre lacrimi până când în cele din urmă adormi la loc.

Dimineaţa lucrurile mereu arată mai bine. Nu lumina soarelui era cea care se amuza pe seama imperfecţiunilor Laurei, ci întunericul, cu îndoielile sale care apăreau din senin şi îşi băteau joc de ea în timpul insomniilor care întrerupeau somnul. După micul dejun ieşi în grădină, fără pălărie şi privi soarele de dimineaţă. Freddy plecase în oraş, iar ea urcă în pod. Luă scara din magazie şi o duse la etaj cu oarecare dificultate. Carrot se decise să o ajute alergând pe scări, lătrând entuziasmat, încercând să pună piedică picioarelor de metal care se loveau şi troncăneau şi care erau cu siguranţă un instrument diavolesc. Când Laura sprijini scara de perete în toată lungimea ei, îl auzi deja pe Freddy în minte, certând-o pentru că nu a aşteptat.

- Facem asta când mă întorc, spusese el.

Dar era prea nerăbdătoare ca să mai aştepte. În plus, Sunshine avea să ajungă curând şi era perfect capabilă să cheme o ambulanţă. Când deschise trapa spre pod, o întâmpină mirosul stătut, de mizerie şi praf. Aprinse lumina şi dintr-odată mâna i se umplu de pânze de păianjen. De unde să înceapă? Erau câteva piese vechi de mobilier, un covor mare, rulat şi diverse cutii. Scoase

capacul cutiilor care erau mai aproape. Conţineau diverse obiecte de gospodărie: un serviciu de ceai nefolosit, o cutie de tacâmuri suflate cu argint şi diverse lucruri de porţelan inutile, decorative. Una conţinea cărţi, dar, din câte putea să vadă, niciuna nu fusese scrisă de Anthony. Laura înainta atentă printre grinzi, oprindu-se sub căpriori, aplecată. Un căluţ pe roţi, pentru copii, stătea stingher într-un colţ, lângă o valiză mare, maro, de carton şi o cutie ce purta însemnele unui croitor din Londra. Laura mângâie blana moale de pe nasul calului.

- Ei, tu n-o să rămâi aici, îi promise ea.

Valiza era acoperită cu un strat gros de praf, dar nu era încuiată şi, după o scurtă privire înăuntru, Laura-şi spuse că probabil asta e şansa ei de a găsi ceva util sau interesant. O prinse de încuietorile pătate cu rugină şi o târî spre trapă. Cum oare o să o scoată de acolo? Era grea şi se îndoia că putea s-o care, ţinându-se în acelaşi timp şi de scară. Răspunsul, desigur, era să îl aştepte pe Freddy, dar atunci putea la fel de bine să-l fi aşteptat înainte să se urce acolo. Poate că ar fi reuşit dacă o lăsa să alunece singură în jos pe scară.

Părea destul de robustă şi, din câte văzuse, nu părea să conţină nimic ce se putea sparge. „Alunecarea pe scară” se dovedi a fi mai mult o cădere liberă. Când Laura îi dădu drumul, se izbi de podea cu o bubuitură straşnică, generând un nor de praf. Laura urcă la loc să ia căluţul, care era destul de uşor cât să-l poată căra pe scară. După ce acesta avu parte de o aterizare mai lentă decât valiza, Laura urcă din nou şi luă cutia cu însemnele croitorului londonez.

Până când se întoarse Freddy, scara era aşezată înapoi în magazie, Sunshine era în grădină, ştergând căluţul de praf şi Laura analiza conţinutul valizei deschise pe masa din birou. Erau albume cu fotografii vechi, cu pagini groase de culoarea ciocolatei negre, intercalate cu file de foiţă tare, lucrată în relief, câteva manuscrise dactilografiate, nişte scrisori şi diverse documente. Albumele conţineau poze din primii ani din viaţa lui

Anthony, cu mult înainte de Therese. Un copilaş cu păr buclat, cu picioarele întinse pe un covor în carouri, într-o grădină de vară. Un băieţel robust care trăgea de un căluţ pe o peluză proaspăt tunsă. Un tânăr înalt cu un zâmbet timid, care purta suporturi de tibie prea mari şi ţinea o bâtă de crichet. Era totul acolo: vacanţe la mare, picnicuri la ţară, aniversări, botezuri, nunţi şi Crăciunuri defilau prin faţa ochilor. La început apăreau trei personaje, dar apoi doar două. Bărbatul înalt, brunet, ce apărea des în uniformă, dispăruse din poze, ca şi din vieţile lor. Laura desprinse cu atenţie una dintre fotografii din colţurile de hârtie maronie, care o fixau în album. Bărbatul stătea mândru, cu spatele drept; atât de chipeş în uniforma lui de paradă. Braţul său era întins afectuos peste umărul femeii îmbrăcate într-o rochie de seară Schiaparelli. Şi între ei era băieţelul în pijamale. Un portret perfect de familie.

The very thought of you.

Laura auzi muzica în minte sau poate venea din camera de la grădină. În ultimele zile, nu mai era sigură că putea face diferenţa. Aceasta era fotografia; era seara pe care o descrisese Robert Quinlan când venise să citească testamentul. Fusese ultima dată când Anthony îşi văzuse tatăl. Ultimul dans, ultimul sărut, ultima fotografie. O va pune într-o ramă de argint lângă fotografia cu Therese, în camera dinspre grădină.

- Ai găsit ceva interesant?

Freddy îi adusese o cană de cafea şi un sandvici. El căută prin valiză, pe sub hârtii şi scoase o cutie mică, îmbrăcată în catifea.

- Aha! Ce e asta? O comoară ascunsă?

Desfăcu capacul cutiei şi ieşi la iveală un inel de aur alb cu o stea superbă de safir şi diamante strălucitoare. Puse cutia în faţa Laurei, care scoase inelul şi îl ţinu în lumină. Steaua de pe piatra preţioasă albastră era foarte vizibilă.

- A fost al ei. Inelul ei de logodnă.

- De unde ştii? Freddy îl luă, ca să îl analizeze îndeaproape. Ar fi putut fi al mamei lui Anthony.

- Nu. A fost al ei. Sunt sigură. Therese nu era genul de femeie care ar fi purtat un simplu diamant, spuse ea, zâmbind, gândindu-se la piatra ei de o jumătate de carat, fixată în inelul de aur de nouă carate. Era, în toate privinţele, extraordinară, ca acest inel.

Freddy îl puse înapoi în cutia de catifea şi i-o dădu Laurei.

- Ei bine, acum e al tău.

Laura clătină din cap.

- Nu va fi niciodată al meu.

Freddy ieşi afară ca să o ajute pe Sunshine. Îi promisese că va da un nou strat de vopsea pe copitele calului. Laura continuă să golească valiza pe masă. Găsi un bon fiscal pentru cincizeci de tufe de trandafiri: „Albertine" x 4, „Grand Prix" x 6, „Marcia Stanhope", „Mrs Henry Morse", „Étoile de Hollande", „Lady Gay" – lista continua – şi o broşură despre cum trebuiau plantaţi şi îngrijiţi. Manuscrisele conţineau colecţii de poveşti de-ale lui Anthony pe care Laura le scrisese apoi la maşină. Frunzărind paginile, le recunoscu. Deasupra era ataşată o scrisoare dură de respingere din partea lui Bruce, publicistul.

„... complet nepotrivit pentru publicul nostru... complex într-un mod inutil şi caracterizat de un subiectivism ambiguu... subiecte întunecate şi deprimante..."

Cineva mâzgălise peste comentariile critice cu stilou roşu şi scrisese „Idiot!" peste semnătura extravagantă a lui Bruce. Era scrisul lui Anthony.

- Şi avea dreptate, spuse Laura. Avea să recitească mai târziu manuscrisele, dar nu credea că vor conţine răspunsul pe care îl căuta.

Pe podeaua de pe hol se auzi un zdrăngănit şi Sunshine intră în birou împingând căluţul, urmată de Freddy şi de un Carrot curios.

- Pare cu totul alt cal! exclamă Laura şi Sunshine zâmbi, mândră.

- Se numeşte Sue.

Laura se uită la Freddy pentru o explicaţie, dar acesta ridică din umeri.

Atunci „Sue” a şi fost. Sunshine era nerăbdătoare să examineze conţinutul valizei şi fu fermecată de inel. Şi-l puse pe degetul mijlociu şi îl întoarse în toate direcţiile ca să „prindă strălucirea”, iar Laurei îi veni o idee:

- Poate că Therese voia să găsim inelul. Poate că despre asta e vorba.

Freddy era nesigur.

- Hmmm, dar care e legătura cu stiloul?

Laura trecu peste scăparea din argumentaţia ei şi, susţinându-şi în continuare teoria, spuse:

- A fost inelul ei de logodnă. Nu vezi? Totul este despre conexiunea dintre ei, despre legătura lor. Asta reprezintă o logodnă.

Freddy încă avea îndoieli.

- Dar tot asta reprezintă şi o nuntă şi nu a funcţionat când le-am oferit una.

Sunshine nu părea deloc convinsă, mai mult, părea că-i crede pe amândoi, încă o dată, extrem de obtuzi.

- Stiloul a fost un indiciu. Asta înseamnă scris, spuse ea.

Luă fotografia lui Anthony şi a părinţilor lui.

- De aceea cântă muzica, spuse ea, dându-i fotografia lui Freddy.

Era rândul lui să o privească pe Laura pentru o explicaţie.

- Este Anthony împreună cu părinţii lui. Robert Quinlan ne-a povestit despre ei. Părinţii lui urmau să iasă într-o seară în oraş, când tatăl lui era acasă în permisie, iar el a coborât să le spună noapte bună şi i-a găsit dansând pe cântecul lui Al Bowlly. A fost ultima oară când şi-a văzut tatăl înainte să fie ucis.

- Şi apoi când Sfântul Anthony s-a întâlnit cu Doamna Florilor, continuă Sunshine povestea, el i-a spus despre toate astea, aşa că ea a dansat cu el la Conveni Gardens ca să nu mai fie trist. Ea răsuci inelul pe care îl purta încă pe

deget şi adăugă: Iar acum trebuie să facem cumva să nu mai fie tristă.

- Ei bine, cred că merită încercat cu inelul, spuse Laura, întinzând mâna spre Sunshine, care îl scoase ezitant de pe deget şi i-l dădu. îl vom pune în camera dinspre grădină, lângă fotografia ei. Acum, unde să punem acest splendid armăsar? adăugă ea, în încercarea de a-i distrage atenţia lui Sunshine.

Dar Sunshine văzuse cutia de la croitor şi scoase cu atenţie capacul. Oftatul ei de uimire îi atrase lângă ea pe Laura şi pe Freddy. Laura scoase din cutie o rochie uimitoare făcută din mătase şi sifon albastru, de culoarea florii de porumb. Era limpede că nu fusese purtată niciodată. Sunshine mângâie cu afecţiune materialul delicat.

- E rochia ei de mireasă, spuse ea, aproape în şoaptă. A fost rochia de mireasă a Doamnei Florilor.

Freddy încă ţinea fotografia.

- Ce nu înţeleg este de ce toate obiectele astea au fost îngrămădite într-o valiză şi ascunse departe în pod? Mi se pare că aici sunt unele lucruri care trebuie să fi fost extrem de preţioase pentru el: inelul, fotografia, rochia, începuturile grădinii de trandafiri. Chiar şi manuscrisele. El şi-a apărat povestirile, a refuzat să le schimbe, deci trebuie să fi fost mândru de ele.

Sunshine desenă cercuri în praful de pe capacul valizei.

- îl răneau prea mult, spuse ea simplu.

Carrot îşi iţi capul pe după uşa biroului şi scânci. Sosise ora pentru ceai.

- Haide, spuse Laura, hai să punem inelul şi rochia în camera dinspre grădină şi să găsim un loc pentru acest cal.

- Sue, spuse Sunshine, urmându-i pe Laura şi pe Freddy. Şi nu este inelul, ci scrisoarea.

Dar Laura şi Freddy plecaseră deja.

Eunice
1997

- Sunt sigură că omul ăsta neobrăzat se comportă aşa doar ca să se dea în spectacol!

Bruce sări prin birou şi se prăbuşi pe un scaun ca o eroină tragică dintr-un film mut alb-negru. Eunice se aştepta chiar să-l vadă ducându-şi dosul palmei la frunte ca să îşi exprime agonia şi frustrarea. Venise neinvitat şi începuse să pălăvrăgească înainte să fi ajuns în capul scărilor.

- Uşurel, bătrâne prieten, spuse Bomber, străduindu-se să nu fie deloc amuzant. O să-ţi provoci o neplăcere.

Baby Jane, cocoţată maiestuos pe o pernă de blană artificială nouă, privi spre Bruce şi ajunse la concluzia că nu merita să îl bage în seamă.

- Vrei o ceaşcă de ceai? îl întrebă Eunice, printre dinţi.

- Doar împreună cu un whisky mare, răspunse Bruce nepoliticos.

Eunice merse să pună ibricul pe foc oricum.

- Ce ţi s-a întâmplat?

Bomber era vădit interesat să afle cine reuşise să îl înfurie atât de tare pe Bruce. Părul lui Bruce, în stilul Barbarei Cartland, dar de culoarea şi consistenţa pânzelor de păianjen, tremura din cauza indignării.

- Nenorocitul acela de Anthony Peardew! Să-l ia naiba!

Bomber clătină din cap.

- Eşti cam dur, nu crezi? Asta, desigur, dacă nu cumva a început să conducă pe dreapta sau a profitat de singura ta fiică.

Când îl întâlnise prima oară pe Bruce cel atât de afectat, Eunice a presupus că era homosexual. Dar Bruce era însurat cu o nemţoaică masivă cu sâni ca nişte zeppelini şi o urmă de mustaţă, care creştea şoareci de rasă şi participa cu ei la spectacole de profil. În mod surprinzător, Bruce şi Brunhilde reuşiseră să producă

urmaşi: doi băieţi şi o fată. Era unul dintre marile mistere ale vieţii, dar nu unul care s-o preocupe pe Eunice.

- A luat-o complet razna, protestă Bruce, scrie în mod intenţionat genul de prostii subversive şi fără sens pe care ştie că nu o să le public, pline de fapte întunecate şi finaluri ciudate sau fără finaluri. Presupun că se crede isteţ sau la modă, sau poate că e un fel de trăire eliberatoare, pentru perioada lui de doliu. Dar nu accept asta. Ştiu ce le place oamenilor normali, decenţi, adică poveşti bune, directe, cu un final fericit, în care cei răi îşi primesc pedeapsa, tipul cucereşte fata şi sexul nu este prea *outre].*

Eunice îi puse în faţă o ceaşcă de ceai, lăsând intenţionat să scape o parte din lichidul de culoarea spălăturii de vase, pe farfurie.

- Deci nu crezi că cititorii tăi ar vrea să fie provocaţi deloc? Să-şi flexeze muşchii intelectuali, ca să spunem aşa? Să-şi formeze propriile păreri sau să îşi lărgească orizontul propriilor concluzii măcar o dată?

Bruce duse ceaşca la buze şi apoi, văzându-i conţinutul de aproape, se răzgândi şi o puse la loc cu o zdrăngănitură iritată.

- Draga mea, cititorilor le place ceea ce le spunem noi că o să le placă. E atât de simplu![21]

- Atunci de ce nu poţi să le spui să le placă noile povestiri ale lui Anthony Peardew?

Bomber păstră *touche-n|* în gând. Dar nu se abţinu cu totul.

- Anthony Peardew. Nu era el tipul a cărui colecţie de povestiri ţi-a adus destul de mulţi bani?

Bruce ridică sprâncenele atât de sus a exasperare, încât acestea dispărură în coafura de pânză de păianjen.

- Pentru Dumnezeu, Bomber! încearcă să ţii pasul. Asta am tot zis. Prima parte s-a vândut foarte bine, poveşti fericite, cu finaluri fericite, încasări fericite peste tot. Dar acum, nu. A trecut de la *Sunetul muzicii* la *Oraşul celor blestemaţi1.* Dar am tras linia. I-am spus: asta sau basta!

21 Bizar (fr„ n.red.)

Bruce lucrase pe vremuri într-un birou în aceeaşi clădire cu Bomber şi încă mai venea în vizită pentru o ceaşcă de ceai gratis şi
0 bârfă. Cu toate astea, încercarea nereuşită de a-l atrage pe Bomber de partea sa în condamnarea ticălosului de Anthony Peardew, ca şi atitudinea distantă a lui Eunice fură semnalul că, de data asta, vizita lui Bruce era una scurtă.

- Mi-aş fi dorit să fi semnat cu bietul Anthony înaintea lui Bruce, oftă Bomber. Mi-a plăcut prima lui colecţie, dar povestirile lui noi par incitante. Mă întreb dacă ar trebui să încerc un soi de braconaj…

Eunice scoase din sertarul biroului un mic pachet şi i-l dădu lui Bomber. Era învelit în hârtie groasă, cenuşie şi legat cu o fundă roz-deschis.

- Ştiu că ziua ta e abia săptămâna viitoare – chipul lui Bomber se lumină ca al unui copil, adora surprizele –, dar m-am gândit că după vizita lui Bruce Omul Negru, ţi-ar prinde bine o încurajare.[22]

Era un exemplar din *Cabaret în familie.* Fuseseră să îl vadă în urmă cu un an de ziua lui Bomber, iar el răsese atât de tare, încât aproape că se înecase cu floricelele.

- Mi-aş fi dorit să îl şi văzut şi mama, spusese el. E mult mai vesel decât *Philadelphia.* Grace murise deja de optsprezece luni. Trăise mai mult decât Godfrey doar cu un an, iar apoi murise brusc, dar liniştit, în somn la Folly's End.

Fusese înmormântată lângă Godfrey pe domeniul bisericii parohiei lor, unde fuseseră bravi membri ai echipei de aranjamente florale şi ai juriilor festivalurilor de vară şi ale recoltei, timp de aproape jumătate de secol. Când Bomber şi Eunice au stat unul lângă altul în curtea deluroasă, umbroasă a bisericii, în ziua înmormântării lui Grace, au vorbit despre propriile ceremonii de rămas-bun.

22 In original, *The Midwich Cuckoos,* roman science-fiction al lui John Wyndham. Acţiunea se petrece într-un sat englezesc, unde femeile rămân însărcinate în urma unei invazii extraterestre, dând naştere unor copii cu ochi aurii. Pe baza romanului au fost realizate mai multe ecranizări, între care *Oraşul celor blestemaţi* (1960) şi *Copiii damnaţilor* (1964). (n.red.)

- Eu prefer incinerarea, nu înmormântarea, spusese Bomber. Nu prea lasă loc de erori, adăugase el. Şi vreau să îmi amesteci cenuşa cu a lui Douglas şi a lui Baby Jane – asta desigur, dacă voi trăi mai mult ca ea – şi să ne împrăştii într-un loc fabulos.

Eunice privise cum mulţimea adunată la ceremonie se îndrepta încet înapoi spre maşini.

- Ce te face să fii atât de sigur că o să mori înaintea mea?

Bomber o luase de braţ şi porniseră la rândul lor spre ieşirea din curte.

- Pentru că eşti cu câţiva ani buni mai tânără decât mine şi ai dus o viaţă mai pură.

Eunice pufnise dezaprobator, dar Bomber continuase:

- Şi pentru că eşti asistenta mea credincioasă şi trebuie să faci ce-ţi ordon.

Eunice a râs.

- „într-un loc fabulos" nu e un ceva foarte specific.
- Când o să mă gândesc la un loc anume, o să-ţi spun.

Chiar înainte să ajungă la poartă, Bomber se oprise şi îi strânsese braţul.

- Şi încă ceva. El îi susţinuse privirea cu ochii plini de lacrimi. Promite-mi că, dacă o să ajung vreodată ca tata, nebun de legat şi izolat într-un cămin, vei găsi o cale să… ştii tu ce. Să mă salvezi. De acolo.

Eunice zâmbise forţat, deşi simţea c-o trece un fior.

- Jur pe ce am mai sfânt, îi spusese ea.

Acum Bomber îi arătă cadoul său lui Baby Jane, dar odată ce aceasta înţelese că nu era de mâncat şi nici nu chiţăia sau sărea, pierdu interesul pe care îl arătase iniţial.

- Deci, ce vrei să faci de ziua ta? întrebă Eunice, trecându-şi funda roz pe după degete.
- Ei bine, spuse Bomber, ce-ai zice să combinăm ziua mea de naştere cu plimbarea noastră anuală?

Eunice zâmbi larg.

- Brighton să fie!

- Nu era vorba de inel, iar acum Therese e îmbufnată. Laura aruncă una din multele mingi de tenis ale lui Carrot peste peluză, în semn de frustrare.

Freddy se opri din săpat şi se sprijini în cazma, gata să sară în ajutor, la nevoie. Laura ieşise în grădină, unde Freddy punea compost în grădina de trandafiri, fără vreun alt scop decât acela de a-şi exprima frustrarea. Freddy îi zâmbi.

- Las-o baltă. O să găsim o soluţie în cele din urmă.

Laura nu avea chef de platitudini. Therese şi Sunshine erau îmbufnate amândouă. Fără îndoială, din motive foarte diferite, dar momentan la fel de neînţeles. Ea era în urmă cu introducerea de date pentru website, iar când noul poştaş sună să livreze un pachet, Carrot se entuziasmase mult prea tare şi urinase pe covorul chinezesc din hol. Încercă din nou să lovească mingea de tenis, ratăşi aproape căzu la pământ. Freddy îşi reluă săpatul, ca să nu se observe cum râde. Laura sperase din tot sufletul că inelul cu safir este panaceul perfect. Înlocuise sticla spartă de la fotografia lui Therese, pusese lângă ea poza cu părinţii lui Anthony şi în faţa ei, inelul în cutie. Încercase chiar să-i pună şi melodia lui Al Bowlly.

- De unde ştii că Therese e îmbufnată?

Freddy îşi revenise suficient acum încât să se facă util.

- Pentru că uşa de la dormitor este încă încuiată şi din cauza acelui nenorocit de disc!

Freddy se încruntă.

- Dar de zile întregi nu l-am mai auzit.

Laura ridică sprâncenele exasperată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Freddy! încearcă să ţii pasul. Asta tot zic.

Freddy lăsă cazmaua şi veni s-o ia în braţe.

- Ei bine, mă tem că nu vorbeşti foarte clar. Nu mă pricep prea bine la indicii. Va trebui să vorbeşti „limpede şi clar" spuse el, făcând semnul ghilimelelor în aer.

- *Touché.* Laura zâmbi, chiar dacă era supărată.

- Exact, spuse Freddy. Deci, de ce faptul că Therese *nu* pune discul bătrânului Al înseamnă că e îmbufnată?

- Pentru că acum, în loc să îl facă să cânte dimineaţa, la prânz şi seara, nu permite să fie ascultat deloc.

Freddy păru sceptic.

- Nu sunt sigur că înţeleg.

Laura oftă.

- Am încercat de nenumărate ori să îl pun, dar pur şi simplu nu vrea. La început, am făcut-o ca să fiu amabilă. Am pus fotografiile şi inelul şi apoi, ca un ultim retuş, m-am gândit să pun muzica, melodia lor. Dar nu funcţionează. Ea nu permite asta.

Freddy îşi alese cu mare grijă următoarele cuvinte:

- Păi, sunt un disc vechi şi un gramofon vechi. Poate că acul trebuie schimbat sau poate discul e zgâriat…

Fu suficient să vadă chipul Laurei, ca să-şi întrerupă argumentul.

- Bine, bine. Ai verificat. Sigur c-ai verificat. Nu e nimic în neregulă cu niciunul.

Laura luă încă o minge de tenis şi o aruncă spre el. Dar de data asta, râzând.

- O, Doamne, îmi pare rău! Sunt aşa o vacă morocănoasă, dar fac tot ce pot să o ajut şi acum ea e şi mai ciudată. Haide, îţi fac o ceaşcă de ceai. S-ar putea să mai avem şi un biscuit cu ciocolată, dacă nu i-a terminat Sunshine.

Freddy o luă de mână.

- Nu mi-aş face iluzii.

În bucătărie, Sunshine de-abia pusese ibricul pe foc.

- Sincronizare perfectă! spuse Freddy. Tocmai veneam pentru ceaşca bună de ceai.

Sunshine mai scoase două ceşti şi două farfurii, păstrând o tăcere plină de mister, în timp ce Freddy se spălă pe mâini în chiuvetă.

- Au mai rămas biscuiţi cu ciocolată? o întrebă el, făcându-i semn cu ochiul.

Serioasă, Sunshine puse cutia cu biscuiţi în faţa lui fără să scoată o vorbă şi apoi se întoarse să privească ibricul pus la fiert. Freddy şi Laura schimbară priviri încurcate şi apoi începură să discute despre cum mergea treaba la website. Au hotărât ca oamenii care îşi revendicau obiectele să poată posta poveştile lor pe website, dacă voiau, şi astfel interesul pentru proiect ar creşte.

Freddy concepuse un formular online pe care oamenii trebuiau să-l completeze, oferind detalii foarte specifice în legătură cu locul şi momentul când şi-au pierdut obiectul pe care îl revendicau. Website-ul prezenta doar o fotografie a fiecărui obiect, luna, anul şi locaţia unde fusese găsit, în mare. Detaliile specifice de pe etichetele lui Anthony nu erau dezvăluite, pentru a se asigura că oamenii care îi contactau erau proprietarii legitimi. Laura mai avea sute de obiecte de fotografiat şi de postat pe website, dar până acum făcuseră suficient ca site-ul să poată fi online. Acesta avea să fie, oricum, mereu în curs de actualizare, dacă vor continua să adune lucruri pe care le-au pierdut alţi oameni. În ziarul local urma să apară un articol săptămâna următoare şi Laura dăduse deja un interviu la postul local de radio. Mai erau doar câteva zile până când site-ul avea să devină public.

- Dacă nu ne scrie nimeni să revendice ceva? se îngrijoră Laura, rozându-şi nervos o unghie.

Freddy îi îndepărtă, în joacă, mâna de la gură.

- Bineînţeles că ne vor scrie! spuse el. Nu-i aşa, Sunshine?

Sunshine ridică dramatic din umeri, având buza de jos lăsată, ca prora unei corăbii. Turnă ceaiul şi le aşeză în faţă, ferm, ceştile. Freddy ridică mâinile în semn de predare.

- Bine, bine. Mă predau. Care-i treaba, puştoaico?

Sunshine îşi puse mâinile în şold, aruncându-le cea mai dură privire a ei.

- Nimeni nu mă ascultă vreodată, spuse ea încet.

Acum o ascultau. Cuvintele-i atârnau în aer, în expectativă, aşteptând un răspuns. Nici Freddy şi nici Laura nu ştiau ce să spună. Amândoi simţeau o strângere de inimă gândindu-se că Sunshine chiar ar putea avea dreptate. Cu statura ei mică şi trăsăturile ingenue, te obişnuiai uşor să o tratezi ca pe un copil şi să-i judeci opiniile în consecinţă. Dar Sunshine era o tânără femeie – chiar dacă avea „sindrom dom" – şi poate că era vremea să înceapă să o trateze astfel.

- Ne pare rău, spuse Laura.

Freddy încuviinţă, de data asta fără nicio urmă de zâmbet pe chip.

- Ne pare rău dacă ai încercat să vorbeşti cu noi şi nu te-am ascultat. Da, spuse Freddy, şi dacă o facem din nou, dă-ne una.

Sunshine se gândi o clipă la asta şi apoi îl lovi cu degetul peste ureche, preventiv. Apoi, reluându-şi mâna serioasă, li se adresă amândurora:

- Nu este inelul. E scrisoarea.
- Ce scrisoare? spuse Freddy.
- Scrisoarea de moarte a Sfântului Anthony, răspunse ea. Haide, adăugă.

O urmară din bucătărie în camera dinspre grădină, unde ea luă discul lui Al Bowlly şi îl puse pe platan.

- E scrisoarea, spuse ea din nou, iar apoi puse acul pe disc şi muzica se auzi.

40

Eunice
2005

- Gândul că ai putea publica acea… Eunice trecu în revistă obscenităţile ce-i veneau în minte şi, negăsind vreuna potrivită, aruncă ultimul cuvântul ca pe o săgeată otrăvită: Chestie!

Coperta cartonată a unei cărţi deocheate, colorată în roşu vulgar şi auriu, zăcea pe jumătate dezvelită în pachetul său de hârtie maro, lângă o sticlă de şampanie pe care Bruce o trimisese împreună cu cartea şi alături de o notă pe care scria „drept consolare pentru că nu ai avut flerul s-o publici chiar tu”.

Bomber clătină din cap nevenindu-i să creadă.

- Nici măcar nu am citit-o. Tu?

Ultima carte a Porţiei se aflase în topul de bestselleruri, în ultimele trei săptămâni, fiind promovată ostentativ, într-o manieră după chipul şi asemănarea publicistului său. Aroganţa lui era direct proporţională cu soldul contului din bancă şi, graţie Porţiei, acesta îi permitea acum să aibă un card de credit de platină şi să discute la per tu cu directorul băncii.

- Bineînţeles că am citit-o! exclamă Eunice. A trebuit să fac asta, ca să pot da cu ea de pământ dintr-o perspectivă informată. Am citit şi toate recenziile. Îţi vine să crezi că romanul surorii tale este lăudat, fiind luat drept „o satiră la adresa clişeelor siropoase din ficţiunea contemporană comercială”. Un critic l-a denumit „o deconstrucţie a echilibrului sexual de putere din relaţiile moderne, care împinge limitele literaturii populare la extreme incitante şi arată degetul reprezentanţilor stabilimentului literar, care de obicei se ploconesc în faţa convenţiilor tipice premiului Man Booker şi ale colegilor lui de grajd, aceiaşi de când veacul”.

În ciuda furiei, Eunice nu putea să rămână serioasă, iar Bomber murea de râs. În cele din urmă se calmă suficient cât să întrebe:

- Dar despre ce e vorba?

Eunice oftă.

- Chiar vrei să ştii? E cu mult mai rău decât orice altceva a scris.

- Cred că pot să îndur.

- Ei bine, dat fiind că ai trecut deja de etapa dureroasă a familiarizării, trebuie să-ţi spun că are incitantul titlu *Harriet Hotter şi telefonul Sfarmă-Fălci.*

Eunice făcu o pauză pentru a obţine un efect dramatic.

— Harriet, rămasă orfană la o vârstă fragedă şi crescută de o mătuşă groaznică şi un unchi extrem de obez şi foarte transpirat, îşi jură să plece din casa lor imediat ce va putea şi să îşi facă propriul drum prin lume. După ce a absolvit liceul cu note maxime, obţine un loc de muncă într-un magazin de pizza şi kebab, Pizzabab, aproape de King's Cross, unde este batjocorită în mod constant din cauza vocii sale elegante şi a ochelarilor săi bifocali. Într-o zi, un bătrân cu o barbă foarte lungă şi o pălărie amuzantă intră în magazin să cumpere un kebab şi cartofi prăjiţi şi îi spune că este „foarte specială". Îi dă o carte de vizită şi îi cere să îl sune. În răstimp de şase luni, Harriet câştigă o mică avere din linia erotică. Clienţii ei o adoră pentru că are o voce elegantă, „ca şi când obrajii ei ar fi plini de bomboane sfarmă-fâlci" – acum se explică şi titlul ingenios. Eroina noastră, care nu se mulţumea doar cu recompensa financiară, vrea să se simtă împlinită şi caută o ocupaţie care să o satisfacă. În parteneriat cu bătrânul cu barbă, alias Chester Fumblefore, înfiinţează o şcoală pentru persoanele care lucrează la linii erotice, numită Snogwarts[23], pentru că Harriet îşi învaţă studentele să vorbească cu fiecare client ca şi cum ar fi un prinţ chipeş, chiar dacă cei mai mulţi dintre ei sunt urâţi. Printre primele ei eleve se numără Persephone Danger şi Donna Sleazy, care îi devin cele mai bune prietene şi asistente la cursuri. Ele pun bazele unui caii center, unde elevele lor pot câştiga un trai cinstit, în timp ce se antrenează. Harriet inventează un joc numit Quids în pentru a creşte productivitatea şi a ridica moralul la locul de muncă. Câştigătoarea, care primeşte un premiu în bani şi bomboane sfarmăfalci cât pentru o lună, a fost aceea care a satisfăcut cei mai mulţi clienţi într-o oră, introducând în fiecare conversaţie erotică, în mod machiavelic cuvintele „bordel", „puţă" (de două ori) şi „păsărică de aur".

Bomber izbucni în râs.

23 în traducere liberă, „îmbrăţişări pentru urâţei" (n.red.)

- Nu e amuzant, Bomber! se răsti Eunice. Este absolut ruşinos. Cum să pui pe raft asemenea inepţie? Milioane de oameni dau bani câştigaţi din greu pentru rahatul ăsta! Nici măcar nu e un rahat bine scris. E un excrement execrabil. Şi, ca şi cum n-ar fi destul că Porţia apare dând interviuri la fiecare emisiune cretină, circulă zvonul c-ar putea fi invitată să vorbească şi la festivalul Fânului, anul acesta.

Bomber bătu din palme de bucurie.

- Ei, chiar aş da bani grei să văd asta.

Eunice îi aruncă o privire ameninţătoare, iar drept răspuns el scutură din umeri.

- Cum aş putea să rezist? Sunt doar recunoscător că mama şi tata nu mai sunt pe aici ca să vadă circul ăsta de prost gust. Mai ales mama, care a fost preşedinta Centrului pentru Femei.

Bomber râse numai gândindu-se la asta, dar apoi arboră o expresie serioasă, pentru următoarea întrebare.

- Acum, mi-e şi frică să-ntreb, dar cred c-ar trebui să ştiu. E foarte... explicită?

Eunice continuă pe un ton zeflemitor.

- Explicită?! mai ţii minte când a venit Bruce şi pălăvrăgea despre tipul ăla, Peardew şi ne ţinea predici despre componentele-cheie ale unui bestseller?

Bomber încuviinţă.

- Şi el ne-a spus, citez, că sexul nu ar trebui să fie niciodată prea *outré*?

Bomber încuviinţă din nou, de data asta mai reţinut.

- Ei bine, cred că s-a răzgândit, asta doar dacă prin *outré* n-a înţeles cumva o relaţie carnală cu Brunhilde, mult mai aventuroasă decât s-ar putea crede.

Bomber îşi aşează mâinile pe cutia mică de lemn, care stătea lângă cea a lui Douglas, pe biroul lui şi spuse:

- Baby Jane, acoperă-ţi urechile şi nu asculta.

Eunice zâmbi întristându-se uşor, şi continuă:

- Unul dintre clienţii lui Harriet face sex cu o maşină de pâine, altul tânjeşte după femei cu barbă, spate păros şi unghii încarnate la picioare şi altul îşi înmoaie testiculele

în alcool sanitar şi apoi şi le mângâie cu coama unui My Little Pony. Şi asta încă din capitolul doi.

Bomber luă cartea din pachet şi o deschise, fiind întâmpinat de fotografia lucioasă a surorii sale, ce etala un zâmbet satisfăcut şi un neglijeu de mătase. O închise la loc cu o bufnitură răsunătoare.

- Ei bine, cel puţin nu a furat pur şi simplu subiectul altei cărţi. O parte a inventat-o singură.

- Să sperăm, spuse Eunice.

În ziua ce urmă, toate gândurile legate de Porţia fură alungate de valurile strălucitoare, albastre şi de vântul cald şi sărat de la malul mării, în Brighton. Era „ieşirea anuală" şi prima fără Douglas sau Baby Jane. Veneau aici în fiecare an de când Eunice împlinise douăzeci şi unu de ani, şi făcuse prima excursie cu Bomber, iar ziua urma un şablon familiar ce suferise mici schimbări de-a lungul anilor pentru a-i încânta şi bucura pe toţi membrii micului lor grup. Mai întâi, era plimbarea pe promenadă. În trecut, când Douglas şi apoi Baby Jane îi însoţeau, aceştia primeau complimentele şi mângâierile trecătorilor atraşi inevitabil de ei. Urma vizita pe ponton şi petreceau o oră la maşinile cu jetoane şi luminiţe, ce zdrăngăneau şi zăngăneau. Luau apoi prânzul, alcătuit din peşte şi cartofi prăjiţi şi o sticlă de vin spumant roz şi în cele din urmă mergeau la Pavilionul Regal. Dar pe când se plimbau spre ponton, îngrijorarea alungă fericirea de pe chipul lui Eunice. În ultimele zece minute, Bomber o întrebase de două ori dacă au mai fost acolo în trecut. Prima oară sperase că glumeşte, dar a doua oară îl privi şi lumea i se întoarse cu susu-n jos când îi văzu pe chip o expresie de inocenţă şi nedumerire sinceră. Era ceva oribil, dar dureros de familiar. Godfrey. Mergea pe urmele tatălui său, spre o destinaţie la care Eunice nici nu putea suporta să se gândească. Deocamdată se observa cu greu, era ca o fisură insesizabilă în sănătatea lui de fier, neîndoielnică. Dar Eunice ştia că în timp o să devină la fel de vulnerabil ca un nume scrijelit în nisip, aflat la mila fluxului iminent. Momentan, Bomber părea să nu fie conştient de micile lui

scăpări. Ca un om care suferea de o formă slabă de epilepsie, trecu pe lângă ele destul de nepăsător. Dar Eunice le trăise pe de-a-ntregul, secundă după secundă, iar inima i se frângea deja.

Luminile colorate, clopoţeii şi soneriile jocurilor mecanice de pe ponton îi ademeneau să îşi cheltuie banii. Eunice îl lăsă pe Bomber lângă o maşină ce funcţiona cu fise de doi penny, privind şiraguri de monede strâns împachetate, şi mişcându-se înainte şi înapoi ca să vadă care dintre ele va cădea peste margine, în timp ce ea merse să facă rost de monede. Când se întoarse, îl găsi ca pe un copil pierdut, cu moneda în mână, uitându-se la slotul pentru monede al maşinii, dar fiind incapabil să facă legătura dintre cele două. Cu blândeţe, ea luă moneda şi o puse în slot, iar chipul lui se lumină când privi o grămadă de bani care căzură zdrăngănind în tava de metal de dedesubt.

Restul zilei trecu vesel şi fără evenimente. Nefiind însoţiţi de un companion canin, puteau să vadă pentru prima oară interiorul exotic al Pavilionului, unde exclamară uimiţi la vederea candelabrelor şi îşi manifestară dezgustul faţă de rotisorul din bucătărie, ce iniţial fusese manevrat de un câine nefericit. În timp ce stăteau pe o bancă din grădină, încălzindu-se la lumina blândă a soarelui de după-amiază, Bomber o luă pe Eunice de mână şi scoase un oftat de mulţumire deplină, ce avea să devină pentru Eunice o amintire preţioasă.

— Locul acesta e complet fabulos.

Mănuşa de piele bleumarin aparţinea unei femei moarte. Nu era cel mai promiţător început pentru Colecţionarul de Obiecte Pierdute. În ziua de după lansarea website-ului, o reporteră pensionată trimisese un e-mail. Lucrase mulţi ani pentru ziarul local şi îşi amintea bine de eveniment. Era prima ştire adevărată pe care o scrisese.

A ajuns pe prima pagină. Biata femeie avea doar pe la treizeci de ani. S-a aruncat în faţa unui tren. Conductorul trenului era într-o stare teribilă, bietul om.

Era şi începător. Conducea singur trenul abia de vreo două săptămâni. Numele ei era Rose. Era bolnavă, avea „nervii slabi”, cum se zicea pe atunci, îmi amintesc că avea o fetiţă atât de drăguţă. Rose avea în buzunarul paltonului o poză cu ea. Au pus-o în ziar odată cu povestea. Nu am prea fost de acord cu asta, dar editorul meu a decis peste capul meu. M-am dus la înmormântarea ei. A fost o treabă destul de sinistră, pentru că nu mai rămăsese mare lucru din trupul ei de îngropat. Dar fotografia era încă în buzunarul paltonului său, iar pe mână avea doar o mănuşă. A fost un detaliu mic, ce părea atât de neînsemnat. Iar în acea noapte fusese atât de frig. Probabil că de aceea am ţinut minte asta, atâţia ani.

Era mănuşa pe care Sunshine o scăpase îngrozită când căzuse din sertar. Spusese atunci că „doamna a murit” şi „îşi iubea fetiţa”. Laura rămase înmărmurită. S-ar părea că Sunshine avusese din nou dreptate, iar ei se făcuseră din nou vinovaţi de-a o fi subestimat. Avea un dar foarte de special şi ar face bine să o asculte cu mai multă atenţie. Sunshine citise impasibilă e-mailul. Singurul ei comentariu fusese „Poate că fetiţa ei ar vrea s-o aibă”.

Sunshine era afară cu Carrot. Ieşea în majoritatea zilelor, ca să adune mai multe obiecte pierdute pentru website, purtând cu sine un caiet mic şi un creion, ca să noteze detaliile pentru etichete, înainte să uite. Freddy era plecat ca să planteze un gazon nou pentru unul dintre clienţi, aşa că Laura era singură. Dacă facem abstracţie de Therese.

— Ştiu, ştiu! spuse ea cu voce tare. O să o caut azi, promit.

De când Sunshine avusese revelaţia că scrisoarea lui Anthony era indiciul de care aveau nevoie, Laura încercase să îşi amintească unde o pusese. La început, crezuse că a lăsat-o pe masa de toaletă din camera lui Therese, dar camera era tot încuiată, aşa că nu putuse să verifice. În orice caz, părea puţin probabil ca Therese să o împiedice să găsească tocmai lucrul pe care voia ca ea să îl găsească. Nici măcar ea nu putea să fie *atât* de ciudată. Laura intră

în birou. Avea să verifice e-mailurile mai întâi. Website-ul devenea popular, având deja sute de accesări. Erau două e-mailuri. Unul era de la o doamnă în vârstă care spunea că are optzeci şi nouă de ani şi că de doi ani naviga pe internet graţie centrului local pentru vârstnici. Auzise la radio despre website şi se hotărâse să arunce o privire. Credea că o piesă de puzzle găsită cu ani în urmă pe strada Copper ar fi a ei. Sau, mai degrabă, a surorii ei. Nu se înţelegeau bine şi într-o zi când sora ei fusese extrem de rea, luase o piesă din puzzle-ul la care lucra aceasta. A plecat la plimbare ca să iasă din casă şi a aruncat piesa în canal. „Un gest copilăresc, într-adevăr, dar ea era diavolul în persoană. S-a învineţit la faţă când a aflat că piesa lipseşte", scrisese ea. Doamna în vârstă nu şi-o dorea înapoi. Sora ei era moartă de mult, oricum. Dar era o chestie drăguţă că avea cu cine să exerseze scrisul de e-mailuri.

Al doilea era de la o tânără femeie care revendica elasticul verde de păr. Mama ei îi cumpărase elasticele ca să o înveselească, deoarece avea emoţii în ziua dinainte să înceapă cursurile la o şcoală nouă. Pierduse unul dintre ele în parc, în drum spre casă, după ce Petre cuse o zi afară cu mama ei, şi i-ar fi părut bine să îl recupereze, pentru a-l păstra ca amintire.

Laura răspunse la ambele e-mailuri şi apoi porni să caute scrisoarea lui Anthony. Până se întoarse Sunshine cu Carrot, Laura deja citea scrisoarea la masa din bucătărie. O găsise dosită în biroul din camera de la grădină. Imediat ce o găsi, îşi aminti desigur că o pusese acolo la păstrare. Sunshine pregăti ceaşca bună de ceai pentru ele şi se aşează lângă Laura.

- Ce scrie? întrebă ea.

- Ce scrie? spuse Freddy, intrând pe uşa din spate, cu cizmele pline de noroi.

Laura şi Sunshine priviră amândouă spre cizmele lui şi exclamară la unison:

- Ooof!

Freddy râse şi îşi scoase cizmele, lăsându-le afară pe covorul de la intrare.

- Ce mai cicăleală! exclamă el. Deci, ce e asta?

- E scrisoarea de moarte a Sfântului Anthony şi acum vom găsi indiciul, exclamă Sunshine, ce părea mult mai încrezătoare decât Laura. Aceasta din urmă începu să o citească cu voce tare, dar durerea reveni, iar cuvintele lui generoase i se opriră în gât, înainte să poată termina primul rând. Sunshine îi luă scrisoarea cu blândeţe şi citi din nou, rar şi cu intonaţie, ajutată de Freddy la cuvintele mai dificile. Când ajunse la ultimul paragraf, în care Anthony o rugase pe Laura să se împrietenească cu ea, chipul îi fu luminat de un zâmbet.

- Dar eu te-am rugat prima! spuse ea.

Laura o luă de mână.

- Şi mă bucur foarte mult că ai făcut-o, răspunse ea.

Freddy bătu cu palmele pe masă.

- Gata cu sentimentalismele, fetelor, spuse el, legănându-se pe două dintre picioarele scaunului. Care este indiciul?

Sunshine se uită la el sincer amuzată, dar îl dojeni apoi, când îşi dădu seama că nu glumea.

- Nu se poate să vorbeşti serios, spuse ea, uitându-se la Laura pentru sprijin.

- Păi, ar putea fi orice… spuse Laura nesigură.

Freddy studie din nou scrisoarea.

- Ei, haide, John McEnroe, îi spuse el lui Sunshine. Luminează-ne. Sunshine oftă ca o profesoară dezamăgită de elevii ei, clătinând capul încet, după care anunţă:

- E atât de evident!

Şi, după ce explică, îşi dădură seama că într-adevăr aşa era.

Eunice

2011

Azi era una din zilele bune. Dar termenul era doar relativ.

Nicio zi nu era cu adevărat bună. Cel mult, Eunice putea spera la câteva zâmbete uimite şi ca el să-şi amintească din când în când cine era ea, dar nicio urmă de regret din partea bărbatului de care fusese îndrăgostită mare parte din viaţa ei de adult. Se plimba braţ la braţ cu Bomber în jurul peticului de pământ gol şi al plăcilor de beton pe care ofiţerul de serviciu de la căminul Happy Haven le numea pompos „grădina de trandafiri". Singurele urme de trandafiri erau câteva beţe maronii, îndoite, ce ieşeau din pământ ca nişte boscheţi rămaşi în urma unui incendiu. Lui Eunice îi venea să plângă. Iar asta era una din zilele bune.

Bomber voise să meargă la Folly's End. Înainte de a avea mai mereu accese aleatorii de uitare, ştiind că asta avea să fie soarta lui, îşi exprimase clar dorinţele. Intenţionase mereu s-o împuternicească pe Eunice, când avea să vină vremea, pentru a salva astfel ultima fărâmă de demnitate ce avea să îi mai rămână într-un viitor atât de sumbru, precum se prefigura al său. Putea să-i încredinţeze lui Eunice viaţa lui, oricât de inutilă avea să devină aceasta.

Ea avea să facă mereu ce trebuia. Dar Porţia a sosit prima. Având de partea ei averea aceea ridicolă, dar atotputernică, şi legătura de rudenie, nu şi de afecţiune, ea îl păcăli pe Bomber să vadă un „specialist" care, încurajat financiar de ea, fără îndoială, l-a declarat „incapabil de a mai lua decizii raţionale" din punct de vedere legal şi a lăsat îngrijirea sa în sarcina surorii.

În următoarea săptămână, Bomber a fost instalat la Happy Haven.

Eunice a luptat cât de mult a putut, susţinând cu tărie să fie dus la Folly's End, dar Porţia a fost de neclintit. Folly's End era „prea departe", iar ei nu-i era la îndemână, ca să vină în vizită şi, oricum, susţinu aceasta cu o duritate uimitoare, era doar o chestiune de timp până când Bomber nu va mai şti unde se află. Dar, momentan, ştia. Şi asta îl ucidea.

În mod surprinzător, Porţia îl vizita. Dar erau vizite stinghere, forţate. Trecea rapid de la o atitudine superioară la una temătoare şi umilă, bătând în retragere. Reacţia lui la ambele abordări era aceeaşi: afişa o uimire dureroasă. Pentru că îl lipsise de singurul lucru pe care şi-l dorise, îl copleşea cu daruri scumpe, adesea inutile. El nu ştia ce este un aparat de espresso, nicidecum cum să umble cu el. Turna loţiunea scumpă de bărbierit în toaletă şi folosea aparatul foto performant drept reazem pentru uşă. În cele din urmă, Porţia ajunse să-şi petreacă mare parte din timpul vizitelor sale bând ceai cu Sylvia, îngrijitoarea de serviciu, o tipă linguşitoare şi totodată o fană devotată a lui Harriet Hotter, devenită, în mod regretabil, o trilogie.

Eunice se străduia cât putea de tare să transforme camera lui Bomber într-un cămin. Îi adusese obiecte din apartamentul său şi pusese fotografii cu Douglas şi Baby Jane pe fiecare raft şi pe fiecare masă din încăpere. Dar nu era destul. El se îndepărta din ce în ce mai tare. Renunţa.

Eunice şi Bomber nu erau singuri în grădină. Eulália hrănea o coţofană cu bucăţele de pâine prăjită, pe care le păstrase de la micul dejun. Era foarte bătrână, sfrijită, cu pielea de culoarea prunelor călite, ochi sălbatici şi un croncănit alarmant. Mâinile ei răsucite ţineau cârjele de care se folosea pentru a se sprijini şi a se propulsa într-un mers smucit şi tremurat. Mare parte din rezidenţi o evitau, dar Bomber o întâmpina mereu prietenos. Mergeau în cerc, fără să se gândească, asemenea unor prizonieri în curtea închisorii. Eunice pentru că nu voia să se gândească la nimic şi Bomber pentru că, de regulă, nu era capabil s-o facă. Eunice aruncă ultima bucată de pâine prăjită spre pasărea cu pene albe şi negre, care o luă de pe jos şi o înghiţi, fără a-şi lua ochii strălucitori, ca boabele de soc, de pe Eulália. Aceasta flutură cârja spre pasăre şi croncăni:

- Hai, pleacă acum! Pleacă, înainte să te bage în oală pentru cină! Ar fi în stare, să ştii, spuse ea, întorcându-se spre Eunice şi făcând un semn grotesc cu ochiul. Aici ne hrănesc cu tot felul de rahaturi.

Judecând după mirosul din bucătărie, ce pătrunsese în grădină printr-o fereastră deschisă, Eunice se gândi c-ar putea avea dreptate.

- Ăl-ai nebun, tipul ăla, spuse Eulália, fluturând o mână strâmbă spre Bomber şi descurcându-se în acelaşi timp să ţină cârja. E nebun ca o furnică cu fundul aprins. Fixă cârjele pe beton şi îşi începu mersul dureros şi strâmb înapoi spre casă. Dar înăuntru e un om foarte bun, îi spuse lui Eunice, în trecere. Foarte bun, dar pe moarte.

Ajunşi din nou în camera lui Bomber, Eunice trase draperiile ca să lase să intre lumina palidă pe care o răspândea soarele de iarnă. Era o cameră drăguţă, la etajul al doilea, curată şi spaţioasă cu ferestre franţuzeşti destul de mari şi un balcon drăguţ. Pe care Bomber nu avea voie să-l folosească.

Prima oară când îl vizitase pe Bomber, Eunice deschisese ferestrele. Era o zi sufocantă de vară şi aerul din cameră era încins şi stătut. Cheia fusese lăsată în încuietoare, dar o asistentă excesiv de prevăzătoare, care venise să îl vadă pe Bomber, închisese ferestrele şi încuiase cheia într-un dulăpior de medicamente ce se afla pe unul din pereţii camerei lui Bomber.

„Sănătoşi şi în siguranţă”, se răstise ea la Eunice. După acea zi, Eunice nu mai văzu vreodată cheia.

- Să ne uităm la un film, da?

Bomber zâmbi. Pentru el, povestea propriei vieţi era acum ca un manuscris nelegat, prost editat. Unele pagini erau în ordinea greşită, altele smulse, altele rescrise sau lipseau cu totul. Pierduse versiunea originală, pentru totdeauna. Dar încă îi făceau plăcere poveştile familiare, din filmele vechi, la care se uitaseră de atâtea ori împreună. Zilele când nu ştia cum îl cheamă sau ce mâncase la micul dejun, cu puţin timp în urmă, erau tot mai multe. Dar încă putea să citeze, cuvânt cu cuvânt, din *Marea evadare, Scurta întâlnire, Top Gun* şi multe alte filme.

- Ce zici de ăsta? spuse Eunice, care ţinea în mână *Cabaret în familie.*

El ridică privirea, zâmbi şi, pentru un moment preţios, trecător, ceţurile se limpeziră.

- Cadoul de ziua mea, spuse el, iar Eunice ştiu că Bomber al ei era încă acolo, înăuntru.

- E încă acolo, spuse Sunshine pe un ton îngrijorat.

Carrot luase poziţia de santinelă în magazie, încercând să dea de urma unui rozător, iar Sunshine era tot mai îngrijorată că prânzul acestuia urma să includă în meniu un şoarece. Laura era în birou, căutând un obiect despre care îi scrisese cineva prin intermediul website-ului şi pe care venea să îl recupereze în acea după-amiază.

- Nu-ţi face griji, Sunshine. Sunt sigură că şoarecele va avea bunul-simţ să nu-şi arate nici măcar o mustaţă, cât timp Carrot e acolo.

Sunshine nu fu convinsă.

- Dar ar putea. Şi atunci Carrot l-ar omorî şi ar fi un ucigător.

Laura zâmbi. O cunoştea deja pe Sunshine suficient de bine, încât să ştie că nu se lasă până nu rezolvă ceva. Două minute mai târziu, Laura se întoarse, trăgând de lesă un Carrot recalcitrant. În bucătărie, îi dădu un cârnat din frigider şi îi scoase lesa. Înainte ca Sunshine să obiecteze, Laura o linişti.

- Mickey sau Minnie e în siguranţă. Am închis uşa magaziei şi acum, că a mâncat un cârnat, oricum nu îi va mai fi foame.

- Mereu îi e foame, mormăi Sunshine, în timp ce îl văzu pe Carrot cum iese din cameră, mânat de planuri viclene.

- Când vine doamna? întrebă ea.

Laura se uită la ceas.

- Dintr-o clipă în alta. O cheamă Alice şi m-am gândit că ai vrea să faci ceaşca bună de ceai, când soseşte.

Ca un făcut, sună soneria şi Sunshine fu la uşa de la intrare înainte ca Laura să plece într-acolo.

- Bună ziua, doamnă Alice, o întâmpină Sunshine pe adolescenta de la uşă, ce păru surprinsă. Eu sunt Sunshine. Vă rog, intraţi.
- Ce nume grozav!

Fata care o urmă pe Sunshine în hol era înaltă şi suplă, cu un păr lung şi blond şi cu pistrui pe nas. Laura îi întinse mâna.

- Bună, sunt Laura. Încântată să te cunosc.

Sunshine o conduse cu precizie pe Alice în grădină, în timp ce Laura rămase în urmă să facă ceaiul. Când ieşi afară cu tava de ceai, le găsi pe Alice şi pe Sunshine schimbând impresii despre starurile preferate, în domeniul muzical.

- La amândouă ne place David Bowie, o anunţă Sunshine cu mândrie pe Laura, care începu să toarne ceaiul.
- Sunt sigură că ar fi încântat, spuse Laura, zâmbind. Cum îl bei? o întrebă pe Alice.
- Builder's pentru mine, vă rog.

Sunshine păru îngrijorată.

- Nu ştiu dacă avem din acesta, nu? o întrebă pe Laura.
- Nu-ţi face griji, Sunshine, spuse Alice, observându-i repede neliniştea. Mă prostesc doar. Am vrut să spun bun şi tare, cu lapte şi două linguriţe de zahăr.

Alice venise să ia o umbrelă, o umbrelă de copii, albă cu inimioare roşii.

- Nu am pierdut-o, la modul propriu-zis, explică ea, şi nu pot fi complet sigură că a fost lăsată pentru mine…

Sunshine luă umbrela care era deja pe masă şi i-o dădu.

- Ba da, spuse ea, simplu.

Judecând după privirea de adoraţie sinceră de pe faţa lui Sunshine, Laura se gândi că acesta i-ar fi dat lui Alice pe mână argintăria familiei fără să zăbovească, şi chiar şi cheia de la Padua.

Alice luă de la ea umbrela şi îi mângâie faldurile pliate.

- A fost prima mea vizită în America, le spuse ea. Mama m-a dus la New York. Era mai mult o deplasare de serviciu pentru ea. Era editor la o revistă de fashion, şi reuşise să aranjeze un interviu cu un designer nou şi la modă, despre care se spunea că va deveni marea revelaţie în lumea modei din York. S-a dovedit că aşa era. Dar tot ce îmi aduc aminte despre el este că s-a uitat la mine de parcă aş fi evadat dintr-o colonie de leproşi sau aşa ceva. Părea că nu îi place să aibă de-a face cu copiii.
- Ce e o colonie de leoparzi? întrebă Sunshine.

Alice se uită spre Laura, dar apoi se decise să continue oricum:

- Este un loc unde, în vremuri străvechi, erau duşi oamenii care sufereau de o boală teribilă care le făcea degetele de la mâini şi picioare să cadă.

Laura putea să parieze că Sunshine avea să-şi petreacă următoarele cinci minute numărând atent degetele lui Alice. Slavă Cerului că purta sandale!

- Nu am avut prea mult timp la dispoziţie ca să vizităm, dar mi-a promis că mă duce să văd sculptura lui Alice în Ţara Minunilor din Central Park. Îmi aduc aminte că eram extrem de încântată. Credeam că statuia fusese numită după mine.

Îşi dădu jos sandalele şi îşi furişă degetele de la picioare în iarba răcoroasă. Sunshine îi urmă studioasă exemplul.

- în după-amiaza aceea ploua şi mama deja întârziase la următoarea întâlnire, aşa că nu era în cea mai bună dispoziţie, dar eu eram mai mult decât încântată. Am fugit înainte şi, când am ajuns la sculptură, am dat peste un bărbat uriaş, negru şi ciudat, cu codiţe împletite şi nişte cizme mari, care oferea umbrele. S-a aplecat, a dat mâna cu mine şi încă îmi mai amintesc chipul său. Era un amestec de bunătate şi tristeţe, şi se numea Marvin.

Alice îşi goli ceaşca şi îşi mai turnă una din ibric, cu un aer firesc, de adolescentă.

- Pe atunci, povestea mea preferată era *Uriaşul egoist* de Oscar Wilde, aşa că pentru mine Marvin arăta ca un uriaş. Dar nu era egoist. Dădea lucruri gratis. Umbrele gratuite. Oricum, când mama m-a prins din urmă, m-a târât după ea. Dar nu a fost numai asta. A fost nepoliticoasă cu el. S-a purtat de-a dreptul oribil. El a încercat să îi dea o umbrelă, iar ea a fost o nesimţită.

Sunshine ridică din sprâncene a uimire, auzind injuriile rostite cu atâta uşurinţă, dar expresia el fu una de admiraţie.

- L-am întâlnit doar pentru un moment, dar nu am putut niciodată să uit privirea de pe chipul lui în timp ce mama mă trăgea după ea. Oftă adânc, dar apoi zâmbi, când altă amintire o eclipsă pe ultima. I-am trimis un sărut, spuse ea, iar el l-a prins.

Data de pe eticheta umbrelei se potrivea exact cu ziua în care Alice vizitase Central Park, iar umbrela fusese găsită pe sculptură.

Laura fu încântată.

- Cred că îţi era destinată ţie.
- Chiar sper asta, spuse Alice.

Restul zilei, Carrot stătu de pază la uşa magaziei, iar Sunshine vorbi despre noua ei prietenă, Alice. Alice era la universitate, studiind litera şi tură engleză şi teatru. Lui Alice îi plăceau David Bowie, Marc Bolan şi Jon Bon Hovis. Şi aflase despre o nouă vesiune a „ceştii bune de ceai" *builder's.*

În seara aceea, în timpul cinei târzii la care serviră spaghete bologneze, Laura îi povesti lui Freddy despre musafira lor.

- Deci, funcţionează, spuse Freddy. Website-ul. Face exact ce a vrut Anthony să faci.

Laura clătină din cap.

- Nu. Nu chiar. Oricum, nu încă. Mai ţii minte ce scria în scrisoare? „Dacă poţi să faci fericită chiar şi o singură persoană, să repari o inimă frântă redându-i ce a pierdut..." Şi asta încă nu am făcut. Desigur că Alice a fost încântată că a găsit umbrela, dar nu putem fi

absolut siguri că ei îi era destinată. Şi fata cu elasticul de păr; n-a fost chiar cu inima frântă, când l-a pierdut.

— Ei bine, cel puţin e un început, spuse Freddy, împingându-şi scaunul şi ridicându-se ca să îl scoată pe Carrot la o ultimă plimbare prin grădină, înainte de culcare. O să ajungem şi acolo, într-un final.

Dar nu era vorba doar despre obiectele pierdute. Mai era indiciul; cel care devenise atât de clar, odată ce Sunshine îl evidenţiase. Elementul ce pusese totul în mişcare. Anthony îl numise „ultimul fir" care îl lega de Therese, iar când l-a pierdut, în ziua în care ea a murit, acel fir s-a rupt. Dacă medalia ei de comuniune era într-adevăr cheia reunirii lui Therese şi Anthony, cum Dumnezeule ar fi putut să o găsească? Freddy venise cu ideea să pună pe website o postare despre un obiect pierdut ce trebuie găsit, dar întrucât nu ştiau cum arată sau unde îl pierduse Anthony, nu puteau da prea multe detalii.

Laura strânse farfuriile de pe masă. Fusese o zi lungă şi era obosită. Mulţumirea pe care o simţise după vizita lui Alice dispăru treptat, luându-i locul un sentiment familiar de nelinişte.

Iar în camera de la grădină începu din nou să cânte muzica.

Eunice
2013

În camera de zi a rezidenţilor de la Happy Haven muzica se auzi din nou. *Charmaine,* de Mantovani. La început mai încet şi apoi din ce în ce mai tare. Prea tare. Edie dădu volumul la maximum. În curând, avea să plutească prin sală pe *glissando*-urile coardelor, ca un nor de plase şi paiete. Picioarele i se învârteau şi unduiau în sandalele bune de dans, aurii, iar luminile strălucitoare se învârteau în jurul ei ca o furtună de curcubeie.

În timp ce Eunice şi Bomber trecură prin sală, în drum spre camera lui Bomber, zăriră o grămadă zdrenţăroasă de cămăşi de noapte, din care abia se întrezărea o femeie slabă, bătrână, cu mustăţi, o claie unsuroasă de păr alb şi papuci în carouri. Se bâţâia prin cameră cu ochii închişi şi braţele trecute afectuos în jurul unui partener invizibil. Brusc, o explozie de bastoane şi înjurături izbucni într-unul dintre fotolii.

- Nu iar! La dracu' Iisuse Christoase şi Iehova! Nu iar! Nu iar! Nu iar!

Eulália se sculă brusc din fotoliul ei, înjurând şi lovind.

- Nu iar, lua-te-ar dracu' de idioată proastă, nebună şi împuţită! Vreau doar puţină linişte! urlă ea, aruncând cu o cârjă înspre dansatoare, care se opri locului.

Cârja o rată cu mult pe Edie, dar aceasta scoase un ţipăt agoni zant, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar urina se scurse pe picioare şi în papuci. Eulália se străduise să se ridice în picioare şi arăta spre ea cu una din mâini.

- Acum s-a pişat pe ea! S-a pişat în pantaloni. Pe podea, şuieră ea furioasă, printre buzele pătate de salivă.

Eunice încercă să îl pună pe Bomber în mişcare, dar era ţintuit locului. Câţiva rezidenţi începură să strige sau să plângă, iar alţii priveau în depărtare, nepăsători. Sau prefăcându-se nepăsători. Fu nevoie de doi îngrijitori ca să o stăpânească pe Eulália, iar Sylvia o luă de acolo pe biata Edie. Tremura şi plângea, iar urina curgea de pe tivul cămăşii de noapte în timp ce mergea tristă, agăţându-se de braţul Sylviei şi întrebându-se unde dispăruse sala de bal.

Înapoindu-se în camera lui Bomber, unde erau în siguranţă, Eunice pregăti o ceaşcă de ceai. Cât timp o bău pe a ei, privi noile achiziţii ale colecţiei din ce în ce mai mari a lui Bomber. Începuse să fure lucruri, obiecte luate la întâmplare, de care nu avea nevoie. O vază, o învelitoare de ceainic, veselă, role de saci de gunoi, umbrele. Nu fura niciodată din camerele celorlalţi rezidenţi, numai din zonele comune. Se pare că era un simptom al bolii sale.

Furturi mărunte. Dar şi pierdea lucruri. Cu mare uşurinţă, pierdea cuvinte aşa cum un arbore îşi pierde frunzele toamna. Un pat putea fi „un pătrat moale de dormit” şi un creion, „un băţ cu miez gri din care iese scrisul”. În loc de cuvinte, vorbea în indicii sau, cel mai adesea, nu vorbea deloc. Eunice îi sugeră să se uite la un film împreună. Acum, asta mai rămăsese din ei. Eunice şi Bomber, foşti colegi şi cei mai buni prieteni atâta vreme. Iubiţii ocazionali ai lui Bomber veniseră şi plecaseră, dar Eunice era constanta lui. Erau soţ şi soţie fără să facă sex sau să aibă vreo patalama la mână, şi acestea erau ultimele resturi meschine ale relaţiei lor atât de bogate, pe vremuri: mersul şi urmăritul filmelor.

Bomber alese filmul. *Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

- Eşti sigur? întrebă Eunice.

Se aşteptase la ceva mai vesel, de dragul ei şi al lui, după tot ceea ce văzuseră. Bomber insistă. În timp ce priveau la pacienţii de la spitalul de nebuni, care mergeau prin curtea de recreere, împrejmuită de gard, Bomber arătă spre ecran şi îi făcu cu ochiul.

- Ăia suntem noi, spuse el.

Eunice îl privi în ochi şi fu şocată cu câtă claritate o privea. Îi vorbea vechiul Bomber, iute, amuzant, isteţ, ce revenise în una din puţinele vizite. Dar pentru cât timp? Chiar şi cele mai scurte vizite erau preţioase, dar sfâşietoare. Sfâşietoare pentru că el trebuie să fi ştiut că va trebui să se întoarcă. Încotro?

Era un film pe care îl mai văzuseră de multe ori înainte, dar de data asta era foarte diferit.

Când Chief puse perna pe chipul jalnic şi absent al lui Mac şi îl sufocă cu blândeţe, Bomber strânse mâna lui Eunice şi îşi rosti ultimele cuvinte:

- Scoate-mă. De aici.

El îi amintea promisiunea făcută. Eunice privea fix ecranul şi strânse cu putere mâna lui Bomber, în timp ce uriaşul Chief smulse dozatorul de apă de la etajul camerelor cu căzi, îl aruncă spre ferestrele masive şi apoi

făcu saltul spre libertate. Când se derula distribuţia pe ecran, Eunice nu putu să se mişte. Bomber îi luă şi cealaltă mână într-a lui. Ochii lui erau plini de lacrimi, dar zâmbea în timp ce aproba din cap şi îşi mişca buzele în tăcere:

- Te rog.

Înainte ca Eunice să poată spune ceva, una dintre asistente dădu buzna în cameră fără să bată la uşă.

- E timpul pentru tratament, spuse ea, zdrăngănind cheile de la dulapul cu medicamente, ce se afla pe perete. îl descuie şi, chiar când lua pastilele, se auzi un strigăt înspăimântat de pe coridorul de afară, urmat de cotcodăcitul de neconfundat al Eulaliei.

- Femeia aia nenorocită! înjură asistenta, ieşind afară pe uşă să vadă despre ce-i vorba şi lăsând uşa de la dulap descuiată.

Era timpul ca Eunice să plece. Trebuia să plece, dar înainte să facă asta, încă îl avea pe Bomber, aşa că nu se îndură să iasă. Fiecare minut era un pas în plus spre ce avea să se întâmple. Pentru că deci ziua fusese luată. Eunice ştia că avea să existe o singură ocazie, un singur moment când toată iubirea pe care o simţise vreodată pentru acest om se va cristaliza în forţa de neconceput de care avea nevoie. Era timpul. Strânse cheia atât de puternic în mână, încât modelul acesteia i se imprimă în palmă. Descuie ferestrele şi le deschise, lăsându-le doar puţin întredeschise. Voia cu atâta disperare să îl îmbrăţişeze încă o dată, să îi simtă căldura şi să îl simtă respirând lângă ea. Dar ştia că, dacă va face asta, forţa o va părăsi, aşa că puse cheia în mâna lui şi îl sărută pe obraz.

— Nu plec fără tine, Bomber, şopti ea. Nu te-aş lăsa aşa. Vii cu minte. Hai să mergem.

Şi apoi a plecat.

UN BĂTRÂN AFLAT ÎNTR-UN AZIL A CĂZUT MORTAL

Poliţia cercetează moartea unui bărbat în vârstă, rezident la căminul de îngrijire Happy Haven, din Blackheath, care a căzut de la un balcon de la etajul al doilea, sâmbătă dimineaţa. Bărbatul, al cărui nume nu a fost încă dezvăluit, suferea de Alzheimer şi se pare că este vorba despre un publicist ce ieşise la pensie. În această săptămână va fi efectuată o autopsie, iar poliţia va cerceta ceea ce a denumit „o moarte inexplicabilă".

London Evening Standard

- E o persoană moartă în birou, anunţă Sunshine, pe un ton cât se poate de normal.

Venise să o caute pe Laura, care era în grădină, tăind trandafiri pentru casă, ca să îi dea vestea şi să îi spună să prepare prânzul. Carrot se întinsese leneş pe spate, la soare, cu picioarele în aer, dar, când se apropie Sunshine, sări să o întâmpine.

Trecuse deja un an de când fusese lansat website-ul şi le ţinea ocupate atât pe Laura, cât şi pe Sunshine. Sunshine învăţase cum să facă fotografii, pe care să le posteze pe website împreună cu detaliile despre obiecte, iar Freddy o învăţase chiar să gestioneze un cont de Instagram pentru Colecţionarul de Obiecte Pierdute. Laura se ocupa de e-mailuri. Încă treceau în revistă colecţia lui Anthony, dar adăugau şi lucruri noi, pe care Sunshine le aduna în timpul plimbărilor ei cu Carrot. Laura şi Freddy căpătaseră şi ei obiceiul de a aduna obiecte găsite oriunde mergeau, iar acum şi oamenii începuseră să le trimită obiecte pierdute. În ritmul ăsta, rafturile din birou aveau să fie mereu pline.

- O persoană moartă? Eşti sigură?

Sunshine îi aruncă una din privirile sale. Laura intră în casă ca să cerceteze. În birou, Sunshine îi arătă o cutie de biscuiţi Huntley & Palmers, albastră precum cerul, de metal. Pe eticheta ei scria:

Cutie metalică de biscuiţi Huntley & Palmers conţinând rămăşiţe umane?

Găsită în al şaselea vagon din faţă, trenul 14.42 de la London Bridge la Brighton.

Decedat necunoscut. Dumnezeu să-l ierte şi să-l odihnească în pace.

Casa funerară Lupin and Bootle (Est. 1927) se afla la colţul unei străzi aglomerate, peste drum de o brutărie simandicoasă, în timp ce stătea afară, Eunice zâmbi în sinea ei, amintindu-şi de doamna Doyle şi gândindu-se că Bomber ajunsese în locul potrivit. Murise deja de şase săptămâni, iar Eunice încă nu avea nicio informaţie despre înmormântare. Legistul declarase în cele din urmă că era vorba de moarte accidentală, dar cei de la Happy Haven fuseseră aspru criticaţi pentru modul neglijent în care abordau chestiunile ce ţin de sănătate şi de proceduri de siguranţă, şi abia scăpaseră de acuzaţii. Porţia şi-ar fi dorit să vadă capul Sylviei pe o ploscă. Jelania ei luase forme extravagante în toate ziarele şi prin presă, dar Eunice nu se putu abţine să se întrebe dacă era mânată de o durere autentică sau de publicitatea pe care o putea genera acest eveniment pentru următorul turneu de carte. Porţia era prea celebră ca să mai vorbească direct cu Eunice. Angajase asistenţi pentru o sarcină atât de banală. Aşa că Eunice venise aici, unde privea printr-un geam imaculat modelul unei scăriţe de dric tras de cai şi un aranjament floral de bun-gust, din cale. Singura informaţie pe care putuse să o extragă de la cel mai neînsemnat asistent era numele casei funerare care se ocupa de toate pregătirile. Ar fi putut să telefoneze, dar tentaţia de a se afla în aceeaşi clădire cu Bomber era prea mare.

Femeia de la biroul din recepţie ridică privirea la auzul soneriei şi îi zâmbi lui Eunice a bun venit. Pauline era o doamnă masivă, îmbrăcată în haine Marks & Spencer de cea mai bună calitate, cu un aer de profesionalism şi bunătate. Îi aminti lui Eunice de o bufniţă brună.

Din păcate, vestea pe care trebuia să i-o dea era cel mai crud şi şocant lucru pe care Eunice putea să-l audă.

- A fost ceva foarte restrâns. La crematoriu, doar cu familia. Sora a fost cea care a organizat; cea care scrie cărţile acelea murdare.

După repulsia cu care Pauline pronunţase cuvântul „sora”, era limpede că ea şi Porţia nu se împrieteniseră.

Eunice simţi cum o ia ameţeala şi alunecă la podea. Nu la mult timp după aceea, stătea pe o canapea confortabilă bând un ceai dulce, fierbinte, cu un strop de coniac, iar Pauline îi mângâia mâna.

- De la şoc, dragă, spuse ea. Te-ai albit la faţă ca o fantomă.

Întărită de ceai, coniac şi biscuiţi, Eunice află toată povestea de la o Pauline foarte directă. Porţia voise ca totul să decurgă cât mai repede şi discret posibil.

- Vezi tu, trebuia să plece în turneul de promovare şi nu voia să îi fie dat peste cap programul. Pauline sorbi din propriul ceai şi clătină dezaprobator capul viguros. Dar când se întoarce, o să organizeze un eveniment somptuos, aşa cum se cuvine, o slujbă memorială şi apoi va îngropa cenuşa. Va invita „toate personalităţile”, dragă, şi spunea că muzica va fi interpretată de coruri de îngeri cu Sfinţia Sa Papa la prezidiu. Se pare că, pe lângă asta, înmormântarea prinţesei Diana va fi un fleac.

Eunice asculta îngrozită.

- Dar el nu şi-a dorit deloc asta, şopti ea în lacrimi. Mi-a spus ce-şi dorea. A fost iubirea vieţii mele.

Şi acum, chiar la final, ea urma să-l dezamăgească.

Pauline se pricepea să asculte şi să consoleze. Era meseria ei. Dar adânc înăuntrul costumului ei elegant şi al bluzei uşor de călcat bătea inima unei nonconformiste. Pe vremuri, tunsoarea ei bob blondă fusese o creastă mohicană, iar pe nas încă se vedea mica cicatrice a unui piercing. Îi întinse lui Eunice încă o batistă.

- Toţi băieţii sunt plecaţi în după-amiaza asta la o înmormântare mare. N-aş face asta de obicei, dar... Vino după mine!

Ea o conduse pe Eunice din zona de recepţie, printr-un coridor, pe lângă bucătăria personalului, capelă şi diferite alte camere până în locul unde erau depozitate toate rămăşiţele de după incinerare, aşteptând să fie preluate. Luă de pe unul dintre rafturi o urnă impresionantă de lemn şi verifică eticheta.

- Iată-l, spuse ea cu blândeţe. Se uită la ceas. O să te las aici singură cu el câteva minute, să îţi iei rămas-bun. Băieţii se vor întoarce peste o oră, deci nu vei fi deranjată.

La mai puţin de o oră după aceea, Eunice se afla într-un tren, cu cenuşa lui Bomber într-o cutie de metal de biscuiţi Huntley & Palmers, pe scaunul de lângă ea. Trebuise să gândească şi să acţioneze repede după ce plecase Pauline. Găsise o pungă de plastic şi o cutie de biscuiţi în mica bucătărie unde Pauline pregătise ceaiul. Golise biscuiţii în pungă şi apoi îl pusese pe Bomber în cutia de biscuiţi. Reumpluse urna cu biscuiţi, dar era prea uşoară. Căutând cu frenezie alt balast, găsise o cutie cu mostre de pietriş decorativ, într-una din celelalte camere. Umpluse urna cu câteva mâini mari de pietriş, apoi înşurubase capacul la loc cât de strâns putuse şi o pusese la loc pe raft.

Când ieşise prin zona de recepţie, ţinând strâns cutia de biscuiţi, Pauline nu ridicase privirea de la biroul ei, dar ridicase degetele mari spre Eunice, în semn de noroc.

Nu văzuse nimic.

Când paznicul suflă din fluier, Eunice mângâie cutia de metal cu afecţiune şi zâmbi.

- Brighton să fie.

Laura era uimită. Luă cutia de biscuiţi şi o scutură puţin. Era destul de grea.

- N-o scutura! spuse Sunshine. O să-l trezeşti.

Iar apoi chicoti la propria glumă.

Laura se întrebă ce altceva ar mai putea să se ascundă prin colţurile întunecate ale biroului.

- Nu-i de mirare că locul acesta e bântuit, îi spuse ea lui Sunshine.

După prânz, Laura o ajută să posteze detaliile pe website, dar acesta era un obiect pe care era destul de sigură că nu-l va revendica nimeni.

În seara aceea, Freddy, Laura, Sunshine, Carrot, Stella şi Stan serviră o cină de sărbătoare în grădina de la The Moon is Missing, pentru a marca ziua de naştere a website-ului. Sunshine deborda de poveşti despre toate obiectele care erau postate în prezent, dar mai ales despre cutia de biscuiţi.

- E, în mod sigur, ciudat să pierzi aşa ceva, spuse Stella, savurând cozile de langustă presărate cu pesmet şi cartofi prăjiţi. Şi de ce ai pune persoana iubită într-o cutie de biscuiţi?

- Poate că tocmai asta e, iubire, spuse Stan. Poate că tipul din cutie nu a fost chiar iubit şi cineva a încercat să scape de el.

- Poate că nu sunt deloc rămăşiţe umane. Poate că e doar cenuşa din şemineul cuiva. Exact aşa arată, spuse Freddy, luând o duşcă bună de bere rece.

Sunshine tocmai voia să-i spună că nu are dreptate, când el îi făcu semn cu ochiul, iar ea îşi dădu seama că glumea.

- E o persoană decedată şi el a fost iubirea vieţii ei şi ea *va veni* după el, răspunse ea, sfidător.

- Bine, răspunse el. Hai să punem un pariu. Pe ce pariezi că cineva o să vină să revendice cutia de biscuiţi?

Sunshine se strâmbă, concentrându-se, şi îi dădu lui Carrot doi cartofi în timp ce se gândea la asta. Brusc, un zâmbet uriaş îi lumină faţa şi se lăsă pe spătarul scaunului, încrucişându-şi braţele pe piept cu un oftat de satisfacţie victorioasă.

- Trebuie să te însori cu Laura.

Laura îşi vărsă vinul, şocată.

- Uşurel, fetiţo, spuse Stan. Drace, Sunshine, chiar că ştii cum să sperii lumea.

Laura simţea cum îi ard obrajii. Stella şi Stan chicoteau veseli, iar Sunshine râdea cu gura până la

urechi. Laura şi-ar fi dorit ca pământul să se deschidă şi să o înghită cu totul, aşa că îşi bău vinul repede şi mai comandă un pahar mare.

Freddy nu spuse nimic. Părea pe jumătate enervat, pe jumătate dezamăgit, dar apoi când văzu chipul Laurei, sări în picioare şi îi întinse mâna lui Sunshine.

- Facem pariu!

Era o noapte fierbinte, aerul era îngreunat de mirosul cald şi catifelat al trandafirilor, Freddy şi Laura se plimbau prin grădină, în timp ce Carrot căuta intruşi prin tufişuri. Laura se frământa încă din cauza pariului pe care îl făcuse Freddy. Acesta fusese foarte tăcut pe drumul de la pub spre casă. Deşi fuseseră împreună doar puţin peste un an, iar Freddy trăia practic la Padua acum, nu îşi făcuseră cu adevărat planuri de viitor. Ea se considera foarte norocoasă că avea parte de o a doua şansă să trăiască cu adevărat şi să iubească, dar încă se temea că orice încercare, oricât de uşoară, de a consolida relaţia lor, ar putea pune iubirea pe fugă. îl iubea. Nu în felul prostesc, copilăresc, în care fusese îndrăgostită de Vince. În cazul ei, această nouă iubire se transformase încet în una statornică, fiind stârnită la început de pasiune şi apoi susţinută de prietenie şi încredere. Dar alături de iubirea ei pentru Freddy, se dezvoltase şi teama de a-l pierde. Cele două sentimente erau în mod crud legate unul de altul, fiecare hrănindu-l pe celălalt. Laura trebuia să spună ceva.

- Acel pariu cu Sunshine e doar o glumă. Nu mă aştept să...

Era atât de stânjenită, încât nu ştia cum să continue. Brusc realiză că o căsătorie cu Freddy s-ar putea să fie exact ceea ce îşi dorise şi de aceea era atât de supărată. Speranţele ei prosteşti pentru un Final Fericit se transformaseră într-o glumă şi se simţea subiectul unei bătăi de joc.

Freddy o luă de mână şi o întoarse cu faţa spre el.

- Un pariu e un pariu, iar eu sunt un om de cuvânt!

Laura îşi retrase mâna. În acel moment, toate îndoielile legate de relaţia lor, toate temerile de eşec şi

toate frustrările legate de propriile-i imperfecţiuni se uniră, dând naştere la furtuna perfectă.

- Nu-ţi face griji, se răsti ea, nu trebuie să aştepţi până când îţi pregăteşti o cale onorabilă de scăpare! Sunt conştientă că eu sunt cea care a ochit prea sus în relaţia asta!

- A ţintit, răspunse Freddy încet. Se spune „a ţinti prea sus”.

El încerca să găsească o breşă în vortexul emoţional al Laurei, dar ea nu asculta.

- Nu sunt un act de caritate! Biata, bătrâna Laura! Nu şi-a putut ţine soţul departe de chiloţii alteia, iar singura întâlnire pe care a avut-o în ani de zile a fost un dezastru complet, aşa că ce te-ai gândit, Freddy? Scoate-o în oraş şi făo să se simtă de parcă are vreo valoare şi apoi scapă uşor de ea, când apare cineva mai bun?

Ca o pasăre cântătoare ce căzuse în plasa unei capcane, cu cât se lupta mai tare, cu atât se prindea mai strâns, dar nu se putea abţine. Ştia cât era de nedreaptă, de crudă, dar nu se putea opri. Insultele şi acuzaţiile zburau în timp ce Freddy stătea tăcut, aşteptând ca ea să se oprească şi, când se întoarse să intre în casă, strigă după ea:

- Laura! Pentru Dumnezeu, femeie! Ştii cât de mult te iubesc. Urma să te cer oricum. În căsătorie. El clătină trist din cap. Plănuisem totul. Dar apoi Sunshine mi-a furat momentul.

Laura se opri, dar nu putea să îl înfrunte – nici nu putea să înăbuşe lovitura de graţie disperată şi complet necinstită cu care în sfârşit îşi frânse singură inima.

- Aş fi spus „nu”.

Când intră în casă, lacrimi tăcute i se prelingeau pe faţă, dar undeva în întunericul grădinii de trandafiri, se auzea cum altcineva plânge.

Eunice

2013

Porţia oferi biscuiţilor o ceremonie magnifică de rămas-bun. Şi-ar fi dorit catedrala Sf. Paul sau Westminster Abbey, dar, descoperind că nici măcar bogăţia ei obscenă nu le putea cumpăra, se mulţumise cu sala de bal elegantă a unui hotel Mayfair. Eunice se aşeză în spate, pe locul ce-i fusese desemnat, care era acoperit, asemenea celorlalte, cu o fundă extravagantă de sifon negru de mătase, şi observă împrejurimile splendide. Camera era într-adevăr uimitoare, cu o podea de lemn lustruit, oglinzi vechi de la podea până în tavan şi, judecând după acustica *Lacrimosei* lui Mozart ce răsuna în aerul rarefiat, avea un sistem de sonorizare de ultimă generaţie. Fie sistemul, fie Porţia făcuseră ca din spatele unui ecran să se audă întreaga orchestră a Filarmonicii londoneze şi Corul Simfonic al Londrei. Oglinzile reflectau aranjamentele monstruoase de crini şi orhidee exotice, care vegheau de pe rafturi şi piedestaluri ca nişte tufe albinoase.

Eunice venise însoţită de Gavin, un prieten de-o viaţă de-al lui Bomber, de pe vremea când erau la şcoală, ce-şi câştiga existenţa tunzând, vopsind şi aranjând părul celebrităţilor, fie acestea autentice sau fabricate.

Lista lui de clienţi era unul dintre motivele pentru care Porţia îl invitase.

- La dracu'! hâşâi Gavin, aproape insesizabil. Asta da adunătură de mântuială. Majoritatea oamenilor ăstora nu l-ar deosebi pe Bomber de Bardot.

Zâmbi dispreţuitor la fotograful care se plimba dintr-o parte în alta pe culoarul dintre rândurile de scaune, pozând orice „participant" pe care l-ar putea recunoaşte publicul. Porţia vânduse drepturile de imagine ale evenimentului unei reviste glossy pe care orice femeie inteligentă ar recunoaşte că o citeşte la coafor. Locurile erau ocupate în mare parte de prietenii Porţiei, asociaţi şi acoliţi, ce se bucurau de o celebritate ocazională, şi care în cadrul grupului păreau o paietă rară pe o rochie altfel ternă.

Prietenii lui Bomber erau adunaţi în spate, în jurul lui Eunice şi Gavin, ca spectatorii de teatru aşezaţi pe locurile ieftine.

În faţa tuturor, pe o masă îmbrăcată m şi mai multe flori, se afla urna. Era flancată într-o parte de o fotografie enormă a lui Bomber („El nu ar fi ales niciodată poza aceea", şopti Gavin. „Părul e un adevărat dezastru.") şi în cealaltă de o fotografie cu Bomber şi Porţia de când erau copii, cu Porţia pe bara bicicletei lui Bomber.

- A trebuit să-şi bage faţa în cadru, nu-i aşa? pufni Gavin. Nu-l poate lăsa să fie vedetă nici măcar la nenorocita lui de înmormântare! Dar cel puţin am reuşit să o conving să îi invite pe unii dintre adevăraţii prieteni ai lui Bomber şi să includ în acest fiasco total ceva ce lui Bomber chiar i-ar fi plăcut.

Eunice era impresionată.

- Cum ai reuşit asta?

Gavin zâmbi.

- Şantaj. Am ameninţat că mă duc la presă dacă nu acceptă. „Soră egoistă ignoră ultima dorinţă a fratelui" nu era tocmai un titlu pe care publicistul ei şi-ar dori să-l vadă, iar ea ştie asta. Că veni vorba, unde este Bruce Bufonul? Scana rândurile de capete din faţa lui, căutând claia de păr ofensatoare.

- A, mă aştept să vină cu Porţia, răspunse Eunice. Ce vrei să faci, de fapt? Gavin părea extrem de încântat de sine însuşi.

— E o surpriză, dar îţi dau un indiciu. Mai ţii minte nunta de la începutul filmului *Pur şi simplu dragoste,* unde membrii formaţiei sunt ascunşi în congregaţie?

Înainte să continue, muzica se schimbă şi Porţia, împreună cu anturajul său, înaintară pe culoar pe *O Fortuna* din *Carmina Burana.* Ea purta un costum Armani, alb, cu pantaloni şi o pălărie cu un bor de mărimea unei roţi de tractor, acoperită cu o plasă neagră, cu buline.

Î

— Iisuse! exclamă Gavin. Zici că se mărită cu Mick Jagger!

O strânse de braţ pe Eunice, abţinându-se să nu izbucnească. Ochii lui Eunice se umplură de lacrimi. Dar erau lacrimi de râs. Îşi dorea ca Bomber să fie acolo, să ia parte la distracţie. De fapt, şi-ar fi dorit să afle unde anume era Bomber. Încă nu-i spusese lui Gavin.

I

Aştepta momentul potrivit. Ceremonia în sine era în mod bizar distractivă. Un cor de copii de la o şcoală locală – privată şi foarte exclusivistă – cânta *Over the Rainbow,* Bruce citi un elogiu funerar în numele Porţiei, de parcă susţinea un monolog din *Hamlet,* iar o actriţă dintr-o telenovelă minoră citi un poem de W.H. Auden. Rugăciunile fură rostite de un episcop pensionat a cărui fiică era, se pare, o veche prietenă de-a Porţiei. Fură scurte şi destul de greu de descifrat din cauza whisky-ului pe care acesta îl băuse la micul dejun. Sau poate în loc de mic dejun.

Şi apoi veni rândul lui Gavin.

El se ridică de pe scaun şi stătu pe culoar. Folosind microfonul pe care îl ascunsese sub scaun, se adresă adunării pe un ton teatral: – Doamnelor şi domnilor, asta e pentru Bomber!

Se aşeză la loc şi un fior străbătu adunarea. Gavin privi spre Eunice şi îi făcu cu ochiul.

— E timpul pentru spectacol, şopti el.

Urmă o singură notă, care dădea fiori, iar apoi de undeva din spatele camerei, se auzi o voce de bărbat care cânta încet, acompaniat doar de un pian. Vocea era a unui bărbat uimitor de chipeş, care purta un costum de seară imaculat şi o urmă subtilă de creion de ochi, contribuţie proprie. Versurile de început ale melodiei *I Am*

What I Am din *La Cage aux Folles*[24] plutiră prin aerul tăcut şi Gavin îşi frecă palmele, încântat.

În timp ce cântăreţul înainta spre centrul camerei şi tempoul cântecului acceleră, şase dansatoare, aşezate strategic la capătul şirului de scaune, îl urmară. Fiecare se

24 Film celebru, coproducţie franco-italiană, ce are ca personaje principale un cuplu de gay. (n.red.)

ridică pe rând şi îşi dădu jos paltonul respectabil, dând la iveală un costum uşor indecent, bijuterii bogate şi cozi de pene uimitoare. Eunice se întrebă cum putuseră oare să stea pe ele. Până când superba creatură şi anturajul său extraordinar ajunseră în capătul salonului, cântecul era la apogeu. El se întoarse în faţa urnei, cu faţa la audienţă şi cântă ultimele versuri, în timp ce corul dansa cabaret în spatele lui. La ultima notă, toate persoanele din încăpere, cu excepţia uneia, izbucniră în aplauze, ridicându-se în picioare. Porţia leşină pur şi simplu.

Gavin se înfrupta cu neruşinare din triumful său, în timp ce parcurgeau drumul până în curtea bisericii din Kent, unde urmau să fie îngropaţi biscuiţii, alături de Grace şi Godfrey. Porţia pusese la dispoziţie o armată de limuzine negre, ca să transporte pe toată lumea, dar Eunice şi Gavin aleseră să vină pe cont propriu, ascultând melodii de varieteu şi mâncând chipsuri cu sare şi oţet în Audi-ul decapotabil al lui Gavin. Eunice se simţi puţin vinovată că Godfrey şi Grace erau forţaţi să îşi împartă mormântul cu o urnă de biscuiţi asortaţi, prezentată drept altceva, dar spera că, date fiind împrejurările, ar înţelege că fusese inevitabil. Când intrară în curtea bisericii unde Eunice îi promisese lui Bomber să îi îndeplinească ultimele dorinţe, aceasta îi mărturisi totul lui Gavin.

- Sfântă Marie Precistă şi Danny La Rue, într-o cutie de biscuiţi! exclamă el. Biată fată dragă, ce-o să faci acum?

Eunice îşi verifică pălăria în oglinda retrovizoare şi dădu să deschidă portiera.

- Nu am absolut nici cea mai vagă idee.

Shirley porni computerul şi verifică mesageria vocală. Era luni dimineaţa, iar zilele de luni erau mereu aglomerate din cauza tuturor maidanezilor aduşi peste weekend. Lucra la Battersea Dogs & Cats Home de

cincisprezece ani deja şi văzuse multe schimbări. Dar un lucru nu se schimba niciodată, maidanezii continuau să vină. Venise deja poşta şi Shirley începu să sorteze teancul de plicuri. Un plic era scris cu stiloul. Scrisul era mare şi extravagant şi Shirley deveni curioasă. Înăuntru era o scrisoare scrisă de mână.

Pentru cei interesaţi.

Vă rog să regăsiţi ataşat acestui mesaj o donaţie în memoria iubitului meu frate, care a decedat de curând. Iubea foarte mult câinii şi a adoptat doi de la instituţia dumneavoastră. Singura condiţie asociată acestei donaţii este să montaţi o placă în amintirea lui, într-un loc accesibil publicului, de pe proprietatea dumneavoastră.

Pe aceasta să scrie:

„În memoria lui Bomber, fiu preţios, frate adorat, prieten loial şi vajnic iubitor al câinilor.

Odihneşte-te în pace cu Douglas şi Baby Jane!”

În scurt timp îmi voi trimite reprezentantul pentru a mă asigura că aceste instrucţiuni au fost îndeplinite într-o manieră satisfăcătoare.

Cu respect, Porţia Brockley

Shirley clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Cât tupeu! E adevărat că toate donaţiile erau primite cu recunoştinţă, dar o astfel de placă era scumpă. Îşi îndreptă atenţia spre cecul ce fusese prins, într-o manieră destul de demodată, cu o agrafă de hârtie şi aproape că leşină. Erau atâtea zerouri, încât părea că „2”-ul de la începutul sumei suflase baloane.

49

Laura se simţea de parcă era la marginea unei prăpăstii şi nu ştia dacă urma să cadă sau să zboare. Se asigurase că avea să fie singură azi. Sunshine îşi petrecea ziua cu mama ei şi pe Freddy nu îl mai văzuse de când avusese izbucnirea aceea ruşinoasă, în grădina de trandafiri. Încercase să îl sune, dar îi răspundea căsuţa vocală, unde îi lăsase o scuză umilitoare şi pornită din inimă, dar se părea că era prea târziu. Nu primise niciun răspuns şi Freddy nu se mai întorsese la Padua din

noaptea aceea. Nu ştia ce altceva să facă. Sunshine îi tot spunea că Freddy se va întoarce, dar Laura ştia acum că nu va fi aşa. Dormise în reprize şi se trezise captivă într-o zonă gri, oscilând între entuziasm şi presimţiri rele. În casă, atmosfera era apăsătoare. Până şi Carrot era neliniştit, tropăind de zor, sunetul ghearelor lui auzindu-se pe gresie. În timp ce Laura se pregătea pentru musafiră, avea sentimentul că furtuna urma să se declanşeze. Padua fusese foarte tăcută în ultimele câteva zile. Uşa de la camera lui Therese rămăsese încuiată pe dinăuntru, iar muzica nu se mai auzise. Dar nu era genul de linişte care aducea pace şi mulţumire. Era o linişte amară, adusă de dezolare şi înfrângere. Laura o dezamăgise pe Therese şi astfel îl dezamăgise pe Anthony. Ultimele lui dorinţe rămăseseră neîndeplinite.

Cineva venea să ia cenuşa din cutia de biscuiţi. Fusese revendicată. Laura nu îi spusese lui Sunshine şi nu era doar din cauza pariului. Voia să facă asta singură. Nu putea să-şi explice nici sieşi de ce, dar era important. Soneria se auzi la două fix, ora agreată pentru întâlnirea lor, iar Laura deschise uşa unei femei mărunte, suple, pe la şaizeci de ani, îmbrăcată stilat şi care purta o pălărie albastru cobalt, cu bor îngust.

- Eu sunt Eunice, spuse ea.

Când Laura strânse mâna femeii, simţi cum tensiunea care pusese stăpânire pe ea dispare.

- Doriţi nişte ceai sau poate ceva mai puternic? întrebă Laura.

Dintr-un motiv inexplicabil, avea senzaţia că aveau ceva de sărbătorit.

- Ştiţi, chiar aş vrea o băutură tare. Nu am îndrăznit vreodată să sper că îl voi recupera, iar acum că se întâmplă, mă simt puţin ameţită.

Se deciseră să bea gin cu lămâie, în onoarea lui Anthony, şi în drum spre grădină luară cutia de biscuiţi din birou. În timp ce Eunice stătea şi sorbea încet din băutură, cu paharul într-o mână şi cutia de biscuiţi în cealaltă, ochii i se umplură de lacrimi.

- O, draga mea, îmi pare atât de rău! Sunt doar o măgăriţă proastă. Dar nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine. Tocmai ai reparat inima frântă a unei femei nesăbuite.

Sorbi din pahar şi apoi respiră adânc.

- Acum, cred că te aştepţi să afli despre ce e vorba?

Eunice şi Laura schimbaseră câteva e-mailuri prin intermediul website-ului, furnizându-şi doar detaliile necesare pentru a stabili că într-adevăr Eunice fusese cea care pierduse cenuşa.

- Stai comod? o întrebă ea pe Laura. Mă tem că este o poveste destul de lungă.

Eunice începu cu începutul şi îi spuse Laurei totul. Era o povestitoare înnăscută şi Laura era surprinsă că niciodată nu scrisese nimic. Răpirea cenuşii lui Bomber de la casa funerară o făcu pe Laura să râdă cu lacrimi, iar Eunice putu în sfârşit să-i ţină isonul, acum că îl recuperase pe Bomber.

- Totul a mers splendid până când m-am suit în tren, explică ea. După ce m-am urcat, la următoarea staţie a intrat în compartiment o femeie cu doi copii mici, ce era evident că primiseră o supradoză de dulciuri şi sucuri acidulate, dacă te luai după urmele din jurul gurii şi comportamentul lor incontrolabil. Biata lor mamă abia putea să îi ţină pe scaune, iar când fetiţa a anunţat că „trebuie să facă pişu chiar acum!” mama lor m-a rugat, dacă pot, să-l supraveghez pe fratele ei, cât o ducea ea pe fetiţă la toaletă. Nu am putut s-o refuz.

Eunice sorbi din pahar şi strânse lângă ea cutia de biscuiţi cu putere, de parcă ar fi putut să o piardă din nou.

- Băieţelul s-a aşezat pe scaunul lui, scoţând limba la mine imediat ce mama lui a dispărut din vedere, iar apoi a sărit în picioare şi a luat-o la goană. Ca-n legile lui Murphy, asta s-a întâmplat chiar când trenul trăgea într-o staţie, iar când uşile s-au deschis n-am fost suficient de rapidă să-l opresc să sară din tren, aşa că am fost forţată să îl urmăresc. Aveam geanta pe braţ, dar până când mi-am dat seama că-l lăsasem pe Bomber

pe scaun, era deja prea târziu. Eunice se cutremură amintindu-şi. Îţi poţi închipui iadul care a urmat. Mama copilului era ca scoasă din minţi, m-a acuzat furioasă că i-am răpit fiul. Sincer, am fost extrem de fericită că i-am înapoiat plodul. Am intrat în panică după ce am observat că îl lăsasem pe Bomber în tren şi am anunţat imediat, dar până când trenul a ajuns în Brighton, dispăruse.

Laura le umplu paharele.

- E un nume neobişnuit, Bomber.

- A, nu era numele lui adevărat. Adevăratul lui nume era Charles Bramwell Brockley. Dar nu am cunoscut pe nimeni care să îi spună aşa. Mereu i s-a spus Bomber. Şi te-ar fi adorat, i se adresă ea lui Carrot, mângâindu-i cu blândeţe capul, ce acum i se odihnea în poală. Adora toţi câinii.

- Şi spuneţi că a fost publicist? Mă întreb dacă s-a intersectat vreodată cu Anthony. A fost scriitor, scria în special povestiri scurte. Anthony Peardew.

- A, da, răspunse Eunice. Este un nume pe care mi-l amintesc bine. Are o poveste grozavă, ştii: Anthony şi Therese, biroul plin cu lucrurile din colecţie, website-ul. S-ar putea scrie o carte.

Laura se gândi la visele ei de şcolăriţă, când îşi dorea să devină scriitoare şi zâmbi gânditoare. Era prea târziu pentru toate astea acum.

Eunice încă ţinea strâns cutia de biscuiţi în braţe.

- încă lucraţi în lumea editorială? o întrebă Laura.

Eunice clătină din cap.

- Nu, nu. Nu a mai fost la fel după Bomber… Vocea i se stinse. Dar dacă vei fi interesată vreodată să încerci să scrii cartea, te voi ajuta cu plăcere. Încă am contacte şi te pot recomanda unor agenţi.

Cele două femei tăcură o vreme, savurând băuturile, mirosul trandafirilor, pacea şi liniştea unei după-amiezi însorite.

- Şi tu, Laura? vorbi Eunice în cele din urmă. Ai pe cineva în viaţa ta – cineva pe care îl iubeşti cum l-am iubit eu pe Bomber?

Laura clătină din cap.

- Am avut, până acum câteva zile. Dar ne-am certat. Ea se opri, gândindu-se la ce se întâmplase *de fapt.* Bine, *eu* am declanşat o ceartă, una jalnică, ridicolă, puerilă. De fapt, nici măcar nu a fost o ceartă, pentru că el nu a reacţionat. A stat acolo şi m-a ascultat cum pălăvrăgesc ca o cretină isterică şi apoi a plecat. Nu l-am mai văzut de atunci. Laura fu puţin surprinsă de uşurarea pe care o simţi când spuse cu voce tare: Numele meu este Laura şi am fost absolut o cretină.

- Eşti foarte dură cu tine însăţi, draga mea. Eunice o strânse de mână şi zâmbi. Dar îl iubeşti? Laura încuviinţă tristă. Atunci vorbeşte cu el.

- Am încercat. Dar nu răspunde la telefon şi nu pot să spun că îl condamn. Am făcut un show oribil. I-am lăsat mesaje prin care mi-am cerut scuze, dar evident că nu mai e interesat.

Eunice scutură din cap.

- Nu, nu la asta m-am referit. Vorbeşte cu *el,* nu cu telefonul lui. Găseşte-l şi spune-i în faţă.

Brusc, Eunice căută în geantă şi scoase o cutie mică.

- Aproape că am uitat, spuse ea. Ţi-am adus ceva pentru website. Am găsit-o cu ani în urmă, când mă îndreptam spre interviul meu cu Bomber. Mereu l-am păstrat, ca un fel de talisman norocos. Nu m-am gândit niciodată la persoana care trebuie să îl şi pierdut. Dar acum mi se pare corect ca tu să îl ai. Ar putea dura ceva, dar poate că vei găsi persoana căreia îi aparţine de fapt.

Laura zâmbi.

- Desigur, voi încerca. Trebuie doar să notez orice detaliu vă amintiţi.

I

Eunice nu trebui să se gândească prea mult. Spuse imediat ziua, data, ora şi locaţia, fără ezitare.

- Vezi tu, spuse ea, a fost una dintre cele mai bune zile din viaţa mea.

Laura luă cutia de la Eunice.

- Pot să mă uit? întrebă ea.
- Desigur.

Când Laura scoase medalionul din cutie, ştiu pentru o clipă cum era să fii Sunshine. Obiectul pe care îl ţinea în mână îi vorbi clar, de parcă ar fi avut o voce proprie.

- Ţi-e bine?

Eunice se auzi de parcă era foarte departe, ca-ntr-o convorbire cu conexiune proastă.

Laura se ridică în picioare, nesigură.

- Veniţi cu mine, îi spuse ea lui Eunice.

Uşa de la dormitorul lui Therese se deschise cu uşurinţă, iar Laura aşeză medalionul de comuniune, pe care se afla mica poză cu Sfânta Therese a Rozelor, înrămată în aur, pe masa de toaletă, lângă fotografia lui Anthony şi Therese. Micul ceas albastru, ce stătuse, ca de obicei, îşi reluă singur ticăitul. Laura îşi ţinu respiraţia, iar pentru o clipă, cele două femei tăcură. Iar apoi, la parter, în camera de la grădină, muzica se auzi din nou, încet la început şi apoi din ce în ce mai tare.

The very thought ofyou.

Eunice privi uimită în timp ce Laura începu să se învârtă, cu bucurie, iar prin fereastra deschisă pătrunse o ploaie ameţitoare de petale de trandafir.

Când Laura o conduse pe Eunice la poarta grădinii, Freddy tocmai parca afară, lângă casă, Land Roverul lui uzat, din care se dădu jos. O salută politicos pe Eunice şi apoi o privi pe Laura.

- Trebuie să vorbim.

Eunice o sărută pe Laura pe obraz şi îi făcu un semn cu ochiul lui Freddy.

- Exact asta am spus şi eu.

Închise poarta în urma ei şi plecă, zâmbind.

Cei cinci se plimbau împreună pe promenadă, Eunice şi Gavin braţ la braţ, ducându-i pe Bomber, Douglas şi Baby Jane într-o sacoşă de cumpărături, de pânză, cu dungi. Eunice voise să meargă singură, dar Gavin nici nu voise să audă. Când Bomber fusese forţat să se interneze la Happy Haven, îl rugase pe Gavin să aibă grijă de Eunice, însă Gavin nu se pricepea să facă asta fără să jignească spiritul independent al lui Eunice. Cu toate astea, de la slujba funerară, când Eunice i se confesase sincer şi pe de-a-ntregul, Gavin găsise un punct slab în armura ei şi se folosea de asta ca să îşi respecte promisiunea faţă de Bomber. Era o zi perfectă la malul mării: luminoasă, vântul adia, cerul avea o culoare albastră ca de Curaçao. Gavin lăsase Audi-ul acasă şi veniseră cu trenul, ca să poată închina amândoi un pahar în cinstea prietenilor de care aveau să se lipsească cu totul şi pentru totdeauna.

Eunice voia ca întreaga zi să fie una în care să îl comemoreze pe Bomber, aşa că urmau traseul tradiţional. În timp ce se plimbau spre dig, întâlniră un cuplu tânăr care ieşise la plimbare cu o pereche de mopşi miniaturiali, ce purtau zgărzi pereche, cu strasuri. Eunice nu se putu abţine să nu se oprească, pentru a îi admira. Cei doi căţei fură răsfăţaţi şi complimentaţi cum se cuvine, şi apoi plecară fericiţi pe drumul lor. Gavin privi chipul trist al lui Eunice şi o strânse de braţ.

— Fruntea sus, fată dragă! Nu mai e mult până când Bill Bailey vine acasă.

Eunice îşi permisese în sfârşit să adopte un câine. Mereu îşi dorise asta, după ce murise Bomber, dar apoi, când îi pierduse cenuşa, simţea cumva că nu merită un câine. Trebuia să îşi onoreze obligaţiile faţă de vechii prieteni, înainte de a-şi permite unul nou. Collie-ul negru cu alb, cu pieptul alb şi pete negre, îşi petrecuse o mare parte din viaţa tristă ţinut în lanţ, lângă o magazie, iar cei de la Battersea se îndoiau că avea să-şi revină prea curând. Dar căţelul avea o inimă mare, curajoasă şi era dispus să acorde lumii o a doua şansă. Personalul îi pusese

numele Bill Bailey după cântec, pentru noroc, în speranţa că se va găsi persoana potrivită care să-l ia acasă. Şi se găsise. Eunice. Imediat ce îl văzu, se îndrăgosti de urechile lui ascuţite şi de ochii lui mari, negri. Era temător la început, dar, după vreo două vizite, hotărî că Eunice era persoana de care avea nevoie şi binevoi să îi lingă mâna. Săptămâna următoare, avea să fie numai al ei.

Eunice şi Gavin cărară cu rândul plasa de cumpărături. Iniţial, Eunice ezită să se despartă de ea, dar cenuşa celor trei prieteni ai ei era surprinzător de grea şi fu bucuroasă că-i venise rândul lui Gavin.

- Drace! exclamă el. Trebuia să îi punem într-un cărucior din acela pe care-l trag bătrânele după ele, nu să-i cărăm cu sacoşa.

Eunice clătină puternic din cap.

- Cred că glumeşti! Şi să arăt ca o babă? ripostă ea.

Gavin îi făcu semn cu ochiul.

- Nu-ţi face griji. Nu ţi-ar da nimeni nicio zi mai mult de patruzeci, fată bătrână!

În sala de jocuri electronice era cald şi gălăgie, iar aerul era greu din cauza mirosului de hot-dogi, gogoşi şi floricele de porumb. După expresia pe care o avea, Gavin părea să creadă că Eunice îl ademenise în Babilon. Luminile colorate se învârteau şi străluceau, sincronizându-se cu soneriile şi clopoţeii, într-un spectacol frenetic. Banii zdrăngăneau în aparate şi ieşeau afară, deşi mai mult intrau decât ieşeau. Când unul dintre bocancii cei buni ai lui Gavin alunecă pe un cartof strivit, fu gata să plece, dar Eunice îi umplu mâna cu monede şi îi făcu semn către aparatul preferat al lui Bomber.

- Haide, joacă!

Bomber îl adora pe acesta.

Punând o monedă în slot, Eunice îşi aminti confuzia ce-o zărise pe chipul lui Bomber, ultima oară când fuseseră acolo, dar şi cât de repede fusese înlocuită de un zâmbet, când ea venise să îl salveze. Azi era o zi a amintirilor fericite, nu triste. Eunice îl făcu pe Gavin să joace aproape jumătate de oră, iar la final mai că începuse să-i placă. În

ciuda şanselor mici (şi cel mai probabil aranjate), câştigă la maşina cu gheară un ursuleţ de pluş mic şi foarte urât, pe care i-l oferi lui Eunice, mândru. Când ea inspecta chipul strâmb şi comic al ursului, avu o idee.

- Ar trebui să cumpărăm fiecăruia câte un suvenir, spuse ea, ridicând sacoşa dungată.

La unul dintre chioşcurile de pe dig găsiră un breloc în formă de gogoaşă pentru Douglas. Într-un magazin din zona The Lanes, Gavin găsi un mops Staffordshire vechi, de porţelan.

- Mie mi se pare că arată ca un câine mascul, spuse Gavin, dar poate că Baby Jane ar fi de acord cu asta.

La prânz mâncară peşte şi cartofi prăjiţi şi Gavin comandă o sticlă de şampanie, ca să toasteze în cinstea conţinutului plasei dungate, ce avea propriul scaun. Eunice nu voia s-o scape din ochi nici măcar o clipă. Şampania îi dădu lui Eunice curajul de a înfrunta ce avea de făcut în continuare. Trebuia să-i lase să plece. Pavilionul strălucea alb în lumina soarelui, iar acoperişul şi turnurile sale păreau să se umfle şi să împungă cerul.

La Xanadu vru Kubla Han / Un dom-al-poftelor, pe unde...

Mereu îi amintea lui Eunice de poezia lui Coleridge inspirată de opiu. Mai întâi, intrară. Avea să fie ultimul tur al lui Bomber şi primul pentru Douglas şi Baby Jane. Eunice trecu cu grijă pe lângă bucătărie, unde era expus rotisorul împins de câini. Din magazinul cu cadouri cumpără un glob de zăpadă cu un model al pavilionului, drept suvenir pentru Bomber. Chiar când Eunice urma să plătească, îi atrase atenţia altceva.

- Vreau şi o cutie din biscuiţii aceia, vă rog, îi spuse femeii din spatele tejghelei.

- Deja ţi-e foame? întrebă Gavin, care se oferi să i le care.

Eunice zâmbi.

- Sunt datoare unei doamne pe nume Pauline cu o cutie de biscuiţi.

Afară, în grădină, lângă iaz, găsiră o bancă şi se aşezară. Pavilionul se vedea răsturnat în reflexia apei, ca o colecţie de globuri de Crăciun. Eunice scoase o foarfecă din buzunar şi găuri un colţ al pungii dungate. Se gândise mult la cum avea să îndeplinească ultima dorinţă a lui Bomber. Odată ce se hotărâse asupra locului, trebuia să găsească o soluţie pentru „cum". Nici nu ştia dacă era voie, dar nu întrebase, de teama unui răspuns negativ, aşa că discreţia era esenţială. În cele din urmă inspiraţia veni, ca întotdeauna, dintr-unul din filmele lor preferate: *Marea evadare.* Dacă doisprezece bărbaţi puteau să împrăştie pământul extras din trei tuneluri prin crăcii pantalonilor, în faţa gardienilor înarmaţi, cu siguranţă că şi Eunice putea să împrăştie cenuşa celor trei prieteni dragi, prin gaura de pe fundul unei sacoşe de cumpărături, fără să atragă priviri nedorite. Urma să afle.

- Vrei să vin cu tine, ca să ţin de şase? Pot să fluier melodia din film dacă te ajută.

Eunice zâmbi. Asta era ceva ce trebuia să facă singură. Gavin privi mica siluetă ce păşi hotărâtă pe iarbă, cu spatele şi capul drept. La început, crezu că urma un traseu la întâmplare, dar în curând deveni limpede că nu era deloc aşa. Când reveni pe bancă, punga dungată era goală.

- Bomber avea dreptate în legătură cu locul acesta, spuse el, privind reflexia din iaz. Este complet fabulos. Chiar aşa, adăugă el, ce ai scris?
- Să-i dăm bice! răspunse ea.

51

e

Cursorul de pe ecranul din faţa ei clipi încurajator. Inelul cu stea de safir de pe degetul mijlociu al Laurei atârna încă nefamiliar, atunci când ridică mâinile pentru a începe să scrie. Freddy, ce-i devenise logodnic cu doar trei zile în urmă, era în bucătărie şi pregătea ceaşca bună de ceai cu Sunshine, iar Carrot dormea întins la picioarele ei. Laura era, în sfârşit, gata să îşi urmărească visul. Găsise povestea perfectă şi nimeni nu putea spune că e una prea

„potolită”. Era o poveste cuceritoare despre dragoste şi despărţiri, viaţă şi moarte şi, mai presus de toate, despre eliberare. Era povestea unei pasiuni puternice care rezistase timp de peste patruzeci de ani şi îşi găsise în sfârşit finalul fericit. Zâmbind, începu să scrie. Avea fraza perfectă de început…

Colecţionarul de obiecte pierdute

Capitolul 1

Charles Bramwell Brockley călătorea singur şi fără bilet în trenul de 14.42 de la London Bridge spre Brighton.

Mulţumiri

Faptul că scriu asta înseamnă că visul meu s-a îndeplinit, în sfârşit, şi de acum sunt cu adevărat scriitoare. A fost o călătorie lungă, cu devieri ciudate, blocaje frustrante şi multe obstacole în drum. Dar iată-mă aici. Sunt atâţia oameni care m-au ajutat să ajung aici şi, dacă v-aş menţiona pe toţi, ar fi un roman în sine, dar voi vă ştiţi şi vă mulţumesc tuturor.

Părinţii mei sunt, desigur, de vină. M-au învăţat să citesc înainte să încep şcoala, m-au înscris la biblioteca pentru copii şi mi-au umplut copilăria de cărţi, lucru pentru care le sunt etern recunoscătoare.

Laura MacDougall, agenta mea incredibilă de la Tibor Jones, îţi mulţumesc pentru că ai crezut în mine şi în *Colecţionar,* de la bun început. Ne-am întâlnit pentru prima oară sub statuia lui John Betjeman de la Sf. Pancras (a fost în mod limpede un semn) şi după câteva minute am ştiut că vreau să lucrez cu tine. Îţi mulţumesc pentru sprijinul şi entuziasmul neîntrerupt, profesionalismul şi hotărârea constante, ghidarea ta expertă în primele mele tentative pe Twitter şi Instagram şi pentru crema ta de lămâie.

Îţi mulţumesc, Charlotte Maddox de la Tibor Jones, pentru tot efortul depus ca să mă poţi publica în afară şi

pentru că ai fost un suporter fervent al *Colecţionarului,* şi mulţumesc întregii echipe de la Tibor Jones – fără îndoială cea mai tare agenţie de pe planetă – pentru că m-aţi făcut să mă simt cu voi ca acasă. Sunteţi cei mai tari!

Îi mulţumesc lui Fede Andornino, editorul meu de la Two Roads şi fondatorul lui Te-am Sunshine, pentru că a riscat cu *Colecţionarul.* Umorul, răbdarea şi entuziasmul tău nestăvilit au transformat colaborarea noastră într-o bucurie absolută. lupii! Mulţumesc şi întregii echipe de la Two Roads, mai ales Lisei Highton, lui Rosie Gailer şi Ross Fraser pentru că m-au primit cu atâta căldură şi pentru toată munca voastră în transformarea *Colecţionarului* într-o carte adevărată. Îi mulţumesc şi lui Amber Burlinson pentru abilităţile sale geniale de editare, lui Miren Lopategui pentru corectura atentă şi Laurei Oliver pentru *realizarea* propriu-zisă a cărţii.

Vă mulţumesc, Sarah Christie şi Diana Beltrán Herrera, pentru că aţi adus grădina de trandafiri de la Padua la viaţă şi aţi creat o copertă frumoasă.

Îi mulţumesc lui Rachel Kahan de la William Morrow, alt membru al Te-am Sunshine, pentru sfaturile editoriale preţioase şi pentru umorul cu care au fost împărtăşite. Mulţumesc şi publiciştilor mei străini pentru că au purtat *Colecţionarul* în toată lumea!

Mulţumiri imense lui Ajda Vucicevic. Ai fost acolo de la început şi încrederea pe care ai avut-o în mine nu a cedat niciodată.

Peter Budek de la The Eagle Bookshop din Bedford a fost prietenul, mentorul meu şi un umăr pe care să plâng la bine şi la greu. El mi-a dăruit şi un număr infinit de ceşti de ceai, sfaturi preţioase şi munţi de materiale minunate de cercetare. Pete, eşti o legendă! Acum, ai putea şi tu să termini cel puţin una din cărţile tale!

Tracey, prietena mea nebună, ai murit în timp ce eu scriam *Colecţionarul* şi sunt atât de tristă că nu eşti aici să împărtăşesc asta cu tine, dar m-ai făcut să continui să încerc atunci când eram atât de tentată să renunţ.

Mulţumesc personalului de la spitalele Bedford şi Addenbrookes pentru toată grija şi bunătatea voastră şi pentru că v-aţi asigurat că încă am rămas aici ca să termin această carte. Mulţumiri speciale pentru personalul de la The Primrose Unit pentru sprijinul şi interesul vostru continuu în ceea ce priveşte scrisul meu.

Ar trebui să îi mulţumesc lui Paul pentru că m-a suportat. Cât timp am scris *Colecţionarul,* am umplut casa cu toate obiectele pierdute pe care le-am găsit, bucăţelele de hârtie acoperite de notiţe erau peste tot, iar el a permis „chestiilor" mele să pătrundă în fiecare cameră. Am stat încuiată ore întregi, ca să ies apoi morocănoasă, cerând cina. Şi cu toate astea, eşti încă aici!

În final, ar trebui să le mulţumesc câinilor mei minunaţi. Au trebuit să audă „Ieşim la plimbare imediat ce termin acest capitol" de mult prea multe ori. Billy şi Tilly au murit în timp ce lucram la *Colecţionar* şi îmi este dor de ei în fiecare zi, dar Timothy Bear şi Duke dorm pe canapea în timp ce scriu asta. Sforăind.

Despre Ruth Hogan

M-am născut în casa în care părinţii mei locuiesc încă, în Bedford. Sora mea a fost atât de încântată să aibă o soră, încât a aruncat în mine cu o monedă de argint.

Copil fiind, iubeam *Brownies,* dar detestam *Guides*[25], eram obsedată de ponei şi citeam orice îmi cădea în mână. Din fericire, mama mea lucra într-o librărie. Lecturile mele preferate erau *The Moomintrolls, A Hundred Million Francs, The Lion, The Witch and The Wardrobe,* indicaţiile trecute pe spatele cutiilor de cereale şi pietrele funerare.

Am avut note suficient de bune ca să prind un loc la Goldsmiths Collège, Universitatea din Londra, pentru a studia engleză şi teatru. A fost superb şi mi-a plăcut la nebunie.

Iar apoi mi-am luat o slujbă adevărată.

25 Brownies şi Guides sunt două echipe de cercetaşi fete din Marea Briatnie.(n.red.)

Am lucrat zece ani într-o poziţie de senior a administraţiei guvernamentale locale (Resurse umane – recrutare, diversitate şi instruire), ce mi se potrivea ca nuca-n perete, dar care mi-a permis să-mi plătesc facturile şi ipoteca.

Pe la treizeci de ani am avut un accident de maşină în urma căruia nu am mai putut să lucrez cu normă întreagă şi care m-a convins să încep să scriu serios. Am obţinut un loc de muncă cu jumătate de normă ca recepţioneră la un cabinet de osteopatie şi îmi petreceam tot timpul liber scriind.

Totul mergea bine, dar în 2012 am făcut cancer, o chestie al naibii de neplăcută, ce a făcut ca podoaba mea capilară să treacă printr-o transformare radicală, de la chelie la o tunsoare blondă ca a lui Annie Lennox. Când chimioterapia mă ţinea trează toată noaptea, îmi omoram timpul scriind şi, în cele din urmă, rezultatul a fost *Colecţionarul de obiecte pierdute.*

Locuiesc într-o casă victoriană haotică, secondată de câţiva câini adoptaţi şi de tovarăşul meu de suferinţă. Îmi petrec tot timpul liber scriind sau gândindu-mă la asta şi am caiete în fiecare cameră ca să pot aşterne orice idee, înainte să o uit. Sunt o coţofană, mereu adun comori (sau „gunoaie”, depinde din ce unghi priveşti) şi sunt o fană înrăită a lui John Betjeman.

Cuvântul meu preferat este „antimacassar” şi încă îmi place să citesc pietre funerare.

twitter.com/ruthmariehogan
instagram.com/ruthmariehogan

RUTH HOGAN s-a născut în oraşul englezesc Bedford.

A absolvit Goldsmith College, în cadrul Universităţii din Londra, unde a urmat cursuri de limbă engleză şi teatru. După obţinerea diplomei, a lucrat timp de zece ani în domeniul resurselor umane, în cadrul unei instituţii publice din Anglia, în jurul vârstei de 30 de ani, a suferit un accident în urma căruia a fost nevoită să reducă programul de lucru, luându-şi un job part time şi restul timpului dedicându-l scrisului Ulterior, în 2012, s-a îmbolnăvit de cancer. În urma şedinţelor de chimioterapie, Hogan rămânea adesea trează până noaptea târziu, încercând să-şi alunge suferinţa tot prin scris. Astfel a luat naştere *Colecţionarul de obiecte pierdute*. În prezent, Ruth Hogan locuieşte într-o casă din nordul Londrei, împreună cu soţul ei şi câţiva câini pe care i-a adoptat.

C

olecţionarul de obiecte pierdute este o lectură emoţionantă despre posibilităţi infinite şi descoperiri fericite, cu personaje de neuitat: o adolescentă cu puteri speciale, un grădinar drăguţ, o fantomă mofturoasă şi o mulţime de prieteni cu patru picioare.

„O poveste minunată despre dragoste, despărţire şi puterea de vindecare a prieteniei”.

Catherine Hall

„Scriitura lui Hogan are căldura liniştitoare a ceştilor de ceai şi de cacao pe care le consumă adesea personajele ei… Un roman ca pe vremuri, cu un praf de magie”.

Kirkus Reviews